

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK ASSASSIN ROMANCE

ONCE A

VILLAIN

REVENGE DUET

SAIGE PARKER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

A DARK ASSASSIN ROMANCE

ONCE A VILLAIN

SAIGE PARKER

İÇİNDEKİLER

Yazar Notu Çalma

Listesi

1. Axe
2. Rory
3. Axe
4. Rory
5. Axe
6. Balta
7. Balta
8. Rory
9. Rory
10. Rory
11. Balta
12. Axe
13. Balta
14. Rory
15. Rory
16. Rory
17. Rory
18. Balta
19. Rory
20. Balta
21. Balta
22. Rory
23. Rory
24. Axe
25. Rory
26. Rory
27. Balta
28. Axe

29. [Rory](#) .
30. [Rory](#) .
31. [Rory](#) .
32. [Balta](#)
33. [Rory](#) .
34. [Rory](#) .
35. [Rory](#) .
36. [Axe](#)
37. [Rory](#) .
38. [Axe](#)

[Yazarın Son Notu](#) _____

[Yazar Hakkında](#) _____

Bir Zamanlar Bir Kötü Adam

(İntikam Düeti 1. Kitap)

Telif hakkı© 2025, Saige Parker

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Bu eser bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, kişiler veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Editör: Zainab M., The Blue Couch Edits Düzeltmen:

Alysha Thornton, Athroneedit Kapak tasarımı: JAB

Design Studio

İç format ve tasarım: JAB Design Studio Alfa ve Beta

okuyucularıma özel teşekkürlerimi sunarım.

AUTHOR NOTE

, zifiri karanlık bir MMC'nin yer aldığı karanlık bir romantizm romanıdır. Tamamen kurgusal olup, bu kitapta anlatılan karakterlerin eylemlerini onaylamamaktayım. Yalnızca yetişkin okuyucular için yazılmış olup, on sekiz yaşın altındaki okuyucular için uygun değildir.

Axel Hawthorne—Axe—ahlak, vicdan ve ruhu olmayan dengesiz bir psikopattır. Tek bir amaçla yazılmıştır: Onu nefret etmediğiniz için akıl sağlığınıza sorgulamanızı sağlamak. Uyarıldınız.

İçerikle İlgili Uyarılar: Bu kitap, bazı okuyucuların rahatsız edici veya rahatsızlık verici bulabileceği çok sayıda tema ve sahne içermektedir. İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen yazar web sitemi ziyaret edin.

PLAYLIST

Bad Guy—Falling in Reverse, Saraya Do It
Like A Dude—Jessie J DESTROY—
Teddy Slugz
hot girl bummer—blackbear
River—Bishop Briggs Motely
Crew—Post Malone
AMERICAN HORROR SHOW — Snow Wife
Molasses — YNG Martyr
EGOVERT, Slip on a Banana Clip—\$uicideboy\$
Germ, Texas (feat. Maren Morris) — Jessie Murph, Maren Morris Body —
Megan Thee Stallion
Kötü adam — Billie Eilish
Watch It Burn — SXMPRA
Evil Is My Middle Name — Society of Villains, Sam Tinnesz Feel Me
Now — If Not For Me
Seninle İlgili Her Şeyden Nefret Ediyorum — Three
Days Grace Sadece Rol Yap — Bad
Omens Nefret Dolu Seks — Cruel Youth
Acı — Three Days Grace
Hayvan Oldum — Three Days Grace Hazır
Başlamışken — Jessie Murph
Popüler Canavar — Falling In Reverse

Kötü adamları isteyen iyi kızlara...

CHAPTER 1

Axe

T Telefon alıyor, Conrad Valentine'ın adı yanıp sönüyor, dikkatimi diz kapağını yere ivilediğim piten uzaklaştırıyor. ığlıkları odada yankılanıyor — kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Telefonu kulağıma dayadım, hala çekici sıkıca tutuyordum. "Ne istiyorsun?" diye sordum, çığlıkların üstüne sesimi yükselterek.

"Axe, bir sorunum var."

Conrad Valentine — Sovereign Commander — zengin, acımasız, dostlarından çok düşmanı olan bir adam. Onu ortadan kaldırmam için teklifler aldım, ama henüz yemi yutmadım.

ekici adamın diğerk diz kapağına vuruyorum. Bu sefer kemik kırılma sesi daha yüksek yankılanıyor, çığlıkları havayı yırtıyor. Kan sıcak ve yoğun bir şekilde sıçrıyor, zemini dağınık çizgilerle boyuyor. O keskin, metalik, sarhoş edici koku burnumu dolduruyor ve ben onu içime çekiyorum.

Hiçbir şey, kemiklerin kırılma sesi ya da kimsenin onları kurtarmaya gelmeyeceğini anladıklarında gözlerindeki saf korku kadar etkileyici değildir.

"Balta..."

Conrad'ın sesi keser, beni geri çeker. Yerde kıvranan pie yaklaşırım, vücudu hala titriyor, geniş, panikle dolu gözleri yaşlarla parlıyor.

"Senin sorunlarını neden umursayayım ki?"

Conrad, sinirlerimi bozan bir sesle kıkırdar. "Sen Ölüm Bağı'ndan kaçacak biri değilsin, değil mi?"

Bu benim dikkatimi çeker. Ölüm Bağı ciddi bir iştir ve ben bir süredir buna dokunmadım. Ama beni çeken bağ değil, onun çaresizliğidir. Conrad Valentine, benden yardım istemek için *bana* sürünerek geliyor.

Önümdeki adamdan geri çekildim. Çığlıkları, sonun geldiğini bildiğini gösteren acınası inlemelere dönüştü.

"Ben pahalıyım."

"Para sorun değil, Axel. Ne kadar gerekiyorsa öderim."

Kibirli pislik. Söyleyiş şekli, kafasına bir kurşun sıkmak istememe neden oluyor. Artık birinin onu alçakgönüllü hale getirmesinin zamanı geldi. Onun pervasız Ölüm Bağları, çok fazla Sovereign'ın hayatına mal oldu. Onun gücünün gerçekte ne kadar kırılğan olduğunu ona gösterecek olan kişi ben olacağım.

"Bana ayrıntıları gönder." Cevap beklemeden telefonu kapatıyorum. Başına geleceklerden haberi yok.

Telefon tekrar titriyor. Ekranı kaydırıyorum, şifremi giriyorum ve dosyayı açıyorum. Bilgi beni mideye yumruk yemiş gibi vurunca gözlerimi kısıyorum.

Olamaz.

*Hedef: Marco DeLuca
Örgüt: Dolore Kardeşliği. Son Bilinen
Konumu: Napoli, İtalya*

Sovereign, gölgelerde gizlenen canavarlar, kan dökülmesinin mimarları olan gizli bir suikastçı topluluğudur. Biz adaletle uğraşmayız; intikam en iyi ihtimalle bir yan etkidir. Sadakatimiz güce, kan dökülmesine ve Sovereign'ın dünyadaki hakimiyetini genişletmeye yöneliktir. Hayatları tek bir nedenden dolayı yok ederiz:

Çünkü yapabiliriz.

Bizim gibi olmak mı? Bu, yeryüzünde cehennemdir. Bazıları bu topluluğa doğuştan girer, kan bağıyla katliam için yetiştirilir. Diğerleri ise gözünü kırpmadan öldürebilme yetenekleri nedeniyle işe alınır. Ama kimse bedavaya geçemez. Eğitim, zayıfları kırmak için tasarlanmış bir kıyma makinesidir. Acı, korku, kayıp... İçinde sadece içgüdü kalana kadar seni çiğner. Ve eğer buna dayanamazsan, Sovereign olamazsın. Burada soyun hiçbir önemi yoktur.

Sadece en güçlü ve en acımasız olanlar zirveye tırmanır. Geri kalanlar? Onlar yok olur, çöp gibi atılır, silinir, unutulur. İkinci bir şans yoktur. Bu hayat hiçbir şeyi bedavaya vermez, ama hayatta kalanlar için ödüller sınırsızdır. Para, güç, kontrol... Ne isterseniz, sizin olur.

Bizler yeraltı dünyasının lanet olası krallarıyız.

Bizler Sovereign'iz.

Gözlerim önümdeki dosyaya kayıyor — Dolore Kardeşliği. Eski muhafızlar. Yüzyıllardır kana bulanmış bir İtalyan çetesi. Organize suç sanatını mükemmelleştirmişler, etki alanları bir hastalık gibi yayılıyor. En tepede — Marco DeLuca. Krallığını düşmanlarının kemikleri üzerine kurmuş, efsanevi derecede acımasız bir şiddetle hüküm sürüyor.

Bu piçler kontrol etmeye değer her şeyi kontrol ediyorlar ve ellerini seks ticaretinin derinliklerine sokmuşlar.

Bu görev bir ölüm cezası ve Conrad bunu biliyor. Neden DeLuca'nın ölmesini istiyor? Dolore Kardeşliği küçük çaplı bir örgüt değil, lanet olası bir imparatorluk. Etkileri, çoğu insanın girmeye cesaret edemeyeceği yerlere kadar uzanıyor. Savaş çıkmasını beklemeden onlara saldırmak mümkün değil. Ama Bond'u kabul ettiğim anda geri dönüş yoktu.

Sadece Sovereign'in en üst düzey yetkilileri Bond verebilir ve görevler her zaman kişisel intikamdır, ölümcül. Bond'u kabul edenler, hayatta kalırlarsa alacakları ödülü belirler. Para. Güç. Rütbe. Peki ya başarısızlık? Cehenneme tek yön bilet. Sovereign seni kurtarmaz.

Conrad beni tek bir nedenle aradı. Benim adım, en sert katillerin bile altını ıslatmasına yeter. Hayalet hikayesi gibi fısıldıyorlar: *Reaper*. Ama ben hayalet değilim; ben onların en kötü kabusuyum. Ölümü iki şekilde getiririm: ya benim orada olduğumu fark etmeden ölürsün, ya da ben sana ölümü vermeden çok önce ölmeyi dilersin. Her ikisi de özel bir heyecan getirir.

"Lütfen." Piçin sesi çatallanıyor, beni geri getiriyor. Ağlıyor, kanlar içinde, yüzü paramparça. "Bir ailem var," diyor, sesinde çaresizlik var. "Lütfen, bunu yapma."

Bunu çok seviyorum. Zayıf erkekler yalvarır. Ağlarlar, yalvarırlar — acınasıdırlar.

Penseyi yavaşça ve dikkatlice alıyorum, onun işe yaramaz merhamet çılgınlığının tadını çıkarıyorum. Ben sadece bir katil değilim, bir canavarım ve bundan zevk alıyorum.

Vücudu sarsılır, kelepçeler derisine batarken kasları acı içinde kasılır. O da, hükümdara karşı gelip hayatta kalabileceğini düşünen bir başka hain. Diğerleri gibi ölecek, cesedi bir hendekte çürüyecek, unutulacak, öldürme listesindeki bir başka iz olacak.

O anı bekliyorum, gözlerindeki ışığın söndüğü anı. O zaman her şeyin bittiğini anlarım. Ölüm benim para birimimdir ve her seferinde onu nakde çeviririm. Pişmanlık yok, tereddüt yok.

Depodan çıkarken, şehir dışarıda uğultuyla doludur, damarlarında dolaşan canavarın farkında değildir. Görünmez, durdurulamaz bir şekilde sokaklarda süzülürüm. Ölüm benim gölgemdir, her zaman benimle, her zaman yakındadır.

Bu benim dünyam, bildiğim tek dünya. Burada doğru ya da yanlış yok. Sadece hayatta kalmak var. Sadece ölüm var. Ve ben onun en sadık hizmetkarıyım.

CHAPTER 2

RORY

T Ben sahne arkasında beklerken kalabalık coşkuyla bağıyor. Kalbim çarpıyor, terden kayganlaşmış cildim parlıyor.

"Sıra sende, Rory," diyor sahne görevlisi. Başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum, sinirlerimi yatıştırmak için. Bunu kaç kez yapmış olursam olayım, gösteri öncesi heyecanı hiç geçmiyor.

"Gösteri zamanı," diye fısıldıyorum kendime.

Sahneye çıktığımda müzik başlar — tiz bir elektro gitar sesi ve vurucu bir bas melodisi. Kalabalık coşar. Vücudum ritme göre sezgisel olarak hareket eder. Yanıp sönen ışıklar sahneyi neon ışığıyla kaplarken, tavandan uzun kırmızı bir kumaş şerit olan hava ipek ipi iner.

İpeksi kumaşı tutuyorum, pürüzsüz dokusu cildime serin bir his veriyor ve tırmanmaya başlıyorum. Sırtımı kavisleyip baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrılırken kumaş bacaklarımı sarıyor. Seyirciler alkışlıyor.

Canlı hissediyorum. Özgür. Müzik atıyor, ışıklar göz kamaştırıyor ve vücudum ipekten tehlikeli bir şekilde sarkıyor. Hareketlerim yavaş, şehvetli.

Işıklar donuk kırmızı bir parıltıya dönüşür. Ben dönerken, ipek kumaş bacaklarımın etrafında sıkışırken, seyirciler arasında hayret nidaları yayılır. Kollarımı uzatarak, kumaşı uyluklarımın arasında sıkıca tutarım.

Müzik crescendo yaparken, daha hızlı döndükçe içimdeki sıcaklık artıyor, ipek vücudumu sarmalıyor. Işıklar bulanıklaşıyor. Kalabalık kayboluyor. Önemli olan tek şey

ipek, damarlarımdan akan adrenalin, içimde yükselen ham güç.

Müzik zirveye ulaştığında, bırakıyorum ve düşünüyorum. Oda nefes kesen seslerle doluyor, düşerken içimi heyecan kaplıyor.

Ayaklarımın üzerine inerim, dizlerim bükülür, kollarım uzanır. Müzik sönükleşir ve sahne, diğer sanatçıların gelişini haber veren kör edici beyaz bir ışıkla aydınlanır. Bu son dans ve kaybedecek hiçbir şeyimiz kalmamış gibi sahnede her şeyimizi ortaya koyarız.

Müziğin son notaları sönünce, ışıklar kararır ve perde iner. Derin bir nefes alıp, rahatlama hissiyle performansın gerginliğini bırakırım. Bir gösteri daha tamamlandı.

Adrenalin hala damarlarımdan akıyor, sahneden inerken nefes nefese ve ter içinde kalıyorum. Ama kısa süre sonra, bu his yerini kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluğa bırakıyor.

"Rory! Bu sefer atlamayı atla demiştin sana!" Dominic'in öfkeli sesi, performans sonrası sisin içinden keskin bir şekilde duyulur. Gözlerimi devirip baş koreografına dönerim.

"Biliyorsun, karşı koyamam Dom. Hepsi gösterinin bir parçası," diye omuz silkerek cevap veriyorum.

"Bir gün kendini öldüreceksin."

"İşte bu yüzden heyecanlı." Ona yaramaz bir gülümseme atarak, soyunma odama doğru yürümeye devam ettim.

Ben bir Sovereign Servant'ım; Sovereign dünyasına hizmet etmek için yemin ettim. Sovereign'lar ruhlarını şiddet ve ölüm dolu bir hayata adanlar. Servant'lar ise bedenlerini adanlar ve Sovereign'ların uygun gördüğü her şekilde onlara hizmet etmekle yükümlüdürler. Onlar bizim efendilerimiz, biz de onların köleleriyiz. Bu berbat bir durum, ama bizim seçtiğimiz hayat bu; babamın benim için seçtiği hayat.

Ben bir Siren'im, yetenekli dansçılar ve eğlencelerden oluşan, çok beğenilen bir Hizmetkarlar grubu. Bir Siren'in amacı, Egemenleri eğlendirmek, baştan çıkarmak ve memnun etmektir. Yüksek rütbeli bir Egemen olan babam, beni bu hayata, bu kadere hazırladı. Ben her zaman bir Hizmetkar olacaktım, başka seçeneğim yoktu.

On sekiz yaşına girdiğimden beri, Sovereign sahnelerini süslüyorum. Heyecan —tehlike ve heyecanın nabızı—asla sönmez. O adrenalin patlaması, havada süzülmenin coşkusu ve her gösteride gelen baş döndürücü özgürlük için yaşıyorum. Giyinme odama girerek, kaosu dışarıda bırakıyorum.

Yorgunluk beni makyaj masasının önündeki yumuşak koltuğa sürükler. İç çekerek yumuşak yastıklara gömülür, gözlerimi kapatarak aynadaki ışıkların sert parlamasını engellerim.

"Rory, bu gece kulübe geliyor musun?" Lana, başka bir Siren, kafasını içeri sokar.

"Olmaz. Planlarım var."

"Artık bizimle hiç dışarı çıkmıyorsun, Rory," diye sızlanıyor.

"Hayatım çok yoğun." Omuz silkiyorum, makyajımı siliyorum. Kendimi açıklamamın bir anlamı yok, o anlamaz. Kahretsin, ben bile zar zor anlıyorum. Gözleri hâlâ bana dikilmiş, sessiz, yalvaran bir umutla dolu. Ona gülümsüyorum. "Bir dahaki sefere, söz veriyorum."

Kollarını kavuşturup dudaklarını büküyor. "Bir daha iptal etmesen iyi olur."

"İptal etmeyeceğim. Söz veriyorum." İkimiz de muhtemelen iptal edeceğimizi biliyoruz. "Görüşürüz, Lana."

İsteksizce başını sallayarak ayrılır ve kapı kapanır. Son kalan eyeliner kalıntılarını silerek, makyaj temizleyicinin sadece maskarayı değil, diğer makyajları da silmesini sağlarım. Hızlı bir duş, temizlenmiş cilt, daha hafif fondöten, hafif bir allık ve bir parça ruj — mükemmel.

Uzun platin saçlarımı fırçayla tarayıp gevşek bir at kuyruğu yapıyorum. Dar siyah elbise, topuklu ayakkabılar... Rolümü oynamak için giydiğim üniformam. Saate son bir kez bakıyorum. Kahretsin. Geç kaldım.

Çantamı hızla alıp arka kapıdan çıkıyorum. Gece çökmüş, sokak lambaları kaldırımlara uzun gölgeler düşürüyor.

Camları koyu renkli, dış kısmı parlak, "sorma" diyen türden şık bir siyah araba yanaşıyor. Arka koltuğa kayıyorum, serin deri cildime baskı yapıyor.

"Geç kaldın."

Sesi karanlık arabada keskin ve soğuk bir şekilde yankılanıyor. "Ben..."

"Ne yaptığın umurumda değil," diye sözümü keser. "Sana geç kalman için para ödemiyorum."

"Üzgünüm, bebeğim. Bir daha olmayacak," diye mırıldanıyorum, en tatlı gülümsememi göstererek, genellikle onun sertliğini yumuşatan gülümsemeyi. Bu oyunu nasıl oynayacağımı biliyorum.

"Öyle olmasın. Ben sabırlı bir adam değilim."

Sesi tehditkar ama sınırlarını biliyorum. Bana elini sürmez, en azından ben istemediğim sürece. İşinde acımasız bir adam ama bana karşı mı? Tahmin edilebilir.

Eğilip sesimi yumuşattım. "Şu anda buradayım. Ve tamamen seninim."

Homurdanarak beni kucağına çekiyor, dudakları boynumu buluyor, sakalları cildimi çiziyor.

Bir Sovereign Servant'ın hayatı... Onların her türlü sapkın ve ahlaksız ihtiyacına bağılıyım. Onlar itaatin illüzyonuyla yetinmezler; gerçeğini isterler: kontrol, sahiplik, tam hakimiyet.

Yanlış anlamayın, seksi seviyorum. *Lanet olsun, seviyorum*. Bir Egemen'in merhametine kalmış olmanın verdiği ham, elektriksel heyecandan daha büyük bir heyecan yok. Onlardan biri beni ilk kez aldığından beri, bağımlı oldum. Bağımlı.

Ama yemini ettiğinizde geri dönüş yoktur. Onların olursunuz. Bedeniniz, ruhunuz, *her şeyiniz*. Artık bir seçim değildir; bir cezadır. Hayatınız onların kaprisleri etrafında döner — seks, partiler, ne sikim isterlerse.

Birkaç yıl onların küçük "Egemen Fahişesi" olarak geçirdikten sonra -bize tam olarak böyle diyorlar- çatlakları görmeye başladım. Hayatı tüketen partiler. Kontrol. Güç oyunları. Hatta Hizmetkarların doğum kontrol haplarını bile kontrol ediyorlar, bir Egemen aksini kararlaştırana kadar doğum kontrolü veya rahim içi araç kullanmaya zorluyorlar.

Yavaşça, sessizce, bu beni yiyip bitirdi. Bu yüzden, düşünülemez bir şey yaptım: Kendi işimi kurdum. Benim param. Benim kurallarım. Benim müşterilerim.

Araba, onun penthouse dairesinin önünde durdu. Tıpkı kendisi gibi, lüks ve abartılı bir daireydi.

"Giysilerini çıkar."

"Evet, efendim," diye mırıldanıyorum, her zamanki gibi itaatkar rolünü oynuyorum, ama ikimiz de gerçekte kimin kontrolü elinde tuttuğunu biliyoruz. Binaya girerken ona alaycı bir gülümseme atıyorum, onun aç gözleri beni yakıyor.

Parmaklarımla elbisenin fermuarını yavaşça aşağı doğru çekerek ona bir ön izleme sunuyorum. Kırmızı dantel. O inliyor ve asansör kapıları kapandığı anda üstüme atlıyor. Elleri sert, sabırsız, fermuarı sonuna kadar çekiyor. Elbise ayaklarımın dibinde birikiyor. Beni duvara sıkıştırıyor, nefesi cildime sıcak sıcak çarpıyor. Sert ve müstehcen seviyor, tam da benim istediğim gibi.

O düzenli bir müşteridir. Her zaman gece yarısından sonra gelir. Kişisel bilgileri yoktur. Muhtemelen evde bir eşi vardır. Ama ben sormam, o da söylemez.

"Siktir, Jade, çok seksisin." *Jade*. Onun için ben sadece buyum. Bir isim, bir fantezi. Gerçekte kim olduğumu bilmiyor ve hiçbiri bilmeyecek.

Elleri dolaşılıyor, dudakları boynumda ateş izleri bırakıyor. Bir gecelik zevk için on beş bin dolar mı? Kolay para.

O sarhoş bir halde bayılana kadar, ben çoktan duşa girmiş, seks ve ter kokusunu temizlemeye başlamışımdır. Asla kalmam. Anlaşmanın bir parçası değil.

Şoför beni Starlight Pavilion'a bırakıyor, orada siyah G-Wagon'um sokak lambalarının altında parıldayarak bekliyor.

Tekrar benim evime, özgürlüğümün bir parçasına dönüyorum. Sovereign hayatı benim çoğumu sahipleniyor olabilir, ama bu? Bu benim. Sovereign'ın hiçbir bağı yok.

Hizmetkarlar için, doğru Sovereign'leri mutlu etmek, paranın serbestçe akması anlamına gelir. İstedim takdirde bana sağlarlar, ama ben artık bunu istemiyorum. Sahip olduğum her şey - arabalar, kıyafetler, bu ev - hepsini kendim kazandım. Egemenler bunu öğrenirse, çılgına dönerler. Ceza sadece hızlı olmaz, acımasız olur. Peki ya babam? Göz açıp kapayana kadar beni reddeder ve beni felaketle sonuçlanan bir düşüşün parçalarını toplamakla baş başa bırakır.

Ama ben artık körü körüne sadakat yemini eden o naif kız değilim. Büyüdüm ve isteklerim çok net: Kendi hayatımın kontrolünü elime almak istiyorum.

CHAPTER 3

AXE

M Maskenin altında nefesim düzenli, her nefesim yüzüme bastıran kumaş tarafından susturuluyor. Siyah giyinmiş, vücuduma silahlar bağlanmış, parmaklarım harekete geçmek için kaşınıyor, geceye karışıyorum.

Gölge gibi arka sokaklarda dolaşıyorum, kameraları ve güvenlik görevlilerini pratik bir kolaylıkla geçiyorum. Hedef pencere üç kat yukarıda. Tuğla duvarı tırmanmak çocuk oyuncağı.

Bu görev bir haftadan fazladır planlanıyor. Her ayrıntı titizlikle planlandı; zamanlama her şey demek, hata payı yok. Muhafızlar saat tam 3'te nöbet değiştiriyor.

Karanlıkta beklerim, kaslarım gergin, duyularım keskinleşmiştir. Kalbim saniyelerin tik taklarıyla birlikte çarpar, adrenalin damarlarımda ateşi körükler.

Zamanı geldi.

Pencere ses çıkarmadan açılır ve ben içeri süzülürüm, ayaklarım mermer zemine basar. Konağın yerleşim planı zihnime kazınmıştır — her koridor, her köşe hassas bir şekilde haritalandırılmıştır.

Koridorun sonunda, hedefin yatak odasının kapısı hafifçe aralık. Neredeyse hiç ses çıkarmadan kapıyı itip açıyorum, içeri girip arkamdan kapatıyorum. Oda zifiri karanlık, onun silueti yorganın altında bir gölge gibi. Her adımımı dikkatlice atarak, her nefesimi ölçerek yaklaşıyorum. Bıçak kınından çıkıyor, soğuk çelik kanın tadını almak için sabırsızlanıyor.

Onun üzerinde duruyorum, bıçak göğsünün üzerinde. Bir nefes. Son bir kalp atışı. Ve vuruyorum.

Bıçak, tatmin edici ıslak bir sesle etine batar. Gözleri birden açılır, boğuk bir nefes eldivenli elimde kalır. Üzerindeki kafatası maskesini görünce gözlerinde dehşet parlar. Kanı altında birikip çarşafı ıslatırken, gözlerindeki ışık söner ve mücadelesi zayıflar. Son nefesi avucumun altında titrer.

Bıçağı çekiyorum, bıçak ağzından kan damlıyor.

İş bitti. Dolore Kardeşliği'nin lideri öldü ve onunla birlikte, Conrad'ın pervasız hareketi güçlü bir düşman doğurdu. Misilleme yapacaklar, hem de sert bir şekilde.

Adımlarımı geri takip ederek, karanlığa kaybolurum, görülmeden ve duyulmadan. Malikanenin duvarları önümde yükselir, üstlerinde ölümcül sivri uçlar vardır. Bariyeri tırmanırım, kendimi yukarı çekmek için kaslarımı zorlarım. Diğer tarafa yumuşak bir şekilde inerim ve gecenin karanlığında kaybolurum.

Telefonumu çıkararak Conrad'a tek bir mesaj gönderiyorum

Bitti

Ölüm Senetleri'nin süresi dolmaz. Ödeme benim şartlarımla yapılır, onların değil. Henüz nakde çevirmediğim Senetler var, bu kibirli piçlerin bana borçlu olduklarını unutmalarını sağlıyorum. Unvanlarının ve servetlerinin onları koruduğunu, dokunulmaz olduklarını sanıyorlar. Bu gülünç.

Conrad'ın cevabı birkaç saniye sonra gelir

Iron'a gel.

Iron, Doğu Kıyısı Egemenliği'nin merkezidir ve New York sokaklarının pisliğinin derinliklerinde gizlidir. Egemenlik sadece bir örgüt değildir; kıtalar arasında yayılmış, bölümlere ayrılmış bir canavardır

—Doğu Kıyısı, Batı Kıyısı, Kuzey, Güney, Avrupa. Her bölümün kendi yöneticileri var, hepsi Sovereign Konseyi'ne hesap veriyor ama birbirlerinin boğazına sarılıyorlar, her zaman açlar, her zaman entrika çeviriyorlar.

Benim üssüm Doğu Kıyısı. Conrad burada Komutan, ama bu dünyada güç her zaman geçicidir ve Conrad'ın zamanı dolmak üzeredir.

On altı saatlik yolculuktan sonra vücudum mahvolmuş durumda — kaslarım sertleşmiş, her kemiğim ağrıyor — ama acı benim için yeni bir şey değil. Seyahat. Savaş. Öldür. Tekrarla. Dinlenmek mi?

Bu ölümler için, ama ben henüz işimi bitirmedim.

Iron'a giden yol sessiz. Dikkatimi dağıtan hiçbir şey yok. Bunun tadını çıkarıyorum. Fırtına öncesi sessizlik. Conrad'ın sonunda ne kadar büyük bir hata yaptığını anladığı an.

Iron bir kale, beton ve çelikten kaplı Sovereign'in gücü. Bir şehrin altında başka bir şehir: hastane, silah depoları, eğitim alanları, acemi askerlerin yaşam alanları. Her santimetre, Sovereign'in sırlarını saklamak için tasarlanmış.

Metal kapı girişinde şifreyi giriyorum, kilit soğuk, mekanik bir tıklama sesiyle açılıyor. Asansör, Sovereign'in yeraltı dünyasına yavaşça iniyor.

Kapılar açıldığında, Iron'un kalbine adım attım — hareket ve kontrolün merkezi. Ajanlar saat gibi çalışıyor, yüzleri ciddi, görevleri net. Burası disiplinle yönetiliyor, hiyerarşi kemiklerine işlenmiş.

Saha ajanları, Sovereign'in can damarıdır, tereddüt etmeden öldürür ve kafataslarını ezerler. Kirli işleri onlar yapar. Onların üstünde Komutanlar vardır, ipleri elinde tutan kukla ustaları, kontrolü sağlamak için kaynakları yönetirler.

Bir General olarak, korku ve saygı uyandırırım, bu kombinasyon bana herhangi bir Sovereign bölümünden görevlerimi seçme özgürlüğü verir. Şöhretim kıtalar ötesine uzanır — iş çok acımasız, çok zor olduğunda aradıkları kişi benim. General, bir saha ajanı Komutanların siyasi çukuruna adım atmadan önce ulaşabileceği en yüksek rütbedir, ama bu umurumda bile değil. Siyaset ve güç oyunları beni sıkıyor. Kan ve karanlığın hüküm sürdüğü gölgelerde başarılı oluyorum.

Her Sovereign, bir Acemi olarak başlar ve şiddet ve ölümle yoluna devam eder. Bu acımasız bir tırmanış, ama ödülleri buna değer: para, güç, kontrol. Her birimizin kendine özgü bir imzası, bizi diğerlerinden ayıran bir öldürme tarzı var.

Benim için ölüm lanet olası bir sanat formudur. Bana bir nedenden dolayı *Reaper* diyorlar. Ben sadece öldürmüyorum, yok ediyorum. *Saf kötülük* — beni böyle tanımlıyorlar. Gözümü kırpmam, tereddüt etmem ve kesinlikle başarısız olmam.

Sovereign hiyerarşisinin zirvesinde, en üst düzey güç olan Yüksek Şansölyeler durur. Doğu Kıyısı Bölümü'nün Yüksek Şansölyesi Isaac Gomez, demir yumrukla yönetir, başarısızlığa veya zayıflığa yer bırakmaz. Conrad doğrudan ona bağlıdır, ama Isaac bile bana karşı gelmez.

Ben geçtiğimde hava değişir; saygı dolu baş sallamalar, gözleri fal taşı gibi açılmış bakışlar, her bakışta hissedilen korku. İtibarım sadece büyümekle kalmadı, bu dünyaya kazındı.

Conrad'ın ofisine varır ve kapıyı çalmadan açarım. Soğuk bir kayıtsızlıkla masasının arkasında oturur, ama gözlerinde bir tedirginlik parlar.

"Axe," diye başlar, boğazını temizleyerek.

"Ödememi almaya geldim," derim, karşısındaki sandalyeye oturarak.

"Çok hızlısın," diye hayretle bağırır.

"Ben bir profesyonelim. Bir görevi üstlendiğimde, sonuna kadar götürürüm."

"Şöhretine kesinlikle layık olduğunu kanıtladım." Gülümsemesi küstah ve sinsî bir sırıtiş. Cesaretinin altında yatan tedirginliğı gizlemeye çalışıyor, ama ben görebiliyorum. "Ee, ne olacak? Sana ne kadar borçluyum?"

"Paranı istemiyorum."

Merak ve şüphe, kaşlarını kaldırmasına neden oluyor. "O zaman ne istiyorsun?"

"Victoria. Karım olarak."

Soğukkanlılığı bozulur, gözleri şokla büyür. "Anlamadım?" "Duydun beni.

Kızın. O benim bedelim."

Bir an için oda sessiz kalır, zihni benim sözlerimi anlamaya çalışır.

Sonra öfkesi alevlenir.

"Kesinlikle olmaz. Sana kızımı vermeyeceğim."

"Senin de, onun da başka seçeneğı yok," derim, yavaş ve kararlı hareketlerle sandalyeden kalkarak. "Onu buraya getir. Ona bana ait olduğunu söylediğinde yüzünü görmek istiyorum."

"Hayır. O seninle evlenmeyecek."

"Onu benim yapacağım ve bu konuda yapabileceğın hiçbir şey yok." Bunun üzerine, onu koltuğunda öfkeyle bırakarak ofisinden çıkarım.

Koridorda ilerlerken, asistanına bağırarak verdiği emri duyarım. "Rory'yi buraya getir!" Panik sesleri benim memnuniyetimi artırır. Bekleme salonundaki bir koltuğa otururum, kaçınılmaz yüzleşmeye hazırım.

Victoria Valentine—babasının küçük prensesi, gözbebeğı.

Conrad Valentine'ı nasıl diz çöktüreceğimi, Sovereign'ı kişisel satranç oyununa çevirdiğı için bu piçi nasıl kanatacağımı düşünerek sayısız saatler harcadım. O tahtında oturup

diğerlerini ölüme gönderirken kendisi temiz kalıyor. Rahat. Dokunulmaz. Sovereign böyle değildir.

Ölen hükümdarlar bu lanet risklerin farkındaydı. Conrad'dan Ölüm Senedi kabul edecek kadar aptal olmamalıydılar. Conrad'ın başının dertte olduğu ve kendi pisliğini temizlemek için şeker gibi senetler dağıttığı sır değil. Beni rahatsız eden şey, Conrad'ın cinayeti kendisi işlemiyor olması. O, hükümdar olmanın ne demek olduğunu unutmuş lanet bir korkak. Ona bunu hatırlatmak lazım. Ve bunu ona hatırlatacak olan da benim.

Onun gibi piçler iki şeye önem verir: güç ve miras. Oğullar, eğitimden sağ çıkabilirlerse, rollerini devralmak için yetiştirilir. Peki ya kızlar? Onlar, mükemmel itaatkar küçük fahişeler olmak için şekillendirilir, biçimlendirilir, eğitilir. Amaçları budur: hizmet etmek, zamanı geldiğinde sığır gibi takas edilmek. Conrad gibi babalar, kızlarını diğer hükümdarların, dünya liderlerinin, imparatorluklarını genişletebilecek herkesin önüne sererler. Güçlerini, ittifaklarını, miraslarını sağlamlaştırmak için onları evlendirirler.

Ama bu sefer öyle olmayacak.

Onun kızını, onun boktan dünyasındaki parlak, dokunulmaz mücevheri alacağım ve onu kendi kişisel oyuncağım yapacağım. Ne zaman istersem kırıp parçalayabileceğim bir oyuncak. Yalvaracak, kanayacak ve acı çekecek, hepsi benim eğlencem için.

Kızını yok ederken ve onun tutunduğu her kontrol illüzyonunu paramparça ederken ona izlettireceğim. Bu sadece onun gücünü genişletme şansını mahvetmekle ilgili değil, intikamla ilgili. Ona, bir hükümdar olmanın gerçek anlamını unuttuğunda ne olacağını acımasızca ve merhametsizce hatırlatacağım.

Tanıdık sarı saçlar ve mavi gözler koridorda ilerliyor. Victoria Valentine. Burası ona aitmiş gibi hareket ediyor, uzun bacakları ve tonlu vücudu tam olarak görünüyor. Yıllarca dans etmek, ince vücuduna kaslar kazandırmış, kısa üstü tonlu karın kaslarını ortaya çıkarıyor. Dar pantolon kalçalarını sarıyor, onun üzerinde olmasını umursamadığı bakışları üzerine çekiyor.

Öfkeyle babasının ofisine giriyor. Davet edilmeden onu takip ediyorum ve kollarımı kavuşturarak köşeye yerleşiyorum.

"Ne oluyor burada?" Sesi keskin, öfke ve sabırsızlıkla dolu. "Prova yapıyordum."

"Otur, Rory," diye emreder Conrad. Kaba görünür — kravatı gevşek, kolları sıyrılmış ve o tertemiz imajı hızla kaybolmaktadır.

"Hayır. Ne olduğunu söyle," diye bağırır, sanki burada gerçek bir kontrolü varmış gibi kollarını kavuşturur. Onun bu meydan okuması yangına körükle gitmekten başka bir şey değildir.

Ama Conrad'ın gözleri çoktan bana çevrilmiştir.

"Umarım isteğinin ciddiyetini anlıyorsundur, Axe," diye tıslar Conrad, öfkesini zar zor kontrol ederek. "Sen... akıl almaz bir şey istiyorsun."

Bakışları bana çevrilir, gözleri kısılır, artık benim varlığımın tamamen farkındadır. İyi.

Sırıtarak öne adım attım. "*Düşünülemez* mi? Komik, ben bu durumu göz önüne alırsak oldukça şiirsel olduğunu düşünmüştüm."

Çenesi gerilir, gözleri kararır. "Bunun bir tür şaka olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, Conrad. Bu şaka değil. Bu sonuçlarla ilgili. Senin kaçabileceğini sandığın türden sonuçlar. Kaçamayacağını öğrenmenin zamanı geldi."

Rory donmuş gibi duruyor, bakışları ikimiz arasında gidip geliyor.

Ona doğru bir adım daha atıyorum, hava gerginlikle dolu. "Benden önce DeLuca'nın peşine dört Sovereign gönderdin ve hiçbirisi canlı dönmedi. İlki başarısız olduktan sonra onu kendin halletmeliydin."

Yüzü soluyor, yumrukları yanlarında sıkışıyor. Gözlerindeki ateş saf nefretle yanıyor. Ben de bundan besleniyorum.

"Rory, bizi yalnız bırak," diye bağırır, sesi beni korkutmak için gürültülü çıkar. Ani patlaması onu irkiltti, ama ben o harekete geçmeden önce araya girerim. "Hayır.

O kalacak." Gözlerimi onun gözlerine dikerim, bana meydan okuması için onu kışkırtırım.

"Egemen olmanın ne demek olduğunu unutmuşsun, ben sana hatırlatayım." Tehdidimi havada asılı bırakıyorum, bıçağı çevirmeden önce anın tadını çıkarıyorum. "Ve onunla başlayacağım."

Ona doğru bir adım attım ve tahmin ettiğim gibi, geri çekildi. Korku onu sardı, gözlerime bakamadı, bakamadı. Conrad'ın yüzü öfkeyle buruştu, şakaklarında damarları atıyordu, ama beni durduramazdı. Kimse durduramazdı.

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok! Başka bir bedel söyle, Axe."

"Hayır. Her şey onunla ilgili," diye hırıyorum. "O da bir başka güç hamlesi, değil mi? Artık değil. O artık benim."

"Kiminle uğraştığını bilmiyorsun," diye tehdit ediyor. "Yüksek mevkilerde arkadaşlarım var. Gücüm ve bağlantılarım var!"

"Ve yine de, işte buradayız," diye alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Çünkü dünyadaki tüm para ve güç, seni kaçınılmaz olandan koruyamaz."

"Sen öldün," diye homurdanıyor.

"Belki," diyorum, omuz silkerek, "ama onu ele geçirmeden önce değil." "Asla senin olmayacağım," diyor Rory, sesi kararlı ve meydan okurcasına.

Conrad'ın bakışları ona doğru yumuşar, öfke ve çaresizlik karışımı yüz hatlarını bozar. "Üzgünüm tatlım," diye mırıldanır, zayıf ve yenilmiş bir şekilde. "Yapabileceğim hiçbir şey yok. Axel Hawthorne ile evleneceksin. Bu kesin."

Bu sadece başlangıç.

"Hayır! Ne oluyor lan?!" Rory öfkeyle çığlık atar. "Sen de kimsin lan?! Hayatta olmaz!"

Onun isyanının her kelimesini, her anını tadını çıkarıyorum.

Conrad iç çeker, titrekleli eliyle saçlarını okşar, soğukkanlılığı bozulur. "Başka seçeneğin yok, Rory. Sen bir Sovereign Servant'sın, görev ve onura bağlısın. Onun istediğini yapacaksın."

Yüzü sertleşir ve sesi meydan okurcasına titrer. "Ölmeyi tercih ederim ölme

yi Bir adım daha yaklaşıyorum, sırtarak. "Beni kışkırtma, tatlım."

terci Bana, yapabilseydi beni ateşe atacakmış gibi bakıyor. "Siktir git.

h

ederi

m."

seninle evlenmeyeceğim."

"Seçme şansın yok," diye bağırır Conrad, kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışır ama kontrolü kaybetmiştir, bu odaya girdiğim anda kaybetmiştir.

"Hayır!" Rory'nin çığlığı odayı sarsar. "Bunu yapmayacağım. Kaçacağım."

"Bana fark etmez. Seni bulur ve geri getiririm. Saklanabileceğin, benim bulamayacağım hiçbir yer yok. Artık sen benimsin." Sözlerimin ağırlığı ona bir balyoz gibi çarparak onu irkiltti. Duvarların etrafında daraldığını, onu hiç beklemediği bir kafese hapsettiğini neredeyse görebiliyorum.

Oda keyifli, boğucu bir sessizliğe bürünür. Conrad çaresizce sıkışıp kalmıştır ve ikimiz de bunun farkındayız. Rory, çılgınca nefesini düzenlemeye çalışırken göğsü inip kalkar. Geniş, panik dolu gözleri benimle babası arasında gidip gelir, bir kaçış yolu arar. Ama yok.

Onun çöküşünü soğukkanlı bir gülümsemeyle izliyorum. Onu yıkmak eğlenceli olacak.

"Bu aile dramasının gelişmesini izlemek için ne kadar kalmak istesem de," diyorum, sesim eğlenceyle doludur, "ben meşgul bir adamım. Bir hafta.

düzenlemeleri yapın, yoksa ben sizin için yaparım. Ve inanın bana, benim yöntemlerimi sevmeyeceksiniz."

Ona son bir kez bakıp yüzünü hafızama kazıyorum. "Görüşürüz prenses."

"Bunu yapamazsın! Bunu yapamazsın lan!" Rory'nin çığlığı, ben uzaklaşırken koridorda yankılanıyor.

Zaten savaşı kazandığımı bilerek gülüyorum. Rory Valentine'ı yok etmenin her saniyesinden zevk alacağım, tıpkı babasının acı çekmesini izlemekten zevk alacağım gibi.

CHAPTER 4

RORY

M Sesim kısık, boğazım ıglık attığım için ağıyor. Gözyaşları yüzümden akıyor, gözlerim şişmiş ve kızarmış. Bunun olduğuna inanamıyorum. Babam telefonla Komutan Zane ile tartışırken, ben babamın ofisindeki köşe koltuğunda oturuyorum.

Kapı birden açılır ve Spencer içeri koşar. Rahatlamış bir şekilde ayağı kalkar ve ona sarılırım. Hıçkırıklarım ikimizi de sarsarken o beni sıkıca sarar.

"Tanrım, baba. Ne oluyor lan?!" diye bağıyor.

Babam telefonu masaya çarparak ağır bir nefes alır.

Spencer, babamın ilk evliliğinden olan üvey kardeşim. Otuz yaşında, güçlü, sadık ve koruyucu bir ağabey. Babamız gibi bir Komutan olarak yetiştirilmiş olmasına rağmen, sadece bana karşı yumuşak bir tarafı var ve başım belada olduğunda her zaman bana yardım eder.

Ona hemen mesaj attım ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Ne olduğunu bile tam olarak bilmiyorum.

Babam odada volta atıyor, sürekli saçlarını eliyle tarıyor. Yüzünde endişe izleri var, sanki bu sabahtan beri on yıl yaşlanmış gibi.

"Rory neden onunla evlenmek zorunda kalıyor?!" Babam derin bir nefes alır. "Bir Bond'u geri aldı."

"Axel Hawthorne'a ölüm bonusu mu verdin? Aklını mı kaçırdın sen?!" Spencer'ın sözleri inanamama ve öfkenin karışımıydı.

iki saat öncesine kadar Axel Hawthorne adı benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, babamın çarpık dünyasında sadece bir başka gölgeydi. Ama herkesin gözlerindeki paniğe bakılırsa, o uğraşılacak biri değil.

Onun görüntüsü beynime kazındı. İçeri girdiğim anda onu nasıl fark etmedim? Adam yürüyen bir kabus gibi, ışığı engelleyen geniş omuzları olan bir tank gibi. Boynu ve kolları dövmelemlerle kaplı. Koyu renkli saçları kaba bir şekilde kesilmiş ve o delici kahverengi gözleri? Sanki cesedi nereye gömeceğine çoktan karar vermiş gibi, insanın içini görüyorlar.

"Yapmam gerekeni yaptım," diyor babam soğuk bir şekilde, sanki rutin bir sözleşme imzalamış gibi, ölüm cezası değil.

Spencer'ın yüzü adeta kızıl bir parıltıyla yanıyor, öfkesi saatli bir bomba gibi. Bu arada ben şokta kalmış, bu felaketi kafamda sindirmeye çalışıyorum. Tüm hayatım altüst olmak üzere ve en kötüsü ne biliyor musun? Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Spencer ve babamın sesleri gök gürültüsü gibi çarpışıyor. Tartışmaları kaosa dönüşüyor ve tüm oda boğucu bir hale geliyor. Düşüncelerim karmakarışık, son birkaç saatte olan her şey bana bir yük treni gibi çarpıyor.

Babam neden beni bu işe karıştırdı? Bana bunu nasıl yapabilir?
?

Ve sonra, sanki günüm yeterince berbat değilmiş gibi, Alicia, babamın yeni karısı.

İçeri girerken topukları beton zemine rahatsız edici bir ses çıkarır — uzun ve ince, manken gibi tasarımcı markaları giymiş. Makyajı kusursuz, saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş; paranın klas satın alabileceğini düşünen zengin, sık bir sürtüğün yürüyen stereotipi.

Alicia benden sadece birkaç yaş büyük. İğrenç. Sürekli beni geçmeye çalışıyor, arabamı, kıyafetlerimi, hatta saçımı şekillendirme tarzımı bile taklit ediyor. Sanki benim gibi olmak için o kadar çaresiz ki, eskiden nasıl biri olduğunu unutmuş gibi.

Gerçekten acınası bir durum. Peki ya kıskançlık? Ondan yoğun ve acı bir şekilde sızıyor. Spencer ve benim varlığımızdan nefret ediyor, babamın ilgisinin sadece ona ait olmamasından nefret ediyor. Altın avcısı havasını gözden kaçırmak imkansız, gözleri neredeyse dolar işaretleriyle parlıyor ve hiçbir içeriği yok. Derinliği yok. Ruhu yok.

"Conrad, hayatım, buradayım."

Çenemi sıkıyorum, Botox dolu yüzüne tokat atma isteğimi bastırıyorum. Babamın yanına sürünerek yaklaşıyor, mükemmel manikürlü pençelerini sanki kendi bölgesini işaretler gibi babamın omzuna koyuyor.

Gözlerimi devirerek, camı kesebilecek kadar keskin bakışları olan Spencer'a bakıyorum. "Neler oluyor? Çok endişelendim." Sesindeki zoraki endişe neredeyse kusmama neden oluyor. O sadece altın bileti, yani onun parasını ve nüfuzunu kaybetmekten endişe duyuyor.

"Bu aramızda kalacak," kardeşim düşük ve tehditkar bir sesle homurdanıyor. "Saçma. Ben artık ailenin bir parçasıyım."

Aile. *Kusmak istiyorum.*

Buna daha fazla dayanamıyorum. Havaya, alana ihtiyacım var, bu saçmalıklardan başka her şeye. Ofisten fırlayarak çıkıyorum, Spencer ve babamın giderek kızışan tartışması arkamda kaybolurken uzun koridordan aşağı doğru ilerliyorum.

Taze hava ciğerlerime soğuk bir tokat gibi çarptı. Derin nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım, ama ayaklarım kendi kafasına göre hareket ediyor, beni amaçsızca kaldırımda ilerletiyordu. Şehrin gürültüsü arka planda bir parazit gibi bulanıklaşıyordu, ama bu yükselen paniği durdurmuyordu. Telefonum cebimde durmadan titriyor, ama onu görmezden geliyorum. Diğer Sirenler olduğunu biliyorum, provayı neden terk ettiğimi merak ediyorlar. Onlar benim arkadaşlarım, ama şu anda kimseyle yüzleşmem. Yüksek sesle söylersem, gerçek olur ve bu kabusu kabullenmeye hazır değilim.

Ağlamaya başlıyorum, hıçkırıklar boğazımdan çıkıyor. Soğuk bir tuğla duvara yaslanıp dizlerimi kucaklıyorum. Gözyaşlarım durmadan akıyor, durdurulamıyor.

Evlenmek mi? Tanımadığım bir pislikle mi? Hayatımı kontrol etmek, istediğim gibi yaşamak için çok mücadele ettim. Şimdi ise tüm geleceğim elimden alınıyor.

Bir araba yanıma yanaşiyor. Cam açılıyor ve Spencer'ın endişeli yüzü görünüyor. "Hadi, seni eve bırakayım."

Titrek ellerimle gözyaşlarımı silerim ve arabaya binerim. Evimin önüne park ettikten sonra bana döner.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kafamı sallayıp yere bakıyorum.

"Bir çaresini bulurum," diye devam eder yumuşak ama kararlı bir sesle. "Endişelenme, tamam mı? Ondan uzak dur yeter."

Başımı sallayarak arabadan inerim, ama onun sözleri bana hiç umut vermez. Babam bu karışıklığı düzeltemezse, kimse düzeltemez.

Evimin içindeki sessizlik boğucu, bana bir duvar gibi çarpıyor. Yukarıda, yatağıma yığılırım ve hıçkırarak ağlarım. Yüzümü yastığa gömerim, her kalp atışında dünyanın parçalandığını hissedirim.

Boş ver. Dikkatimi başka yere vermem lazım.

Telefonumu alıp, gün boyunca biriken okunmamış mesajları silip süpürüyorum. Fazla düşünmeden Jamie'ye mesaj atıyorum.

Ben: İyi bir şeyin var mı?

Jamie: Her zaman var. Neye ihtiyacın var?

Ben: Beni mahvedecek bir şey.

Jamie: Halledebilirim. Buraya gel.

Yataktan fırlayıp, kapüşonlu sweatshirt ve eşofman altı giyip, anahtarlarımı ve cüzdanımı alıyorum. Garaja doğru giderken kapı arkamdan çarpıyor. G-Wagon'um hala Iron'da park edilmiş durumda, ama yedeğim var. Audi R8'ime biniyorum, motor gürleyerek çalışıyor, içimde kaynayan öfkenin mükemmel bir yankısı. Siyah makine, sokaklarda zikzaklar çizerek yola yapıyor.

Jamie, yattığım ilk Sovereign'dı. O, mükemmel bir dikkat dağıtıcı. Her zaman hızlı bir seks ve partiye hazır. Bana *gerçek* bir erkeği nasıl sikileceğini gösterdiğini iddia ederek gururlanmayı seviyor. Haksız sayılmaz, ama o zamandan beri kesinlikle yoluma devam ettim.

Jamie'nin binasının garajına park ediyorum ve asansörle çatı katına çıkıyorum. Kapılar açıldığında müzik ve kahkahalar duyuluyor, bas sesleri zeminden geliyor. Duvarın birini kaplayan tavandan tabana pencereler, ışıltılı silüeti gösteriyor. Modern, şık mobilyalar eğlence için tasarlanmış, diğer duvarda ise her şeyin bulunduğu devasa bir bar var.

Jamie'nin partileri efsanevidir; abartılı ve ahlaksızdır.

Beni hemen fark eder ve çelik keser gibi keskin bir gülümsemeyle kalabalığın içinden geçer. "Rory! Berbat görünüyorsun."

"Siktir git." Onu itip geçerek doğrudan bara yöneldim. Bir şişe alıp, bolca doldurdum ve tek dikişte içtim. *Ah, bu yakıcı his çok iyi geldi!* "Hey, sakın ol."

Jamie gülerek yanıma oturdu. "Neden bu kadar huysuzsun?" Sorusu üzerine gözlerim doldu ve hızla

gözlerimi kırparak gözyaşlarımı silerim.

"Sadece unutmak istiyorum," diye cevap veriyorum, sesim titriyor.

Cebine uzanır ve küçük bir torba beyaz toz çıkarır. "İyi mal," der ve torbayı bana uzatır. "Adını bile unutursun."

"Mükemmel." Torbayı kapıp, doğruca tuvalete gittim.

İçeride, tozu tezgahın üzerine döküyorum, bir dolarlık banknotu rulo yapıyorum ve eğiliyorum. Burun deliklerimden keskin ve acı verici bir yanma hissi geliyor, ama etkisi anında başlıyor. Kalbim hızla atıyor ve bir coşku dalgası beni sarıyor, her şeyi uyuşturuyor.

Oturma odasına geri tökezleyerek girerken oda dönüyor. Her şey çok parlak, çok gürültülü, dünya gerçeküstü, puslu bir parıltıyla ışıldıyor. İnsanlar dans ediyor, vücutları renklerin girdabında bulanıklaşıyor. Müzik kulakları sağır eden bir gürültüyle duvarları sallıyor.

"Rory, iyi misin?" Jamie'nin sesi ağır bas sesini delip geçiyor.

"Evet, harikayım," diyorum, geniş bir gülümseme takınıyorum. Bara sendeleyerek gidip kendime bir içki daha dolduruyorum.

Alkol ve uyuşturucunun karışımı beni sersemletiyor, tüm kemiren korkular ve boğucu endişeler sisin içinde kayboluyor. Kalabalığın içine dalıyorum, müziğin beni tamamen yutmasına izin veriyorum. Jamie tam yanımda, ellerini vücudumun her yerine koyuyor, birbirimize sürtünüyoruz. Boynumu öpüyor, ama ben hiçbir şey hissetmiyorum. Ve bir kez olsun, minnettarım. Hiçbir şey hissetmek istemiyorum.

Bir süredir birlikte olmamıştık. Jamie tipik bir Sovereign: kendini beğenmiş, kendine güvenen ve çapkın. Ama şu anda tam da ihtiyacım olan şey: dikkatimi dağıtan, hayatımın boktan durumundan kaçış.

Elimi tutuyor ve bizi yatak odasına götürüyor. Kapı kapanır kapanmaz dudakları dudaklarıma çarpıyor, dili güçlü ve talepkar. Aç, neredeyse çaresiz ve ben eriyorum, sis gerçeklikle bu lanet şeyin arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyor.

Beni yatağa itti ve sonra kıyafetlerini çıkardı. Elleri bir anda üzerimdeydi, cildimin her santimini keşfediyordu.

"Siktir, Rory, seni özledim," boynuma fısıldıyor, dudakları vücudumda ateşli izler bırakıyor. Her dokunuşu içimde zevk dalgaları yaratıyor, sırtımı kavisletiyor, daha fazlasını arzuluyorum. Sert ve ateşli öpücükleri, bir duygu fırtınası yaratıyor.

"Jamie, lütfen," diye inlerim, onun içimde olmasını çaresizce isterim. Pantolonumu indirir ve derin bir iniltiyle içime girer.

Konuşma yok, ön sevişme yok, sadece saf seks.

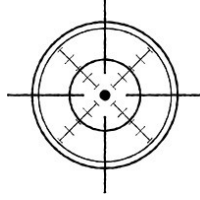
Hızı sert ve hızlı, acımasızca içime giriyor. Zevkte kayboluyorum, zihnim o an dışında hiçbir şeyin var olmadığı coşkulu bir girdapta süzülüyor - saf mutluluk. Kalçalarımı daha sıkı kavıyor. Homurtuları ve inlemeleri havayı dolduruyor, orgazmım içimi parçalarken ben de çığlık atıyorum.

Beni takip ederek, içime boşalırken adımını inliyor. Yüzünü boynuma gömerek, bir an için içimde kalıyor, ağır ağır nefes alıyor.

"Amin hala eskisi kadar güzel, Rory," diye nefes nefese, dudakları boynumu okşayarak. Gözlerimi bile açamıyorum, ama üzerimdeki ağırlığı tadarken dudaklarımdan tembel bir gülümseme süzülüyor. Nefeslerimiz sessizlikte karışıyor.

Sonunda, benden uzaklaşır ve yatak, o uzaklaşırken çöküverir.

Düşüncelerim yavaş, bana verdiği her neyse onun sisinde karışmış durumda. Her şey uyuşmuş. Uçuş çok güçlü, çok baskın, beni kıvrımlı kabuslarla dolu huzursuz bir uykuya sürüklüyor.

Güneşin ilk ışınları perdeleri keskin ve acımasızca deliyor. Başımdaki zonklama ve kaslarımdaki sönük ağrıdan dolayı inleyerek yüzümü buruşturuyorum. Jamie yanımda uzanmış, hafifçe horluyor, kolu ağır bir battaniye gibi üzerime örtülmüş.

Telefonumu arıyorum, ekran aydınlandığında yüzümü buruşturuyorum. On iki cevapsız arama. Spencer. Tabii ki. Onun endişesiyle uğraşmaya hazır olmadığım için bildirimleri silip atıyorum.

Jamie yanımda kıpırdanıyor, kolunu bana daha sıkı sarıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Sesi uykudan dolayı boğuk. "Berbat," diye mırıldanıyorum.

O gülüyor, "Sana iyi mal olduğunu söylemiştim."

Dünün anıları bir tsunami gibi geri geliyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Ona dönüp titrek bir sesle soruyorum.

"Jamie, Axel Hawthorne hakkında ne biliyor musun?"

Bu soru onu tamamen uyandırmış gibi görünüyor. Bana endişeyle bakıyor. "O tehlikeli bir pislik, Rory. Ondan uzak dur."

Gözlerimi sıkıca kapatıp boğazıma yükselen hıçkırığı bastırmaya çalışıyorum. "Başka seçeneğim yok," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni onunla evlenmeye zorluyor," diye fısıldadım, sözlerim gerçek dışı geliyordu.

"Siktir, Rory. Ciddi misin?" Jamie, ben başımı sallarken, yanaklarımdan akan gözyaşlarını silerek, inanamayan gözlerle bana baktı. "Nasıl?"

"Babam ona bir Ölüm Bağı verdi. Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Siktir, lanet olsun."

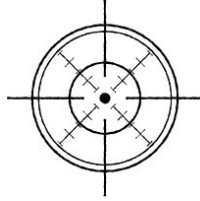
"Neden? Bu ne anlama geliyor?" Kalbim hızla atıyor, her atışım içimde büyüyen korkuyu yansıtıyor.

"Bu, babanın ondan lanet olası bir şey yapmasını istediği ve Axe'in bedelinin sen olduğu anlamına geliyor."

"Ama neden?! Ben onun için hiçbir şey ifade etmiyorum, onu tanımıyorum bile! Benden ne isteyebilir ki?"

"Biliyorsam ne olayım," diye mırıldanır Jamie. "Axe bir hayalet. Ne isterse onu yapar. Sovereign'daki herkes onunla uğraşmamayı bilir. Baban o anlaşmayı yaparak aptallık etti." Durumun gerçekliği sonunda kafama dank eder.

Başımı göğsüne yaslarım, ama mide bulantısı beni vurur. Yataktan atlarım ve mideyi boşaltmadan zar zor tuvalete yetişirim.

EVE DÖNÜŞ yolunda her şey kaotik bir bulanıklık içinde. Hızlıca duş almayı başardım almam, sonra prova kıyafetlerimi giyerim. Pavilion önümde belirir, içeri koşarım ve fark edilmeden soyunma odama girerim.

Sirens'in kahkahaları stüdyodan yankılanıyor, keskin ve sinirlerimi bozuyor. Bunalmış bir halde lavaboya doğru sendeleyerek gidip tekrar kusuyorum, akşamdan kalma hali ve stres birleşip acımasız bir dalga oluşturuyor.

Derin bir nefes alıp kendimi toparladıktan sonra soyunma odasından çıkıyorum. Stüdyoya girer girmez her şey sessizleşiyor.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diye ters bir şekilde cevap veriyorum, meraklı yüzlerine bakarak.

Birbirlerine bakışırlar ama sessiz kalırlar. Aynalı duvara geçip esneme hareketleri yapar, kendimi odaklanmaya zorlarım.

Müzik başlar ve ben neredeyse otomatik pilotta koreografiye girerim, kalbim orada değildir. Bir saat sonra Dom stüdyoya fırlar, sesi benim kafamdaki sisin içinden geçer.

"On beş dakika sonra sahneye çıkın! Gösterinin başından itibaren çalışacağız!"

Dominic bir Ortak, bir Sovereign için çalışan ama Sovereign'e ait olmayan biri. Sovereign, ağzını kapalı tutması için ona iyi para ödüyor. Hem yönetici hem de koreograf olarak yeteneği ile saygı görüyor.

Bradley hemen arkamdan geliyor ve bakışları benimkilere kilitlendiğinde midem düğümleniyor. Onun varlığı rahatsız edici. O, Pavyon'un sorumlusu olan hükümdar ve tam bir pislik. Pavyon, Siren gösterilerinin yapıldığı bir mekan olmaktan öte, yeraltı kumar, uyuşturucu ve diğer yasadışı faaliyetlerin merkezi.

Sirenleri kişisel seks bebekleri gibi görüyor ve istediği her şeyi alıyor. Hizmetkarların hükümdara *hayır* demesi yasak olsa da, komutan olan babam istenmeyen ilginin çoğunu uzak tutuyor.

Ancak Bradley'nin gözleri her zaman gücünü kullanmak için bir fırsat arıyor.

Sesi keskin ve acımasızdır, odayı keser gibi. "Dün antrenmanı kaçırdın, Rory."

Özür dilerim diye kekeliyorum, nabzım hızlanıyor. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Tabii ki olmayacak." Aramızdaki mesafeyi kapatır. "Sen benim ana cazibemsin, Rory. Beni pişman etme."

Onun saçmalıklarına tahammülüm yok. Parmaklarım yumruk haline geliyor, ama tartışma isteğimi bastırıyorum.

"Anladım," sinirlerime rağmen sakın bir sesle söylüyorum.

Bradley son bir kez sert bir bakış attıktan sonra odadan çıkıyor.

Bir şişe alıp, soğuk sıvıyı yudumlayarak, kafamdaki sis bulutunu dağıtmaya çalışıyorum. Derin bir nefes alıp, önümdeki rutine kendimi hazırlıyorum.

Ben Victoria Valentine, Baş Siren. Bunu yapabilirim. Hayatım etrafımda parçalanıyormuş gibi davranabilirim.

En azından şimdilik.

CHAPTER 5

AXE

, Starlight Pavilion'un ağır kapılarını iterek içeri giriyorum. Barın loş ışığı, tiyatronun kenarlarına zar zor ulaşıyor. Sahnenin önünde sıralar halinde lüks koltuklar uzanıyor ve köşede iyi donanımlı bir bar vızıldıyor. Şu anda sessiz, gösteri öncesi sükunet hakim. Kalabalık yok, gürültü yok, sadece sirk ile striptiz kulübünün birleştiği bir gösteri için sahne hazır.

Ateş dansçıları, direk dansçıları, akrobatlar... Hepsi, baştan çıkarmanın bir tür sanat formu olduğunu düşünen aptallar için gösteri yapmaya hazır.

Sovereign bunu çok seviyor. Her lanet gösteri kapalı gişe oynuyor. Ama ben? Umurumda değil.

Arka sıraya geçip boş salonu gözden geçiriyorum. Sovereign bu gösterilere bayılıyor. Sirenler, etrafta zıplayan, dans etmeyi bildikleri için dünyayı ele geçirmiş gibi davranan yüceltilmiş fahişeler. Bu lanet bir şaka. Burada, önümde bağlanmış, merhamet dileyen bir fahişeyle daha tatmin edici bir şekilde elde edemeyeceğim hiçbir şey yok.

Kapı açılır ve kızlar içeri girer. Sahnede yayılırken, sohbetleri sessizliği bozar. Gözlerimin ona takılması sadece bir saniye sürer. Rory. O sarı saçlar, o mükemmel ince vücut... Yıllarca süren antrenmanların sonucu, her kas hattında, her keskin kıvrımda görülüyor. Jogging pantolonu ve spor sütyeni giymiş.

O lanet bir Siren ve tam da öyle görünüyor.

Mükemmel. Kontrollü. Ateş gibi.

Ve benim yok etmem gereken.

"Tamam! Baştan alalım!" Bir erkek sesi sahnenin yanından yankılanır.

Rory eşofmanını çıkarır ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan şortunu ortaya çıkarır - o mükemmel kışını zar zor örten bir şort. Lanet olsun, harika bir kış var.

O, sanki oranın sahibiymiş gibi kendinden emin bir şekilde merkeze doğru ilerliyor. Bishop Briggs'in "River" şarkısının ilk notaları hoparlörlerden yankılanıyor ve oda değişiyor. Vücudu ritimle uyumlu hareket ediyor, kalçaları sallanıyor ve her hareketi pratik, akıcı ve pürüzsüz. Bir hareketten diğerine su gibi akıcı bir şekilde geçmesi neredeyse hipnotik.

Şarkı ilerledikçe, hava halkaları iner ve bir anda havada uçar. Uzuvarı, sanki yerçekimi ona etki etmiyormuş gibi, mükemmel bir kontrolle uzar. Halkalar döner, vücudu havada bükülür, hiç çaba harcamadan. Bir an için, neredeyse etkilenirim.

Sonra son notalar çalar ve o düşer, yere çarpmadan birkaç santim önce halkayı yakalar. Her nefes alışında göğsü inip kalkar, cildi terden kaygandır, kasları efordan gergindir.

Telefonum titrer. Cebimden çıkarırım, ekran Griffen'dan gelen bir mesajla aydınlanır.

Griffen de bir Sovereign'dir. Kuzenimdir. En azından onun gözünde, kardeşim kadar yakındır bana, ama benim gözümde değil. Ben bağlanmam, ama Griffen, ben istesem de istemesen de kendini zorla hayatıma sokar. Tam bir baş belasıdır.

Ben kontrol ve odaklanma ile başarılı olurken, o kaos ile başarılı oluyor. Kibirli, kendini beğenmiş ve penisi tarafından yönetilen biri. Hizmetkarların yarısını sikmekle meşgul olmasaydı, benim yarısı kadar iyi bir suikastçi olabilirdi.

■

Griff: Dün gece yeni evcil hayvanını gördüm. Berbat durumdaydı.

■

Ben: Nerede?

■

Griff: Jamie Harper'ın evinde. Seviştiğini duydum. Vahşi birine benziyor.

Çenem sıkışıyor, telefonu tutan parmaklarım beyazlaşıyor. Bu kaltak benim. Sanırım bugün bir durağa daha uğrayacağım.

Sahnedeki yönetmen ara vermek için bağırır ve Rory sendeleyerek uzaklaşır, zar zor kenara ulaşır ve bir kovaya kusar. Akşamdan kalma, zayıf, ayakta durmakta zorlanan... Onun gibi bir parti kızı için sıradan bir gün.

O sahne arkasına giderken, ben de fırsatı değerlendiriyorum. Ekipten sıyrılıp, fark edilmeden gölgelerin arasına kayboluyorum.

O soyunma odasına doğru yürürken onu takip ediyorum ve kapı kapanmadan hemen önce içeri giriyorum. Dönünce yüzü soluyor, tanıyınca gözleri büyüyor.

"Burada ne işin var?" diye sorar, gözlerindeki korkuyu gizlemeye çalışır, ama ben bunu hemen anlarım. Yakından bakınca daha da çarpıcıdır — o açık mavi gözleri, belaya davetiye çıkaran dolgun dudakları ve ince, atletik vücudu. En az 1,70 boyundadır, ama 1,95 boyumla onun üzerinde yükseliyorum.

"Sakin ol, tatlım." Aramızdaki mesafeyi kapatırken sırtışım genişliyor. "Çabuk olacağım."

"Bana öyle deme lan."

Oh, o güzelim ağzını tıkamaktan büyük zevk alacağım.

Yaklaşıyorum, onu duvara sıkıştırıyorum.

"Yoksa ne olur?" diye alay ediyorum, yüzünde öfke dalgalarının yayıldığını izliyorum. Kurtulmaya çalışıyor ama kaçışı yok. Kapana kısılmış ve bunun farkında.

Çenesi gerilir, yumrukları yanlarında sıkışır. "Ne istiyorsun?"

Cebime uzanıp bir mezura çıkarıyorum. Yüzünde beliren ürkeklik neredeyse çok tatmin edici. Mezurayı boynuna doluyorum, narin tenine bastırarak kadar sıkı çekiyorum.

"Yeminle bağlanacak tasmanın ölçüsüne ihtiyacım var."

"Lanet olası bir tasma takmayacağım," diye bağırır ve ellerini göğsüme dayar. Daha sert bastırırım ve onu duvarla vücudum arasında sıkıştırırım. Nefesi kesilir, nabızı dokunuşumla hızlanır.

Korkmuş durumda.

Güzel.

Onun korkusunun tadını çıkaramadan, dizini hayalarımın çarptı.

"Siktir!" Vücudumu saran keskin acıyla homurdandım. Soğukkanlılığımı geri kazanıp boğazını sıkıca kavradım. Onu duvara çarparak, ellerinin parmaklarımı çaresizce tırmaladığını izledim. "Yanlış hareket, Rory," diye homurdandım, boğazını sıkarak. "İtaat etmeyi öğreneceksin, yoksa acı çekmeyi öğreneceksin."

Gözleri öfke ve korkunun karışımıyla parlıyor. İradeli bir kadın, bunu kabul ediyorum. Ama başına geleceklerden haberi yok. Onu bırakıyorum ve elleri boğazına gidiyor, öksürüyor ve nefes almaya çalışıyor.

"Şimdi," diyorum soğuk bir sesle, aramızdaki mesafeyi tekrar kapatarak, "bir kez daha deneyelim."

Onu bedenimle duvara sıkıştırıyorum, elim yumuşak tenine dokunuyor ve o titriyor, baskı altında geriliyor. Kurtulmaya çalışarak kıvranıyor ama ben onu sıkıca tutuyorum. Benim gücümün karşısında hiç şansı yok. Bu kadar yakın olduğumuz için, çiçekler ve vanilya karışımı parfümünün kokusunu alıyorum.

Siktir, çok güzel kokuyor.

Elimi yumuşak teninde gezdiriyorum, sıcaklığını tadını çıkarıyorum, sonra bantı yavaşça boynuna doluyorum, titreyen teninin ve vücudunun benimkine karşı gerginliğinin tadını çıkarıyorum. Bunun her saniyesi sapkın bir zevk.

"Çekil üstümden!" diye bağılıyor, sesi kısık.

"Kapa çenenin, yoksa bir daha sesini çıkaramazsın." Ona daha da yaklaşıyorum, sertleşmiş penisimi hissetmesini sağlıyorum. Kısa, panik nefesler dudaklarından kaçıyor, göğsü düzensizce inip kalkıyor.

Nabızı parmaklarımın altında şiddetle atıyor. Sonunda gerekli ölçümleri aldığımda, bandı geri çekip cebime koyuyorum.

"O kadar da zor değildi, değil mi?" diye alay ediyorum, onun dar belini sıkıca kavrayıp parmaklarımı kasıtlı bir baskı ile içine gömüyorum. O daha da kaskatı kesiliyor, vücudu benim dokunuşum altında sertleşiyor. Onun korkusundan, panikinden, tam anlamıyla çaresizliğinden zevk alıyorum.

Silahın hafif bir tıklaması ve kafatasımın tabanına bastırılan soğuk namlu, o anı kesintiye uğratır.

"Kız kardeşimin üstünden ellerini çek."

"Sakin ol, Valentine," derim, Rory'yi bırakıp yavaşça Spencer'a dönerim.

"Cenazenin düğün kutlamasını mahvetmesini istemeyiz."

Spencer öfkeli, silahını doğrudan kafama doğrultuyor. Babasının tıpatıp aynısı ve bu beni hasta ediyor.

"Rory, git buradan," diye bağıırır.

O kaçır, kapı arkasından çarpar.

Hiç vakit kaybetmiyorum. Hızlı bir hareketle Spencer'ın silahını alıp yere fırlatıyorum. Elim boğazına doluyorum ve onu duvara yapıştırıyorum, ön kolumla nefes borusuna bastırıyorum. Bana rakip olamaz; çok az kişi olabilir.

"Bir dahaki sefere bana silah doğrulttuğunda, lanet olası tetiği çekmeyi unutma," diye hırlıyorum. Nefes nefese, kolumu çekmeye çalışırken yüzü kıpkırmızı oluyor. "Anladın mı, yakışıklı?"

"Siktir git," diye boğuk bir sesle söylüyor.

Soğuk, acımasız bir sırıtışla gülümsüyorum. "Oh, ben bir şeyleri mahvedeceğim."

Onu bırakıyorum ve o yere yığılıyor, öksürüyor ve hırıltılı nefes alıyor.

"Neden bunu yapıyorsun, Axe? O senin için hiçbir şey ifade etmiyor," diyor

"Baban bana bir senet verdiğinde risklerin farkındaydı. Belki de iş yaptığı insanları daha akıllıca seçmeliydi." Kapıya doğru yürürken omzumun üzerinden bakıyorum. "Düğünde görüşürüz."

Yüzünde saf nefretle bükülür ve ben gülümserim.

Tiyatronun dışında durup Rory'nin G-Wagon'una bir takip cihazı yerleştiririm. Onu takip etmek işleri kolaylaştıracaktır. Siyah Lexus LFA'ma binip motoru çalıştırır ve otoparktan çıkarım.

Bir sonraki durağım: kötü şöhretli Jamie Harper.

Sovereign'e açık bir mesaj gönderme zamanı: Rory artık benim malım ve kimse benim malıma dokunamaz.

Trafikte ilerlerken motor gürültüyle çalışıyor, şehir manzarası bulanıklaşıyor. Kısa süre sonra onun apartmanına varıyorum ve tek bir güçlü tekmeye kapı zilini atlıyorum. İçerisi dağınık, bira şişeleri ve boş içki kapları etrafa saçılmış. Çok geçmeden ön kapının açıldığını duyuyorum ve Jamie'nin sesi koridordan geliyor.

"Evet, her zamanki gibi. 10 bin," diye mırıldanıyor telefona, başını kaldırmadan. Tanrım, o bir Sovereign için çok zavallı bir bahane. Kör bir adam bile tekmelenmiş bir kapıyı fark ederdi.

Telefonu kapatır, dairesinin enkazının içine doğru ilerler, benim varlığımdan habersiz.

Kasten boğazımı temizledim.

Jamie irkilir, gözleri bana çevrilir. "Tanrım! Axe."

Tepkisi klişe, ama yine de tatmin edici. Ben, habersizce ortaya çıkmasını isteyeceğin biri değilim.

"Harper."

Ondan yayılan, açıkça korku kokusunu alıyorum.

"Axe, senin için ne yapabilirim?" diye kekeliyor, rahat davranmaya çalışıyor ama başarısız oluyor. O bir Sovereign olabilir, ama zayıf bir halkadır — kafayı bulmak ve fahişelerle yatmakla daha çok ilgilenir.

Cevap vermiyorum, korkusunun artmasına izin veriyorum.

"Eğer bu Rory ile ilgiliyse," diye devam ediyor, dağınık saçlarını sinirli bir şekilde eliyle tararken, vücudu hafifçe sallanıyor. "Onun senin olduğunu bilmiyordum dostum. Bu sabaha kadar hiçbir şey söylemedi."

"Onu becerdin." Bu bir soru değil, bir ifade. O zorlukla yutkunur ve başını sallar.

"Bak, üzgünüm. Hiç bilmiyordum. Biz arkadaşız. Daha önce de seviştik." Dişlerini sıkarak elimi daha da sıkılaştırdım. "Bilseydim ona dokunmazdım."

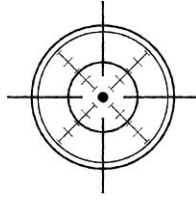
Yaklaşıyorum, metalik bir tıklama sesiyle sustalı bıçağımı çekerim. Yüzü solgunlaşır, vücudu kaskatı kesilir.

"Bana neden Reaper dediklerini biliyor musun?" Her lanet Sovereign cevabı bilir. Jamie cevap vermez, sadece bakarak korkusunu gizlemeye çalışır, ama her şey çok açık ve lezzetlidir.

Gözlerinde kararsızlık parıldıyor, belki de silahını çekip benimle dövüşmeyi düşünüyor. Bu meydan okumayı memnuniyetle kabul ediyorum, bunu deneyecek kadar aptal mı diye görmek için sabırsızlanıyorum.

"Bir daha benim malıma dokunursan, seni öldürürüm. Yavaşça. Acı verici bir şekilde." Tereddüt etmeden bıçağı uyluk kemiğine kadar saplarım. O yere yığılırken çılgınlığı odayı yırtıp geçer. "Geri gelmek zorunda kalırsam, Harper, seni deşip bağırsakların dışarı dökülürken seni yürümek zorunda bırakırım." Bıçağı uyluğundan çekip çıkarırım ve topuklarımı döndürerek onu kan gölünde kıvranırken bırakırım.

Daireden çıkarken, bir coşku dalgası beni sarar. Acı çektirme hissi gibisi yoktur.

Giyinme odasından fırlayarak, nefes nefese kalarak, arkamdaki banyo kapısını çarparak kapatırım. Soğuk fayans zemine yığılırken, göğsümü tutarım. Boğazım yanıyor, kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Ondan nefret ediyorum. O bir canavar. Hayır, insan maskesi takmış bir hayvan.

Ellerinin üzerimde olduğu anı, boğucu varlığı, tüylerimi diken diken ediyor. Yumruklarımı gözlerime bastırarak gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyorum, ama nafile. Vücudum kontrolsüz bir şekilde titriyor, sanki ezici bir güçsüzlük hissinden kurtulmaya çalışıyor gibi. Bu çarpık gerçekliğin ağırlığı boğucu ve içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Kendimi toparlamalıyım. O canavarın beni yıkmasına izin vermeyeceğim. Derin bir nefes daha alıyorum, altımdaki zeminin hissine, nefesimin sesine, cildimdeki serin havanın hissine odaklanıyorum.

Onun sandığından daha güçlüyüm. Kontrolü yeniden ele geçirmek için kararlı bir şekilde kendimi kaldırıp aynaya doğru sürünerek ilerliyorum. Yüzümdeki gözyaşlarını silip, yansımasına bakarak kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Axe benim sahibim değil, kimse benim sahibi değil ve onun tasmağını takmayacağımdan eminim.

Yeminle bağlanmış tasma — sahipliğin sembolü. Bu, bir Efendinin Hizmetkâr üzerindeki hak iddiasıdır, onların malı olduklarını ve artık diğer Efendilerin kullanamayacaklarını beyan eder. Tasma sıkıca kilitlenir ve sadece onu takan Efendi tarafından çıkarılabilir. Bu, teslim olmanın son adımı, boyun eğmenin nihai sembolüdür. Ama benim için değil. Kimsenin malı olmayı reddediyorum.

Ben köpek değilim ve lanet olası bir tasma takarsam lanetlenirim.

Öylece ortaya çıkıp beni korkutarak boyun eğdirebileceğini mi sanıyor? Başka bir şey daha var. Savaşmadan pes etmeyeceğim.

Bir gelin mi istiyor? Tamam, bir tane bulacak, ama ben asla onun itaatkârı olmayacağım.

"Dom, konuşmamız lazım," diye sesleniyorum, onu bir sahne görevlisiyle konuşurken görüyorum. Gözleri bana kayıyor ve başını sallayarak beni çağırıyor. Küçük ofisine giriyoruz.

"Finali değiştirmek istiyorum," diyorum. Kaşlarını kaldırıyor. "Ateş ve bıçaklar düşünüyorum. Çok sayıda bıçak."

Dom gülümsememe karşılık verir. "Haydi yapalım," der ve onaylayarak başını sallar. Detayları konuşuruz ve şimdiden adrenalinimi, durumu tersine çevirmenin heyecanını hissedebiliyorum. Bu sadece bir performans değil —bu bir gösteri şeklinde orta parmak gösterme.

Ofisten çıkarken, Spencer yaklaşır, çenesi sıkıdır ve öfkesini zorlukla bastırmaktadır. Dom bana anlamlı bir şekilde başını sallar ve hazırlıkları denetlemek için uzaklaşır. Spencer beni soyunma odama kadar takip eder, varlığı ağırdır. Makyaj sandalyesine çöküp, o boğazını temizleyene kadar sessizce makyajımı yenilerim.

"Nasılsın?" diye sorar. "İyiyim."

"Rory."

"Ne dememi istiyorsun, Spence?" diye bağıriyorum, sinirden makyaj fırçamı yere atıyorum. "O kim? Onu hiç duymadım bile. Birden ortaya çıkıp evleneceğimizi söylüyor. Bu nasıl olabilir ki?!" Ona dönerek patlıyorum. "Ve neden herkes ondan bu kadar korkuyor? O da diğer hükümdarlar gibi, değil mi?"

"Rory, Axe diğerleri gibi değil. O tehlikeli. Gerçekten çok tehlikeli."

İnanmamış bir şekilde ona keskin bir bakış attım.

O keskin bir nefes verir. "Onu nasıl duymadın bilmiyorum. Belki ara sıra Pavyon dışındaki olaylara dikkat etseydin, neyle karşı karşıya olduğunu bilirdin."

Gözlerimi devirdim, giderek babama benzemeye başlamıştı.

"O, güçlü bir Sovereign soyundan geliyor. Onlar her zaman korkulan bir soydu, ama Axe... o farklı. Eğer onun hedefiysen, onu görmeden önce ölmüş olursun."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Sen de insanları öldürüyorsun, Spence."

"Hayır. Onun gibi değil. Ona 'Reaper' diyoruz."

Bu lakap, klişe ve abartılı olduğu için beni neredeyse güldürüyor. Ama Axe'in gözlerindeki delici karanlığın hatırası, omurgamda bir ürperti

omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti hissediyorum. Spencer'ın uyarısını kabul etmek istemediğim için başımı sallıyorum.

Sırf bir lakap yüzünden bir adamdan nasıl korkabilirim? Sovereign örgütünün tamamının tek bir adamdan korktuğuna inanmam mı gerekiyor?

Sinirlerimi yatıştırmak için gardıropta askıları bir kenara itiyorum, Spencer ise kafese kapatılmış bir hayvan gibi odada volta atıyor.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum, hala kıyafetlere odaklanmış halde.

"Bir çaresini bulurum. Ama şimdilik, onun dediklerini yapmanı istiyorum. Sana zarar vermesi için ona hiçbir neden verme." Benden itaatkar bir köpek yavrusu gibi davranmamı istediğine inanamıyorum. Ona sert bir bakış atıyorum, ama o çaresiz bir bakışla yalvarıyor: "Lütfen, Rory. Sana yalvarıyorum, onu kışkırtma. Bana biraz zaman ver."

Kapının çalınmasıyla konuşmamız kesilir ve bir sahne görevlisi provanın başlayacağını duyurur. Çıkmadan önce Spencer'a son bir kez keskin bir bakış atarım, sessizliğim konuşulmamış öfkeyle doludur. Onun suçu değil, ama konuşamayacak kadar bunalmış durumdayım.

Günün geri kalanı provalar ve ayarlamalarla geçer. Dom ve ben yeni koreografi üzerinde çalışırız, yarınki performans için her ayrıntıyı titizlikle inceleriz.

Daha sonra bir müşteri toplantısı hakkında gelen bildirim, hoş bir dikkat dağınıklığı sağlar — Sovereign'in ezici varlığından küçük bir kaçış.

CHAPTER 6

AXE

T Malikaneye dönüş yolu hızlı geçiyor, dikkatimi dağıtan hiçbir şey yok, sadece motorun uğultusu ve yolu yutan karanlık var. Malikane görünmeye başlıyor —100 dönümlük kalın, el değmemiş ormanın içinde, "*defol git*" diye bağırان ferforje bir çit ile. Kimse bunu deneyecek kadar aptal değil.

Bu sadece bir ev değil, bir kale. Hawthorne soyu gibi her şeye dayanacak şekilde inşa edilmiş. Yüksek kuleleri ve devasa taş duvarlarıyla malikane, bir evden çok bir lanet gibi hissettiriyor. Her kat, her oda — boş da olabilirdi. Ailemin geri kalanı gibi, toprağın altına gömülmüş.

İçeride, Griffen'in sesi oturma odasından yankılanıyor. "Hey! Axe, buraya gel!"

Oturma odası gölgelerle kaplı, ateşin ışığı koyu renkli ahşap ve deri mobilyalara yansıyor. Griff, sanki burası ona aitmiş gibi kanepede uzanmış, parmaklarında bir viski şişesi sallanıyor.

"Berbat görünüyorsun, Axe." Sırıttıyor.

Elinden şişeyi alıp uzun bir yudum alıyorum.

Düşük bir hırıltı gerginliği bozar ve dikkatimi kapıya çeker. Kane, siyah Belçika Malinois'um, orada durur, kasları gergin, gözleri Griffen'e kilitlenmiş, sanki boğazını parçalamaya hazır gibi. O lanet bir canavar, köpekten çok kurda benziyor ve bana sadık olan tek ruh.

"Köpeğini siktir et," diye mırıldanır Griffen, Kane'e somurtarak bakar, ama bu sadece hırıltıyı daha da derinleştirir.

Kıkırdayarak, elimini tersiyle ağzımı silerim. "*GA Liggen*," derim, Hollandaca komut dilimden dökülür ve Kane hemen geri çekilir, şöminenin yanındaki yerine yerleşir, gözleri hala Griffen'e sabitlenmiş, emri bekler.

Griffen, benim istediğimden daha fazla benim evimde kalıyor, her zaman misafir kanadında sanki kendi oteliymiş gibi yaşıyor. Onu defalarca evden atmakla tehdit ettiğimi saymayı bıraktım.

"İstediğin bilgiyi aldım. Finansal durumu dışında sürpriz yok." Griffen'in uzmanlık alanı, akbaba gibi insanların hayatlarını didik didik incelemek. Bu konuda çok iyidir. Gerçekten çok iyi. Kanalizasyondan çıkan bağlantıları, varlığından bile haberdar olmadığı yerlerdeki insanları vardır.

Kardeş gibi görünebiliriz: aynı koyu saç rengi, benzer vücut yapısı ve eşit derecede şiddet arzusu. Ama onun kaygısız tavırları ve sürekli kadın peşinde koşması, benim katı ve kontrollü yaşam tarzımdan çok uzak.

Benim itibarımı paylaşmıyor, ama o da kendi cinayet ve düşman sayısını artırdı.

"Ne?"

"O çok zengin. Lanet olasıca zengin."

Viski şişesinden bir yudum daha alıp, boğazımdan aşağı kayarken yakıcı tadını çıkarırım.

"Babası sayesinde, sanırım."

Griff başını sallar. "Hayır. Rastgele yatırılan paralar, çoğu nakit. Ayrıca bir offshore hesabı var. Miktarlar değişiyor, ama toplamda epey bir rakam oluyor. Bunu saklamakta akıllı davranmış, muhtemelen babasından."

"Yatıyor mu?"

Belli ki ona para ödeyen biriyle yatıyor. Muhtemelen yüksek rütbeli bir piç. Fahişeler arasında yaygın bir taktik. Rütbe ne kadar yüksekse, para o kadar iyi.

"Hayır. Hiçbir Sovereign bankasından gelmiyor gibi görünüyor." "Araştırmaya devam et." Onun her zayıflığını, her korkusunu ortaya çıkarmak istiyorum. Alışkanlıkları, rutinleri, her şeyi. Onu yıkmak istiyorsam, tam olarak nereye vuracağımı bilmem gerekiyor.

"Üzerinde çalışıyorum." Durup, sırtarak bana bakıyor. "O çok seksi. Sen şanslı bir piçsin. Amcığı muhtemelen çok tatlıdır. Onu neden seçtiğini anlıyorum." Haklı. Amcığı tatlı olacak ve benim olacak.

Ama o yerini bilmeli. Ona dokunmaya kalkışırsa onu öldürürüm. Onu kullanan tek kişi ben olacağım, onu tadan tek kişi ben olacağım. Onu mahveden tek kişi ben olacağım.

"Ona dokunursan, siktiğimin taşaklarını kesip sana yediririm."

"Tamam. Ama o benim sikimi isterse... Hayır demem. Sonuçta daha çekici olan Hawthorne benim."

Çenemi sıkarak, onun yorumunu görmezden gelip içmeye devam ediyorum.

"Hawthorne Efendi, bu akşam evde mi yoksa dışarıda mı yemek yiyeceksiniz?" Henry soruyor,

Sesi, özel dikilmiş takım elbisesinin kadar pürüzsüz ve zarif. Uzun boylu, ince yapılı uşak, onlarca yıldır ailemize hizmet ediyor, grileşen saçları her zaman düzgünce taranmış ve sakalı titizlikle kesilmiş. Ben cevap veremedim Griff araya girer.

"İkisi de. Orta pişmiş biftek istiyoruz. Ve oral seks." Henry'nin ifadesi değişmez.

"Mutfağa haber vereceğim, efendim." Bunun üzerine, dönüp odadan çıkar.

Telefonum çalar ve onu çıkarırım. Rory'nin G-Wagon'undaki takip cihazı, onun hareket halinde olduğunu gösterir. Çenem gerilir. Oyunların başlamasının zamanı geldi.

Tek kelime etmeden anahtarlarımı alıp garaja yöneliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor Griff, ses tonunda eğlence var. "Seni ilgilendirmez."

Siyah Ford Shelby Mustang'ın motoru, ben otoyolda hızla ilerlerken gürültüyle çalışıyor, takip cihazı beni şehrin sokaklarında yönlendiriyor. Gürültülü, kalabalık ve açıkça Sovereign'in bölgesi olmayan bir gece kulübüne yanaşıyorum.

Onu fark etmek kolay. Rory girişe doğru büyük adımlarla ilerliyor, sarı saçları ve minik elbisesi ışığı yansıtıyor. Açıkça dikkat çekmek istiyor.

Onu görünce sikim sertleşiyor; neredeyse hiç örtülmemiş, sütyensiz göğüsleri kumaşa baskı yapıyor, bacakları tamamen ortada.

Sıranın önüne doğru yavaşça yürüdü ve kapı görevlisine baştan çıkarıcı bir gülümseme attı. Kapı görevlisi kapıyı açtı ve Rory kırmızı halıda yürüyormuş gibi içeri süzüldü. Sıraya girmeye gerek duymadım; varlığım yolumu açmaya yetti.

Kalabalık, ben yaklaşırken korkuyla gözlerini genişçe açarak yol açar. Kalın bir yüzlük destesi işe yarar ve kapı görevlisi isteksizce beni içeri alır.

İçeride, müzik rahatsız edici bir şekilde çınıyor ve bas sesinden başka her şeyi bastırıyor. Hava, her yüzeye yapışan ter ve alkolün yapışkan bir karışımı. Dans pisti, ritme göre çılgınca dans eden insanların oluşturduğu kaotik bir kalabalık. Kabinler

ve masalar duvarları çevreliyor ve klostrofobik bir labirent oluşturuyor. Tipik bir gece kulübü

—ancak, çaresizlik kokuyor.

O VIP alanında, orta yaşlı bir adamın söylediği bir şeye gülüyor. Barda gölgeli bir yer buluyorum ve onu izlerken karanlığa karışıyorum. Adam Sovereign değil, ucuz bir takım elbise giymiş sıradan bir pislik.

Neden Sovereign olmayan biriyle birlikte?

Adam sade giyinmiş — beyaz düğmeli gömlek, bej pantolon, kısa saç, gözlük. Kırkına basmak üzere olmalı. Rory'ye yakışmaz. İsteddiği herhangi bir Sovereign'i elde edebilir. Neden bu palyaçoyla birlikte?

Adam elini kızın uyluğuna kaydırıyor, kulağına bir şey fısıldıyor ve kız gülüyor, karşılığında elini adamın bacağına kaydırıyor. Adam uyluğundan sırtına doğru ilerlerken vücutları birbirine yapışıyor, dudakları kızın boynunda dolaşıyor.

Çenem sıkışır, öfkenin dalgasına karşı dişlerimi sıkarım. Bir yudum viski içerim. O kadına dokunurken, içimdeki ateşi söndürmek için içtiğim viski hiçbir işe yaramaz.

Bir adam bara yaklaşır ve müziğin sesini bastırmaya çalışarak bağırır. "Mesai sonrası bir şeyler istiyorum. Ne önerirsiniz?"

Barmen ona bakar ve omuz silker. "Duruma göre değişir. Ne içersin? Bira, viski, şarap?"

Adam eğilir ve sırtarak, "Menüde olmayan bir şey" der. Barmenin gözleri Rory ve randevusuna kayar. Sesi alçalır ve bakışları tekrar adama döner.

"Siyah elbiseli kadın mı? Adı Jade. Yeni geldi ama eğer isterseniz, her kuruşuna değer."

Adam dönerek Rory'ye bakar. "Ne kadar?"

"15 bin. Ama inan bana, buna değer. Pişman olmayacaksın." Barmen göz kırpar, adam yüzlük banknotlardan oluşan bir deste uzatır ve uzaklaşır. Ne oluyor lan? Bakışlarım Rory'ye döner ve yapbozun parçaları yerine oturur.

Barmeni arka odaya kadar takip ediyorum. Havada hafif bir uğultu var, bayat alkol ve sigara kokusuyla karışıyor. Oda dar, üst üste yığılmış kutularla dolu ve titreyen ışık odayı zar zor aydınlatıyor.

Mesaj yazmaya başlamadan önce onu yakalayıp duvara itiyorum. "Bana Jade'den bahset," diye homurdanıyorum.

"Sen de kimsin lan?"

Elimi sıkıca tutarak daha fazla bastırıyorum. "Bana Jade'den bahset."

Nefes almakta zorlanıyor. "Bak dostum, sorun istemiyorum," diye yalvarıyor, sesi titriyor. "Onun gerçek adını bilmiyorum. Buraya yeni geldi. Müşterilerle ilgilenmesine yardım ediyorum, o da bana pay veriyor." Zorlukla yutkunuyor, vücudu titriyor.

"Burada sık sık çalışıyor mu?"

"Evet, haftada birkaç gece. Popülerdir, zengin piçler ona yüksek para ödüyor."

Bunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum... Kendini satıyor. Kendini bu Sovereign olmayanlara satıyor. Neden?

Bu adam öfkemi yöneltebileceğim uygun bir hedef, bu yüzden kafasını duvara vuruyorum. Kemiklerin betona çarpmasıyla çıkan tatmin edici ses odada yankılanıyor ve adamın vücudu yere yığılıyor.

Bara geri dönünce, Rory'nin ortadan kaybolduğunu görüyorum. Randevusu da ortada yok. Doğruca otoparka gidiyorum, arabası burada ama o yok. Lanet olsun, birlikte gitmiş olmalılar.

Arabama atlıyorum ve park yerinden hızla çıkıyorum. Direksiyonu sıkıca kavriyorum, geceye doğru hızla ilerlerken parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Rory kendini satıyor ve ben bunun nedenini öğreneceğim.

Garaj yoluna giriyorum, eve doğru attığım her adım öfkeyle doludur. Griff, yarı çıplak bir fahişeye oturma odasında uzanmış. Onlara bakmıyorum bile. Doğruca bodruma iniyorum, Kane her adımımı takip ediyor.

Bodrum benim alanım; antrenman, işkence ve infaz için kasvetli bir oyun alanı. Spor salonu odanın merkezinde, tavandan sallanan ağır bir kum torbası var. Arka odada, ses geçirmez odama açılan çelik bir kapı var; soğuk, klinik bir oda, içinde bir sandalye ve kelepçeler var. Beton duvarlar, zemin ve ortadaki drenaj, seans sonrası temizlik için mükemmel.

Ağır torbaya yumruklarımı vuruyorum, yumruklarım acımasız bir güçle çarpıyor, kan terle karışırken parmak eklemlerim yarıyor. Her vuruş bir öfke dalgası, içimde kaynayan öfkeyi dışarı atmanın bir yolu.

Lanet olası Rory Valentine.

Neden kafamda bu kadar yer kaplıyor? O sadece bir fahişe, Conrad'ın pis mirasının atılabilir bir parçası. İntikamımın bir aracı. Hepsi bu. Bir piyon. Daha fazlası değil. Torbaya daha sert vuruyorum, zincirler kemiklerin kırılma sesi gibi tıkırdıyor.

Öyleyse neden onun vücudunun benimkine bastırıldığı düşüncesi böyle içime işliyor?

Başımı soğuk duvara yaslayarak, soğğun ağrıyan kaslarımı yatıştırmasına izin veriyorum. Odanın tanıdık havası beni sakinleştiriyor, kan ve ter kokusu amacımı hatırlatıyor. Ben buraya aidim — *The Reaper*, gölgelerde gizlenen canavar. Şiddet dolu bir yaratık, Sovereign'in mükemmel silahı. Dünya karanlık, acımasız bir yer ve ben onun en kötü kabuslarının habercisiyim.

Parmak eklemlerim kanıyor, matın üzerine kan lekeleri yayılıyor. Her bir yaranın acısı beni kendime getiriyor. Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum, Rory'nin görüntüsünü kafamdan silmek için deli gibi uğraşıyorum. Vücudu benimkine yapışmış, o yumuşak teni, o ateşli mavi gözleri beni onu kırmaya cesaretlendiriyor. Her lanet ayrıntı aklımda kalıyor, beni kemiriyor.

Ama beni rahatsız eden sadece öfke değil. Onun çıplak, savunmasız, bağlanmış, benim kontrolüm altında olduğu düşüncesi. Bu beni olması gerekenden daha fazla sinirlendiriyor.

Hırlayarak, kaslarımdaki ağrıyı görmezden gelerek matı itiyorum. Duş almam ve uyumam lazım. İstemediğim bir kadın hakkında tüm bu lanet düşünceler. Bu düğün lanet bir rahatsızlık.

Bir karıya ihtiyacım yok. Ama yapmam gerekeni yapacağım. Conrad Valentine günahlarının bedelini ödeyecek ve Rory de bunun bedelini ödeyecek.

Yumruklarımı sıkıyorum, kanım altımdaki mindere damlıyor.

Onun bu lanet düzenlemesi mi? Bitti artık.

Rory Valentine'ı yok edeceğim, bedenini ve ruhunu.

CHAPTER 7

AXE

T Botlarımın betona çarpmasıyla çıkan ses Iron'da yankılanıyor, her adımım öfkeyle daha da ağırlaşıyor. Isaac'ın beni çağırması sürpriz olmadı — Egemen Liderler mesajımı açık ve net bir şekilde duydular.

Sonuç? Bekleniyordu.

Ofisine yaklaşırken, derin bir nefes alıp, kaçınılmaz olarak yaşanacak saçmalıklara kendimi hazırlıyorum.

Kapı açılır ve o, sanki dünyanın kralı gibi masasının arkasında oturmaktadır. Uzun boylu, geniş omuzlu, odayı delip geçen koyu renk gözleri ve dokunulmaz gibi görünen takım elbisesiyle.

Komutan Zane köşede duruyor. Şimdilik sessiz. Ama gözlerinin üzerimde olduğunu, beni izlediğini hissedebiliyorum. Kollarını kavuşturmuş, okunması imkansız ifadesiyle hiçbir şey belli etmiyor, ama benim bir hata yapmamı beklediğini biliyorum.

"Axe, bize katıldığını sevindim," diyor Isaac, karşısındaki sandalyeyi işaret ederek. Oturuyorum, bu işi bir an önce bitirmek için sabırsızlanıyorum.

"Sanırım konuşmamız gereken konular

var." "Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Zane araya girer. "Axel, kendini açıkla."

"Hiçbir şey açıklamak zorunda değilim. Bir Bağ'ı tamamladım. Hikayenin sonu."

Isaac iç çeker, sanki ben bütün gün kaçındığı baş ağrısıymışım gibi şakaklarını ovuşturur. Ona saygı duyuyorum, bir sebepten dolayı Yüksek Şansölye, ama

ama Şu anda? Bu odadan çıkmak istiyorum.

"Bak," diye başlar Isaac, "Bağ'ın kutsal bir ritüel olduğunu anlıyorum, ama yöntemlerin... aşırıydı." Durur, benim tepki vermemi bekler, ama ben sessiz kalırım. "Komutanın kızı olarak Victoria, Egemen için değerli bir varlıktır. Bu birleşme... beklenmedikti."

Alaycı bir şekilde gülerim, göğsümde öfke belirir. "Sence bunu umursar mıyım?"

"Axe, sen bir eş *istiyor* musun ki?"

"Hayır. Bu bir iş, daha fazlası değil."

Zane ayağa kalkar. "Bu çok saçma. Sen bir Hawthorne'sun.

Bu sana yakışmıyor. Baban ne düşünürdü? Amcan?"

Sertçe cevap veririm, sandalyeden kalkıp onun üzerine eğilirim. "Onları bu işe karıştıрма."

Isaac'ın sesi gerginliği keser. "Axe. Otur."

"Hayır. Benden bu kadar. Conrad bana Bond vererek risklerin farkındaydı," diye hırslıyorum. "Onun Bond'ları kaç Sovereign'ın ölümüne neden oldu? Başka biri böyle bir şey yapsa, şimdiye kadar ceset olurdu."

Bakışlarım Zane'i yerinde tutar, ağzını açmaya cesaret edemez. Çenesi gerilir, ama tek kelime etmez. Akıllıca.

"Bond'u kabul eden her Sovereign tehlikenin farkındadır," Isaac araya girerek arabulucu olmaya çalışır. "Başarısız olanlara olanlar trajik, ama riski onlar seçti. Bond'u kabul etmek onların kararıydı."

"Hayır." Dişlerimi sıkarak bu kelimeyi söylerim. "Conrad, ilk Sovereign başarısız olduktan sonra gitmeliydi. Bizim yaptığımız budur. Biz korkak değiliz." Öfkemi kontrol etmek için zor bir nefes alırım.

Hâlâ ayakta duran Zane araya girer, "Ne zamandan beri Sovereign'lerin hayatlarını umursamaya başladın? Sen ahlaki bir otorite değilsin, Axe. Sen sırf zevk için öldürür ve işkence edersin. Burada durup sanki bir tür kurtarıcıymışsın gibi davranma. Sen *lanet olası Reaper'sın*, Tanrı aşkına."

Parmaklarım seçiriyor, tanıdık bir kaşıntı hissi derimin altında bir şeyleri parçalamak için can atıyor. "Siktir git, Zane. Ben emirleri yerine getiririm ve sonuç alırım. Yöntemlerim hoşuna gitmiyorsa, başka bir cellat bul. Orada kimin öldüğü umurumda değil. Ama Conrad, Sovereign için lanet bir leke, komuta etmeye uygun değil. Birisi ona bizim ne olduğumuzu hatırlatmalı. Sen ve Isaac, bağlarınız başarısız olduğunda sahaya çıkarsınız. O da bizi Sovereign yapan şeylerden muaf değildir."

"Tamam, yeter," Isaac araya girdi. "İkiniz de sakin olun. Conrad saygın bir komutandır ve bu kişisel intikamdan daha karmaşık bir durum." Bana döndü. "Axe, fikrini söyledin. Conrad'la ilgilenilecek, ama burası hala Sovereign. Kurallarımız var. Ne olursa olsun, birbirimize destek oluruz."

Onların sadakat ve birlik söylemlerine alaycı bir şekilde bakıyorum. Burası içten içe çürüyor. Sadakat kan ve fedakarlıkla kazanılır, hepimiz bir zamanlar yemin ettiğimiz için lanet bir unvan gibi dağıtılmaz.

Bu anlamsız tartışmayı daha fazla uzatmayı reddediyorum. Odanın dışına fırlayarak, içimden küfrediyorum. Bağ bağlayıcıdır ve onlar bu konuda hiçbir şey yapamazlar.

Dışarı çıktığımda, serin gece havası yüzüme çarpar. Derin bir nefes alıp kafamı boşaltmaya çalışırım. Bu konuşma zaman kaybıydı. Telefonuma bakıp Griff'in mesajını görürüm.

Griff: Pavilion'a gel. Sana yer ayırdım.

Başım hafifçe zonkluyor, içimden bir iç çekiyorum. Umarım çoktan sarhoş olmamıştır. Pavilion'a gidiyorum ve Griff'i sahnenin yakınındaki bir masada görüyorum, açıkça sarhoş.

Bir sandalyeye oturup garsona içki siparişi veriyorum. Masa boş bardak ve şişelerle dolu, etrafı hepsi de daracık elbiseler ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, hevesli fahişelerle çevrili.

"Nihayet geldin," diye mırıldanıyor ve bir esmerin beline kolunu atıyor.

"Siktir git, Griff," diye homurdanıyorum ve bardağımdan bir yudum alıyorum.

"Hadi ama. Neşelen biraz. Bu geceki gösterinin çok özel olacağını duydum. Belki sen de eğlenirsin." Ona şüpheci bir bakış atarım, ama o devam etmeden önce ışıklar kararır. Konuşma sesleri gergin bir sessizliğe dönüşür.

Bir spot ışığı parlar ve hoparlörlerden gelen ağır bas sesleri eşliğinde kalabalık alkışlar. Sirenler tek tek ortaya çıkar ve her biri coşkulu alkışlarla karşılanır.

Gözlerim, sırtına dökülen parlak sarı saçlarıyla Rory'ye takılır. Mavi gözleri koyu renkli göz kalemi ile çizilmiş, bakışları daha keskin hale getirilmiştir. Bodysuit vücudunun kıvrımlarını sarar, göğüsleri yukarı doğru itilir, sert meme uçları açıkça görülür.

Sikim seğirir, gözlerim onun vücuduna yapışır. Gösteri ilerler, her rutin bir öncekinden daha yoğundur. Sunucu son sahneyi tanıtır.

"Ve şimdi, gecenin son şarkısı için, bayanlar ve baylar, Rory Valentine'i alkışlayın."

Snow Wife'ın "American Horror Show" şarkısı çalmaya başlar. Spot ışığı Rory'yi bulduğunda ağızım açık kalır, kalabalıktan çığlıklar ve alkışlar yükselir. Göğüs uçlarına beyaz ters haçlar yapıştırılmış, beyaz bir tanga ve beyaz file çoraplar giymiş. Neredeyse çıplak sayılır.

Boğuk, baştan çıkarıcı bir sesle şarkı söylemeye başlıyor. Mükemmel göğüsleri, hareket ettikçe müzikle birlikte sallanıyor. Seyircilere doğru yürüyor, kalçalarını sallıyor ve döndürüyor. Bakışları benimkilere kilitleniyor ve ön sırada oturan hevesli bir Sovereign'in kravatını alaycı bir şekilde çekiyor, ağzından onun ağzına yavaşça tükürük damlatıyor.

Benimle oynuyor ve bunu çok iyi yapıyor.

Müzik yükselirken, sahnenin ortasına doğru ilerliyor ve uyluk kayışından bir bıçak çıkarıyor. Bıçağı vücudunda gezdirirken kalabalık çılgına dönüyor, sesi odayı dolduruyor, şarkı sözleri seks ve tehlikeyle dolu.

Bir anda bıçak havada uçar, yüzümü birkaç santim farkla ıskalar ve bir gürültüyle sandalyeme saplanır. Dudaklarımdan istem dışı bir çığlık kaçar.

O bana meydan okurcasına sırtıyor.

Demek bıçaklarla oynamayı seviyor? *Bu benim uzmanlık alanım.*

Sandalyeye saplanan bıçağı alıp, Griff'in eğlenerek izlediği masanın üzerine attım. "Dikkatli ol, ısırır."

Cevap vermeden, uzun bir yudum alıyorum. Şarkı yoğunlaşıyor ve sahneyi cehennem gibi bir kabusla dönüştürüyor. Müzik hoparlörlerden gürültüyle yayılırken, sanatçıların etrafında alevler yükseliyor ve ateşli bir cehennem yaratıyor.

Rory sahneden iner ve ön sıraya doğru yavaşça yürür, masaların üzerine tırmanır ve dört ayak üzerinde sürünür, seyirciyi çılgına çevirir. Seyirciler çığlık atar ve ona dokunmak için çaresizce uzanır.

Bir Sovereign'in önünde durur ve vücudunu ona bastırır. Gözlerimi kilitleyerek, ellerini tutup göğüslerine koyar. O şarkı söylerken, dudakları onun dudaklarına çok yakınken, o göğüslerini sıkar. O inliyor, elleri vücudunda aşağı doğru hareket ediyor. Sandalyeye tutunurken metal derimi kesiyor.

Masada emekleyerek mesafeyi kapatır, vücudu benimkinden birkaç santim uzaklıkta. O kadar yakın ki, teriyle karışık parfümünün kokusunu alabiliyorum. Gözleri delici, vücudu baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyor.

Hızlı bir hareketle, uyluk kılıfından başka bir bıçak çıkarır ve parmakları arasında ustaca döndürür.

Oyun oynamak istiyorsa, hadi oynayalım.

Bıçak yüzüme doğru hareket ediyor, ama son anda yönünü değiştirip bıçağı bacaklarımın arasındaki sandalyeye saplıyor. Müzik crescendo yapıyor ve kalabalık kulakları sağır eden bir tezahürat ve alkış patlamasına dönüşüyor.

O eğilir, nefesi kulağımda sıcak, sesi alçak. "Ben kimseye ait değilim."

Zarifçe masadan iner, seyirci ayakta kalır ve onun adını haykırır. Dumanın içinde kaybolmadan önce durur ve bana sırtarak bakar.

Bana bir öpücük gönderir ve sonra kaybolur.

Siktir. Çok iyi.

Griff, kolunu esmer bir kadının omzuna atarak gülüyor. "Vay canına. Kızın şov yapmayı iyi biliyor. Tam bir eğlenceci."

Onun yorumunu görmezden gelerek, koltuğumdan kalkarım, sandalyeden bıçağı alıp belime takarım. Bir içkiye ihtiyacım var, hatta iki. Sovereign üyeleriyle dolu, gürültülü konuşmaların ve içkilerin olduğu kaotik odadan geçerek, doğruca bara yönelirim. Bir viski sipariş ederim ve tek yudumda içerim.

"Ben kimseye ait değilim."

Hayır, Rory Valentine bana ait. Onun küçük numarası cezasız kalmayacak. Sınırlarını zorluyor ve ben onun oyunlarına tahammül etmeyeceğim.

Sert oynamak istiyorsa, bir katille oyun oynadığında ne olacağını öğrenmek üzere.

CHAPTER 8

RORY

"Rory, harikaydın," diyor Lana, sesi heyecanlı. Gülümsüyor, yanakları kızarmış. "Rutinlerin o kadar seksi ki, kendimi zor tutabildim. Külotum sıırıslıklam oldu!"

Kollarımızı birbirimizin omuzlarına atıp gülüyoruz. Haksız değil. Son rutin gerçekten bambaşkaydı.

Pavilion gece kulübü loş bir ışııkla aydınlatılmış, neon ışıklar mekanı aydınlatıyor. Bas sesleri havada yankılanıyor ve dans pisti enerjik bedenlerle dolu. Bar tezgahından bir shot bardağı kaldırıyor ve içkilerimizi tokuşturup shotları içiyoruz. Tekila boğazımı yakıyor ama bu hissi hoş karşılıyorum.

"Bebeğim! Orada harikaydın!"

Dönüp baktığımda en iyi arkadaşım Kyla bana gülümseyerek bakıyor. Onun imzası haline gelen siyah deri tayt bacaklarını sarıyor, kısa üstü ise tonlu karnını ortaya çıkarıyor.

Sivri kesimli saçları yüzünü çerçeveleyiyor ve kalın siyah eyelinerle çerçevelenmiş koyu renkli gözleri gururla parlıyor. Kyla, birkaç yıl önce hamile kaldığında Siren'den ayrılmadan önce bir Siren'di. "Yemin ederim, seyirciler neredeyse orgazm olacaklardı." Beni sıkıca kucaklıyor. "Çok havalıydın! O bıçak atışı, vay canına!"

"Teşekkürler, Ky." Gülüyorum. "Son şarkı çok heyecanlıydı. Hala titriyorum!"

Lana bizi dans pistine çeker ve Kyla kollarını boynuma dolayarak müziğin sesini bastırmak için kulağıma eğilir.

"Neden evleneceğini bana söylemedin?! Bana söylemediğine inanamıyorum. Ben senin en iyi arkadaşınım, biliyorsun, değil mi?" Bana sahte bir somurtkan bakış atar ve ben şakacı bir şekilde gözlerimi deviririm.

Heyecanlanacak bir şey yok ve bir yabancıyla evlenmek zorunda kalmanın iç karartıcı gerçeğiyle gecemi mahvetmek istemiyorum.

"Axel Hawthorne ile evleniyorsun. Seni şanslı kaltak. O çok seksi ve kraliyet ailesinden biri gibi," diye devam etti, sesi heyecanla doluydu. Soğukkanlı davranmaya çalışarak güldüm, ama içimden bu düşünce midemi düğümledi.

"Onun hakkında ne biliyorsun ki?"

Kyla, oğlunun babası nedeniyle çoğu Hizmetkâr'dan daha fazla Sovereign'ların işlerine karışıyor. O yüksek rütbeli, birlikte değiller — o sadece bir oğul istiyordu ve Kyla da onu taşımak için seçtiği Hizmetkâr'dı.

"Onunla yatacak kadar şanslı olan sürtükler onun hakkında konuşup duruyorlar. Görünüşe göre yatak odasında bir at ve bir tanrı gibi. Ama onu Pavilion'da hiç görmedim. Buraya gelecek tiplere benzemiyor. Bu gece sadece seni görmek için gelmiş olmalı. Ama bu çok çılgınca bir şeydi." Kıkırdar. "Ona nasıl baktığını gördüm. Onu yutmak ya da öldürmek istiyormuşsun gibi. Her ikisi de seksi olurdu. Düğünden önce sevişecek misiniz?"

Ona sert bir bakış attım.

"Ne? Bu meşru bir soru. Ben senin yerinde olsam yapardım." Göz kırpar. "Onun da sapık bir herif olduğunu duydum. Muhtemelen bir sürü oyuncak falan vardır."

Gözlerimi deviriyorum. "Kyla, kes şunu. Sen delisin. Bütün bu olay saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." İçkimin bir yudumunu alıyorum. Açıkçası, bu konuşma umduğum gibi gitmiyor. "Bunu sonra konuşabilir miyiz? Bu gece sadece eğlenmek istiyorum," diye yalvarıyorum, havayı bozmak istemiyorum.

"Tamam. Ama bana bazı detayları anlatmak zorundasın," diye ısrar ediyor, gülümseyerek ve başını sallayarak.

Bir süre dans ediyoruz, vücutlarımız ritme göre hareket ediyor. Kyla bazı Sovereign'lerle flört ediyor ve ben bu fırsatı değerlendirip bara kaçıyorum. Acilen bir içki ve temiz havaya ihtiyacım var.

Barmen bana votka soda doldurur. Bara yaslanarak, shotların ve votkanın etkisini, gösteriden kaynaklanan yorgunlukla birlikte hissediyorum.

Kafamı boşaltmak için bir dakikaya ihtiyacım var, yan kapıdan dışarı çıkıyorum. Tek bir sokak lambası otoparkı loş bir ışıkla aydınlatıyor, karanlık uzayıp gidiyor. Gece havası ferahlatıcı bir şekilde serin. Soğuk bir esinti tenime dokunuyor, derin bir nefes alıyorum. Arkamda ayak sesleri duyuyorum, arkamı dönüyorum.

"Bu geceki gösterin oldukça iyiydi," diyor Axe derin sesiyle, gözleri karanlık ve yoğun.

Nefesim boğazımda düğümlenir, onun ani ortaya çıkışı kalbimi hızla çarptırır.

"Bir hükümdarın bir sirenin öfkesini hissetmesi pek sık olan bir şey değildir. Ne şanslıyım," diye devam ediyor, sadece birkaç santim uzağımda durarak.

Onun yoğun bakışlarına karşı koyarak geri adım atmayı reddediyorum. Saçları dağınık ve sakalları onun sert görünümünü pekiştiriyor. Dar siyah bir gömlek giymiş, kolları sıvamış, kaslı kolları ay ışığını yansıtarak dövmelelerini ortaya çıkarıyor.

"Bir dahaki sefere ıskalamayacağım," diye ters bir şekilde cevap verdim.

O öne eğilir, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktadır. "Bana bıçak atan son kişiyi parçalara ayırdım."

"Senden korkmuyorum," diye meydan okurcasına fısıldarım.

"Ah, Victoria," diye mırıldanır, yüzümden bir saç telini çekerek. Ondan uzaklaşmak için geri çekilirim.

"Bana dokunma."

Beni pürüzlü tuğla duvara bastırırken sırtışı genişler. O benim alanıma girerken kalbim deli gibi atıyor. Eğilir, nefesinin sıcaklığı ve rahatsız edici kokusu kulağımı okşar.

"Korku kokuyorsun, *küçük siren*. Kokunu alabiliyorum."

Derin bir nefes alıp, göğsümdeki titremeyi durdurmaya çalışıyorum. "Axe, siktir git," diyorum.

Kalçalarımı sertçe kavrar, sert penisi karnıma değene kadar beni kendine doğru çeker.

"Nişanlınla böyle konuşulmaz," diye homurdanıyor, sesi alçak ve tehditkar. Kendini ne sanıyor bu adam?

"Cehenneme git. Sen benim *hiçbir şeyimsin*." Onu itmek için çabaladım ama beni duvara sıkıştırarak daha da sıkı tuttu.

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Parmakları derime batıyor, acı keskin ve ani.

Dişlerimi sıkıp, geri çekilmemek için mücadele ediyorum. Karşılık veremedim, dudakları benimkilere çarpıyor, öpücüğü şiddetli ve talepkar. Kurtulmak için çaresizce göğsüne itiyorum, ama tutuşu acımasız. Dili ağzıma giriyor, beni sertçe öpüyor, sakalları cildimi çiziyor.

Çaresizce, onun alt dudağını ısıyorum ve ağzımı kanın bakır tadı dolduruyor. O, homurdanarak geri çekiliyor, dudağından kırmızı bir iz damlıyor. Dudaklarına dokunuyor, parmak uçlarındaki kana bakıyor.

Yüzünde kötücül bir gülümseme yayılır, dişleri kırmızıya boyanır.

"Oh, Rory, seninle çok eğleneceğim." Boğazımı sertçe kavrayarak sıkıyor, baskı nefes almamı engelliyor. Ellerim onun ellerine uçuyor, ona tırnaklarımı geçiriyorum, çaresizce onu bırakmaya çalışıyorum. Kavrayışı sıkılaşıyor ve oksijen eksikliği başımın dönmesine neden oluyor. "Bir dahaki sefere beni kanatırsan, ben de seni kanatırım."

Dünya kararmaya başlar. Sonra aniden beni bırakır ve ben yere yığılım, ciğerlerim yanarken nefes almaya çalışırım. Dudaklarımda kanın acı tadı kalır.

Tek kelime etmeden arkasını dönüp karanlıkta kaybolur.

Göz yaşlarım sıcak ve kontrolsüz bir şekilde yanaklarımdan süzülür. Birkaç gün sonra onunla evleneceğimi fark ederim. Hayatım boyunca uğruna çalıştığım her şey yok olacak. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

CHAPTER 9

RORY

T Babamın ofisinde gerginlik hissedilir. Bütün hafta ondan kaçındım, ama mesajları talepkardan açıkça tehditkar hale geldi. Artık başka seçeneğim yoktu, onunla yüzleşmek zorundaydım.

Spencer, kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanmış, somurtarak duruyor.

"Neden aramalarım cevap vermedin?" Babamın sesi kesik kesik, gözleri keskin bir şekilde beni yerinde tutuyor.

"Meşguldüm," diye cevap veriyorum, onun yoğun bakışlarından kaçınarak. "Babanın aramalarına cevap veremeyecek kadar mı meşguldün?"

"Düğün planlamak zor bir iş," diye karşılık verdim, ona buz gibi bir bakış attım. "Özellikle de evlenmeyi *planlamıyorken*."

O da bu fırsatı kaçırmaz ve en sevdiği konular olan sadakat ve görev hakkında bir nutuk atmaya başlar. Ben ise onun konuşmasını dinlemeden telefonumda gezinirim. Bu konuşmayı milyonlarca kez duydum. Her zaman sadık, bağlı ve hükümdara köle oldum, şimdi de durum farklı değil.

Her ikimiz de gerçeği bilmemize rağmen. Bu görev ya da sadakatle ilgili değil. Onunla ilgili. Beni bir dünya lideri ya da yüksek rütbeli bir politikacı ile evlendirmek en azından hükümdara hizmet ederdi, ama bu? Beni lanet olası bir psikopatla evlendirmek? Bunun hükümdarla hiçbir ilgisi yok, tamamen Axe'in intikam almaya kararlı olmasının nedenleriyle ilgili. Ve o da bunu biliyor.

Telefonum, bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesajla titriyor.

Bilinmeyen: Bu gece. Saat 22:00. 30 bin dolar.

Ben: Ne tür hizmetler?

Bilinmeyen: Soru sorma.

Ben: Hayır.

Bilinmeyen: 50 bin dolar.

Midem düğümleniyor. Bu çok para. *Çok fazla*. Ama ben kör randevular yapmam, arka plan ve bilgi olmadan... ama para çok cazip. Ve dikkatimi başka yere yönlendirmem gerekiyor. Özellikle şimdi.

Birkaç dakika sonra adres ve oda numarası gönderilir. Hemen cevap verip oraya geleceğimi söylerim.

Babamın sesi düşüncelerimi keser. "Beni dinliyor musun?" Gözlerini kısarak bana bakar.

"Hayır."

Yüzü anında kızarır. Spence arkamda kıkırdar ve babam ona ölümcül bir bakış atar.

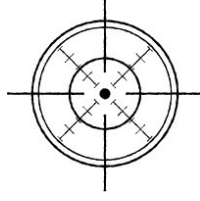
"Bu saçmalık, baba," diye araya girer Spence, öne adım atarak. "Onun nasıl tepki vermesini bekliyorsun? O bunu istemedi; hiçbirimiz istemedik." Onun yorumu aralarında bir tartışma başlatır.

Bu anı fırsat bilip dışarı çıkıyorum. Prova ve hazırlamam gereken bir müşteri var ve bu saçmalıkla uğraşacak kadar yorgunum. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz gözyaşlarım akmaya başlar.

Bütün vücudum titriyor ve boğazım yanıyor. *Üç gün sonra onunla evlenmek zorundayım*. Öfke, korku ve endişe beni tüketiyor, içimi umutsuzlukla dolduruyor.

Telefonum titrer ve bu geceki seansın hatırlatması kalbimi hızla çarptırır. İhtiyacım olan şey bu. Hayatım etrafımda çöküyor ve bu benim kaçışım — sadece birkaç saatliğine de olsa.

Derin bir nefes alıp gözyaşlarımı silerim. Bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım. Yaklaşan düğünle ilgili düşünceleri kafamdan atmaya kararlı olarak provaya giderim.

Otelin otoparkına ^{girdiğimde}, endişem doruğa ulaşır. Kararımı sorgulayarak, bir süre arabada otururum, ellerim direksiyonu sıkıca kavrar.

Bu riskli. Hatta aptalca. Bu müşteri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama tüm bu stres ve endişeyle, kaçışa ihtiyacım var. Hayatımın kontrolünü kaybediyorum ve bunu geri kazanmak için tek şansım bu.

Nefes verip kendimi sakinleştiriyorum.

Konsiyerj kibar bir gülümsemeyle beni selamlıyor, ama bakışları göğüs dekoltem ve uyluklarımda çok uzun süre kalıyor. Onu görmezden gelip doğruca odaya yöneliyorum. Kapı aralık.

Yavaşça itiyorum. Oda karanlık, sadece pencerelerden sızan şehir ışıkları aydınlatıyor. İçeriye temkinli bir adım atıyorum, gözlerim karanlığa alışıyor.

Derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Neden burada olduğumu kendime hatırlatıyorum. Bu dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacım var. Kısa bir süreliğine de olsa kontrolün bende olduğunu hissetmem gerekiyor.

Arkamdan gelen hafif bir ses kanımı dondurur. Hızla arkama dönerim, ama çok geç. Gölgelelerin içinden, tamamen siyah giyinmiş ve kafatası maskesi takmış bir silüet belirir. Tepki veremeden, eldivenli elini ağzıma kapatır ve beni odanın içine doğru sürükler. Nefes almakta zorlanırken kalbim deli gibi çarpar.

Onu itmeye çalışıyorum ama tutuşu çok sıkı. Maske yüz hatlarını gizliyor, sadece karanlık gözlerini görebiliyorum. Beni sertçe yatağa itiyor ve hızla üstüme çıkıyor.

Ona karşı direniyorum ama o çok güçlü. Kendimi kurtarmaya çalışarak çırpınıp tekmeliyorum. Cebine uzanırken ağzımı daha sıkı tutuyor. Sessizliği bozan bir sesle, ağzıma hızla koli bandı yapııştırıyor.

Hayır!

Onun ağırlığı altında çaresizim, hareket edemiyorum. Vücudu sert, kasları gergin.

Çılgılık atmaya çalışarak başımı şiddetle sallıyorum, ama bant her şeyi boğuyor. Bileklerimi koli bandıyla bağlayarak, malzeme derime batıyor

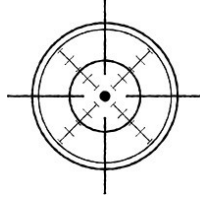
derime batıyor. Kollarımı başımın üzerine kaldırıyor ve kemerini kullanarak beni yatak başlığına bağlıyor. Onunla mücadele ediyorum, ama ne kadar mücadele edersem, o kadar sıkı tutuyor.

Tekmeliyorum, göğsüne vuruyorum. Homurdanıyor, ama bu onu sadece daha da öfkeliyor gibi görünüyor. Hırlayarak ayak bileklerimi yakalıyor ve beni aşağı çekiyor. Bacaklarım saniyeler içinde bantlanıyor ve beni tamamen hareketsiz bırakıyor. Nefesim hızlanıyor; her nefes alışım son nefesimmiş gibi geliyor.

Kalçasındaki kınından bir bıçak çıkarıyor, bıçağı havaya kaldırıyor, bıçak ışıktan parlıyor. Kalbim boğazıma geliyor ve kanım donuyor.

Bıçağı boynuma dayadı, soğuk çelik tenime baskı yapıyor. Bana işkence edecek.

Beni öldürecek. Bu son.

Bağlanmış ve korkmuş haliyle çok seksi görünüyor. Bıçağı göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum ve her hareketimde irkiliyor. Cildi pürüzsüz ve solgun, üzerine iz bırakmak için sabırsızlanıyorum.

Korkusu çok lezzetli kokuyor ve yumuşak çığlıkları bir şarkı gibi. Mide bulandırıcı, mükemmel bir şarkı.

Yemi yutacağını biliyordum. Ücretinin üç katından fazlası mı? Hayır diyemezdi. Ve şimdi, tam da istediğim yerde, burada.

Bıçağın kör kenarını onun üzerinde sürmeye devam ediyorum, acı vaadiyle onu kızdırıyorum. Gülümsüyorum, onun boğuk çığlıkları ve yalvarışları beni daha da teşvik ediyor.

Göz yaşları yanaklarını ıslatıyor ve her nefes alışında vücudu titriyor. Kafatası maskesi dahil, vücudumun her santimi siyahla kaplı. Kim olduğumu bilmiyor.

Elbisesi beline kadar yukarı kaydırıyorum, düz karnını ortaya çıkarıyorum. Kurtulmaya çalışırken kasları gergin ve kasılmış. Bıçağı aşağı indiriyorum, göbeğini izliyorum. Nefesini tuttuğunu, acıya hazırlandığını anlayabiliyorum.

O kadar duyarlı ki.

Sikim gergin, pantolonuma baskı yapıyor, boşalmak için can atıyor.

Böyle korkmuş ve çıplak halde çok mükemmel görünüyor ve ona hiç bilmediği şeyler hissettireceğim.

Onu, kendini kaybettiği ve zevk aldığı her saniye için kendinden nefret ettiği bir korku ve zevk döngüsüne sürükleyeceğim. Bu maskeli kabus, her düşüncesini ele geçirecek ve işim bittiğinde, ona bunu yapanı asla unutamayacak kadar güçlü bir orgazm yaşayacak.

Bıçağın keskin olmayan tarafını iç uyluklarına bastırıp yavaşça yukarı doğru sürüyorum. Kaçmaya çalışıyor ama gidecek hiçbir yeri yok.

Onun vücuduna yapmak istediğim şeyler sapkın ve ahlaksız. Ya acıyı zevk almayı öğrenecek ya da onu sevdiği için kendinden nefret edecek.

Her zaman zorlu mücadeleleri sevmişimdir ve bu kız da farklı olmayacak. Onu yıkacağım, çıplak bırakacağım ve mükemmel bir oyuncak haline getireceğim. Benim oyuncağım.

Bıçağı külotunun üzerinde gezdiriyorum, ince kumaş benimle onun amcığı arasındaki tek engel. Parmaklarımı amcığını kaplayan narin dantelin üzerinde gezdirirken, ısıısı ve ıslaklığı elime yayılıyor.

Korku amına harikalar yaratıyor, külotu sıırılsıklam. Kalçasındaki ince ipin altına bıçağı kaydırıldığında çığlıkları daha da çılgınca oluyor ve hızlı bir hareketle onu parçalıyorum.

Çıplak amcığı sıvısıyla parlıyor ve uyarılmasının kokusu korkusunun kokusuyla karışıyor. Islanmış. Lanet olsun, hem de nasıl.

Bıçağın kenarını onun kaygan kıvrımları boyunca gezdiriyorum ve o inleyerek uzaklaşmaya çalışıyor. Her sarsıntı, her inilti, benim sikime doğrudan bir zevk atışı. Ben işim gereği insanları işkence edip öldürüyorum, ama bu en tatlı işkence türü.

Sapını alıp ıslak kıvrımlarına sürüyorum, onu sıvısıyla kaplıyorum. Çığlıkları daha da yükseliyor. Sapını yavaşça içine kaydırıyorum,

kayganlık sayesinde kolayca içeri giriyor. Çığlık atıyor ve vücudu sarsılıyor, bu hareket sapı daha da içeri itiyor.

O kadar sıkı ki. Amcığı sapı sıkıca kavlıyor, kasları kasılıyor. Sapı çeviriyorum, bu hareket bir dizi daha boğuk çığlıkların çıkmasına neden oluyor. Kalçaları bıçağa karşı direnir, onu itmeye çalışıyor, ama ne kadar direnirse, o kadar derine giriyor.

Vücudu benim oyun alanım, korkusu benim uyuşturucum. Onu saatlerce böyle izleyebilirim — vücudu acı içinde kıvranıyor, boğuk çığlıkları havayı dolduruyor.

Ona öfkemi hissettirmek istiyorum, bu yüzden çenesini tutup bana bakmaya zorluyorum, mavi gözleri gözyaşlarıyla dolu. Daha sert pompalıyorum, sıkı amını dolduruyorum ve bu his tarif edilemez.

Sıvıları sapı kaplıyor ve kasları geriliyor. Yaklaşıyor.

Saldırıya devam ediyorum, bıçak onun hassas etine tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

Bıçağı saplayıp onu parçalayabilir, duvarları onun kanıyla boyayabilirim. Boğazını kesip gözlerinden hayatın akıp gitmesini izleyebilirim.

Ama yapmayacağım.

O çok güzel. Çok mükemmel.

Onu başka bir şekilde kıracağım.

Daha lezzetli bir şekilde.

Vücudu titriyor ve kalçaları çılgınca sallanıyor - hem sapı çıkarmak hem de çaresizce mücadele etmeye çalıştığı rahatlamayı elde etmek için. Ama bu faydasız, onun zevkini, korkusunu ve acısını ben kontrol ediyorum.

O boşalacak.

Birkaç itme daha ile onun tatlı noktasını buluyorum ve o sırtını kamburlaştırıyor, boğuk çığlıkları odayı dolduruyor ve orgazm oluyor. Orgazm onu parçalıyor, vücudu titriyor ve çığlıkları ağlamalarıyla karışıyor.

Ses muhteşemdir - acı ve zevkin senfonisi.

Onun sıkı amını içimde hissetme ihtiyacı neredeyse dayanılmaz. Ama onu sikmeyeceğim, henüz değil. Az önce yaptıkları için kendinden nefret etmesini sağlayacağım. Kabuslarındaki canavarla zevk aldığı için utancıyla yaşasın.

Beni kocası ve maskeli adam olarak nefret edecek. Hayatındaki tek erkek ben olacağım ve artık zavallı müşteriler ya da işe yaramaz Sovereign olmayacak.

Bıçağı çıkardığımda, sapı spermle kaplı. *O iyi bir kız ve çok ıslak.* Bıçağı maskemin altına sokup yalıyorum.

Siktir, tadı saf günah gibi.

Ağlamaktan yanakları şişmiş ve bant sıkıca yerinde duruyor. Kalkıp bıçağı eline veriyorum, parmaklarını sapın etrafına nazıkçe kapatıyorum. Kendini kurtarabilecek. Sonra kapıdan çıkıp onu çıplak ve bağlı halde yalnız bırakıyorum.

Korku içini kaplayacak ve kendini bu zevke kaptırdığı için utanç duyacak.

.

Oyun daha yeni başlıyor.

CHAPTER 10

RORY

, makyaj sandalyesinde oturmuş, son kırk sekiz saattir okuduğum metne bakıyor.

Bilinmeyen: Gölgede gizlenen canavarlar, seni en yüksek sesle çığlık attıracak olanlardır.

Otelden ayrılmadan önce param hesabıma yatırıldı, ardından da mesaj geldi. Bandı kestiğimde, banyo zemininde ağlayarak kustum. Sayısız kez bağlandım ve becerildim.

Ama bu farklıydı. Bu korkuydu. Gerçek terör. Ve bu beni orgazma ulaştırdı. *Sert bir şekilde.*

Kontrolün bende olması, gücün bende olması gerekiyordu. Ama bunun yerine, o benden aldı, kontrolümü aldı ve bunun için bana para ödedi. Ve şimdi burada oturmuş, onun gizemli mesajını tekrar tekrar okuyorum.

Bu kişi kim? Beni nasıl buldu?

Müşteriler kolaydır. Hepsi aynı şeyi ister. Sikişecek güzel bir kız isterler. Basit. Kolay. Öngörülebilir. Onlar para öder, ben de oynarım. Bu bir işlemdir.

Zengin, pis ve güçlü erkeklerle yattım. Bağlandım, dövüldüm, aşağılanıp çöp gibi muamele gördüm. Ama her zaman benim şartlarımla oldu. Kabul ettiğim şey buydu ve benim seçimimdi.

Şimdiye kadar.

Bu benim şartlarım değil. Gücüm yok. Kim olduğunu ya da beni nasıl bulduğunu bilmiyorum.

En korkutucu kısmı, onu düşünmeden duramamam, bana hissettirdiklerini düşünmeden duramamam. Dehşete kapılmalı, kızmalı ve fkelenmeliyim. Onu engellemeli ve mesajını silmeliydim. Ama yapmadım.

Yapamıyorum.

İçimden, daha fazlasını istediğimi itiraf etmekten utanıyorum. Maskeli adamı istiyorum. Tamamen onun merhametine kalmış olmanın heyecanını. Korkuyu, güçsüzlüğü, acıyı ve zevki.

Bu, havada tehlikeli bir hareket yaparken hissettiğim duyguyla aynı; dşmenin ölümcül olabileceğini bilmek beni canlı hissettiriyor. Açıklayamıyorum, ama korkuyu arzuluyorum. Bunun son olabileceğini, bir sonraki hareketin veya atlayışın hayatımı sonlandırabileceğini düşünmeyi arzuluyorum. Hayatımı kontrol etmeyi arzuluyorum, ama lmm değil.

Derin bir nefes alıyorum, gözyaşlarımın akmamasını diliyorum.

Narin inci kolyeyi parmaklarımla kavrayarak, ağırlığını hissediyorum. Annemin kolyesi, ondan bana kalan tek şey.

Hiç düğün hakkında konuşma fırsatımız olmadı ve şu anda, her şeyden çok onun burada olmasını diliyorum. Göğsümdeki acı çok taze, keder affetmez bir dalga gibi üzerime ckyor. Ben on yaşındayken öldü — hiçbir cocuğun şahit olmaması gereken şiddetli, korkunç bir lm. Kabuslar hala beni rahatsız ediyor.

Kontrol etme ihtiyaçım onun ölümünden sonra başladı. Onun lmnn yarattığı endişe ve keder benim için cok ağırdı. Panik ataklar en kötü zamanlarda, dersin ortasında veya yemekhanede beni vuruyordu. Sürekli gergindim ve uyuyamıyordum. Sonunda, uyuşturucu, alkol, yeme bozuklukları, seks, dans... unutmama yardımcı olan her şeyi kullanarak başa cıkmanın ve kendimi uyurmanın yollarını buldum. Caresizdim ve hiçbir şey benim için yasak değildi.

Annemin ölümünden sonra babam bir yabancıya dönüştü. Annem onun dünyasıydı ve onu kaybetmek, içindeki hayati bir şeyi paramparça etti.

Bununla baş edemeyen babam derin bir depresyona girdi ve beni sanki bir düşünce rnymşm gibi yatılı okula gönderdi. Sonunda geri döndüğümde, babam evden onunla ilgili her izi silmişti. Ev boş bir kabuk gibiydi ve ben kaybolmuştum.

Ondan geriye kalan tek şey, Spencer'ın kurtarmayı başardığı bu kolye ve cereveli bir fotoğraftı.

Spencer beni önemseyen tek kişi ydi. Babam asla iyileşmedi ve ben de sonunda onun iyileşeceğini ummayı bıraktım.

Bir gece sarhoşken, bana bakmanın onun hayaleti gibi olduğunu söyledi. Benzerlik inanılmazdı; ben onun genç haliydim, onun dayanamayacağı acı bir hatıra. Bu yüzden beni uzaklaştırdı.

Onun ölümü ve babamın yokluğu her şeyi değiştirdi.

Spencer öne çıktı ve benim çaresizce ihtiyaç duyduğum koruyucum oldu. O öldükten sonra daha da yakınlaştık. O olmasaydı, kederim beni öldürürdü.

Zamanla, kaygı ve panik ataklar azaldı, ama kontrol etme ihtiyacı devam etti.

Şimdi, bugün evleniyorum — hayatımın kontrolünü tamamen kaybettim.

Makyajım yumuşak ve doğal. Uzun sarı saçlarım dalgalar halinde dökülüyor. Gelinlik straplez, kalp şeklinde bir yakası var, vücudu saran ve uzun bir kuyruğu var. Gelinlik muhteşem, dantel detayları çok zarif. Gelin odası çiçekler, mumlar ve şampanya ile dolu. Hepsini babam seçti ve ısrar etti.

"Teyze!" diye küçük bir ses çığlık atıyor ve dört yaşındaki yeğenim Emma odaya koşarak giriyor. O, fırırlı pembe bir elbise giymiş annesi Heather'ın tıpatıp aynısı. Ablası Ivy de hemen arkasında, aynı kıyafetle. Kollarını bana doluyorlar.

"Merhaba, kızlarım," diyorum ve onları sıkıca

sarıyorum. "Çok güzelsin," diyor Emma.

Spencer'in seçtiği hizmetçi Heather, elinde çiçeklerle içeri girer.

"Teşekkürler, Em." Ona gülümser ve ayağa kalkarım.

"Oh, Rory! Muhteşem görünüyorsun." Çiçekleri yere bırakır ve beni kucaklar. "Evlendiğine inanamıyorum."

"Ben de," diye mırıldanıyorum. Kanepede oturmuş kıkırdayarak oynayan kızlara bakıyorum. Babam, görünüşü korumak için düğünün olabildiğince geleneksel olmasında ısrar etti. Bu saçma ama ona çok yakışan bir davranış. O her zaman gerçeklikten çok görünüşe önem vermiştir. İşte buradayım, neredeyse hiç tanımadığım bir adamla geleneksel bir düğün yapıyorum, umursamayan insanlarla çevriliyim.

Çiçekleri düzenlemekle meşgul olan Heather'a ve sonra da yeğenlerime bakıyorum; onların masumiyeti, içimdeki kargaşayla keskin bir tezat oluşturuyor.

"Teyze, mutlu musun?" diye sorar Ivy, büyük mavi gözleri merakla açılmış. Sorusu beni hazırlıksız yakalar ve zorla gülümserim.

"Tabii ki, tatlım," dişlerimi sıkarak yalan söylüyorum. "Bugün büyük bir gün, hepsi bu."

Heather gözlerimi yakalar ve anlamlı bakışıyla her şeyi anlatır. Sahte gülümsememi hemen anlar ama ağzını kapalı tutar, sadece kızların sepetlerindeki çiçekleri yeniden düzenlerken bana güven verici bir şekilde başını sallar.

Sonra babam içeri girer, bakışları bir şahin gibi odayı tarar ve sonunda bana takılır. "Rory, mükemmel görünüyorsun," der, sevgiden çok gururla dolu bir gülümsemeyle. "Her şey hazır. Vakit geldi."

Derin bir nefes alıp, dik durarak elbisesini düzeltir, sanki bu her şeyi sihirli bir şekilde düzeltecekmiş gibi. Babamın ardından dışarı çıkarım, törene doğru attığım her adım, darağacına doğru yürüyüş gibi gelir.

Arka bahçe, düğün dergilerinin hayalindeki gibi: beyaz sandalyeler mükemmel bir şekilde dizilmiş, çiçeklerle süslenmiş bir kemer ve yumuşak, romantik melodiler çalan bir yaylı dörtlü.

Her şey kusursuz, damat hariç.

Pavilion'un dışındaki o geceden beri Axe sessizliğini koruyor. Ondan aldığım tek şey, dün evime taşınma kamyonunun gelip eşyalarımı toplayacağına dair bir mesajdı. Prova sırasında olduğum için bunu engelleyemedim.

Eve geldiğimde, dolabımdaki giysilerim ve yatak odamdaki birkaç eşya gitmişti. Evimdeki diğer her şey yerindeydi.

Ne tür bir pislik, tek kelime etmeden insanın hayatını toparlayıp gider? Onu boğazlayabilirim. Kaçmak aklıma geldi, ama beni bulacağını biliyorum. Bundan kaçış yok.

Koridora yaklaşırken, bu durumun saçmalığı midemi bulandırıyor. Gülümsemeler, sahte tebrikler, bayat kutlama havası... Hepsi saçmalık. Duygularım iğrenme, üzüntü ve öfkenin kaotik bir karışımı.

Ama bunların altında derin, kemiren bir korku yatıyor. Hayatımın nasıl bir hal alacağına dair korku.

Müzik yükseliyor, kalabalığa ayağa kalkma işareti veriyor. Kalbim hızla atıyor, avuçlarım terliyor. Her adımda kendi idamıma doğru yürüdüğümü hissediyorum.

Sonunda koridorun sonuna ulaştım ve midem düğümlendi. Axel Hawthorne, şık bir smokin giymiş, saçları sanki bir dergiden çıkmış gibi mükemmel bir şekilde taranmış halde orada duruyordu. Dudaklarında acımasız bir sırıtış vardı ve gözlerindeki karanlık, omurgamdan aşağıya ürperti gönderdi. Ceketinin kollarının altından dövmeler görünüyordu

ceketinin kollarının altından görünür ve boynuna kadar uzanır. Bu canavarla evleneceğime inanamıyorum.

Yanında, Yüksek Şansölye Isaac duruyor ve Sovereign geleneğini sürdürerek töreni yönetiyor. Babam, bu trajedinin kuklacısı, geri adım atıyor, yüzünde hiçbir ifade yok, neden olduğu kaosu hiç belli etmiyor. Axe kolunu uzatıyor ve tüm hayatta kalma içgüdülerime aykırı olarak, ben de onu tutuyorum.

Tören bulanıklaşırken, bakışlarımı öne sabitlerim, Axe'in gözlerine bakmayı reddederim. Onun gözlerinin beni yakıcı bakışlarını hissedebiliyorum, ama ona bu zevki tattırmayacağım. Gözyaşları keskin ve acı bir şekilde yanar, ama onları geri tutarım. Daha kötüsünü de atlattım. Bunu da atlatabilirim.

Isaac'ın sesi devam ediyor — gelenekle sarılmış boş sözler. Uyuşukluğun beni ele geçirmesine izin veriyorum, tüm bu saçmalığı köreltiliyor. Ta ki sessizlik çökene kadar. Yoğun. Ağır. Boğazını saran ve sıkıştıran türden.

Ne olacağını biliyorum.

Axe bana dönüyor. Gölgesi gerçek hayattan daha büyük görünüyor. Kalbim sıkışıyor ve kendimi zorlayarak başımı kaldırıp onun karanlık gözlerine bakıyorum. Midem düğümleniyor, korku içimi sıkıştıyor. Bu, kaderimi belirleyecek an.

"Egemenlik Emri uyarınca, seni bedeninin ve ruhunun benim olarak ilan ediyorum." Sesi sabittir.

Boğazım sıkışıyor, söylemem gereken sözler zihnimi kemiriyor. Yapamıyorum. Dudaklarım açılıyor, ama hiçbir şey çıkmıyor.

Axe'in çenesi sıkılır, dişleri sabırsızlıkla gıcırda. Parmakları benimkileri sıkıca kavrar ve keskin bir acı elime yayılır. Nefes almaya, düşünmeye, kaçınılmaz olana direnmeye çalışırken göğsüm inip kalkar. Ama onun tutuşu daha da sıkılaşır, acı dikkatimi toplar.

"Egemen Emir altında, seni bedeninin ve ruhunun benim olarak ilan ediyorum," diyorum, sesim neredeyse bir fısıltı.

Axe bana doğru adım atar ve ceketinin cebinden yeminli tasmayı çıkarır. Dişlerimi sıkar ve gözlerimi kapatırım, sessizce bunun bitmesi için yalvarırım. Tasma boynuma sarılır, ağırlığı omuzlarımı bastırır. Onu yerine kilitler ve tıklama sesi ölüm cezası gibi gelir.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak, eğilir ve dudakları kulağıma değecek kadar yaklaşır. "Sen benim malımsın." Bu üç kelime kanımı dondurur. Yükselen mide bulantısına karşı zorlukla yutkunur, gözyaşlarımı tutmaya çalışırım. Isaac bizi *Bay ve Bayan Axel Hawthorne* olarak tanıtır, bu cümle adeta bir kabusun vücut bulmuş hali gibidir.

Axe beni kendine doğru çeker, yüzümü sertçe kavrar. Dudakları benimkilere değdiğinde gözlerimi sıkıca kapatırım. Kalabalıktan alkışlar yükselir, ama kalbim umutsuzluğa daha da batar. Bu, sonun başlangıcıdır.

Birlikte koridordan yürürken, konuklar tezahürat yapıp alkışlıyor. Eve girer girmez, kolumu ondan çekip ona sert bir bakış atıyorum.

"Çıkar şunu."

"Kızdığında muhteşem görünüyorsun." Kıkırdar. Ona tahammül edemiyorum.

"Şu lanet tasmayı çıkar," diye bağırırım.

Cebinden küçük bir anahtar çıkarır ve yaklaşır, nefesi boynumda sıcak bir şekilde hissedilir. "Hayır," diye fısıldar ve anahtarı cebine geri koyar. Onu bıçaklamak, kesmek, incitmek istiyorum.

"Siktir git," diye tıslar, keskin bir dönüş yapıp uzaklaşıyorum. Alicia'nın arkamdan seslenmesini umursamadan evin içinden koşarım.

Yukarıda, banyoya dalıyorum ve hemen ikiye katlanarak şiddetli bir şekilde kusuyorum. Midemde tiksinti duyuyorum — kendimden, ondan, tüm bu lanet durumdan. Kontrolsüz bir şekilde ağlarken gözyaşları yüzümden akıyor.

"Rory." Alicia'nın sesi ağlamalarımı keser. "Beni rahat bırak!"

"Misafirlerini görmezden gelmek kibarlık değildir." Sesi sahte bir endişeyle doludur. Ona cevap vermeye tenezzül etmiyorum ve birkaç saniye sonra topukları merdivenlerden aşağıya doğru uzaklaşıyor.

Banyo aynasında, güzel bir gelinlik giymiş, korkmuş ve kalbi kırık bir kadının yansımasını görüyorum. Göğsüm hıçkırıklarla inip kalkıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

Çılgılık atmak istiyorum. Bu elbiseyi yırtıp, yakasını derimden sökmek istiyorum.

Ona asla ait olmayacağım. Asla.

CHAPTER 11

AXE

Conrad geleneksel bir düğün teklif ettiğinde şaşırdım. Onun statüsü göz önüne alındığında beklenmedik bir şey değildi, ama yine de şaşırtıcıydı. Kabul ettim çünkü bu benim amacımı hizmet ediyordu: şu anda benim olan ve onun kaybettiği şeyi görkemli bir şekilde sergilemek.

O nefes kesici. Her yönüyle mükemmel bir gelin. Ama ben görüyorum — o cilalı dış görünüşünün altında kaynayan öfkeyi. Ben bunun için yaşıyorum. O, benim kontrolümün ne kadar derin olduğunu, boynundaki tasmanın ne kadar sıkı olduğunu fark etmiyor bile. Elbette, bu sembolik. Ama aynı zamanda gerçek.

Hoşuna gitse de gitmese de, o bana ait.

Barmene bir viski daha istiyorum — dördüncü ya da beşinci, sayısını unuttum. Gözlerim kalabalığı tarıyor, tanınmış Sovereign'leri ve zengin Sovereign Associates'leri görüyorum. Karışıklık, küçük konuşmalar — nefret ediyorum.

Ben insanları öldürürüm, onlarla konuşmam.

Parti uzayıp gidiyor, müzik ve kahkahalar sinirlerimi bozuyor. Yeni evcil hayvanım ortada yok ve onu yanıma çekip durdurmak için can atıyorum.

Spencer yanımdaki tabureye oturur, somurtarak kendine bir içki doldurur. Bana bir zarf uzatır.

"Sadece düşün. Anlatmak istediğini anlattın. Devam etmene gerek yok," diye mırıldanıyor, her kelimesinden hayal kırıklığı sızıyor.

Zarfı yırtıp açıyorum. Kraliyet evlilik fesih belgeleri. Soğuk, mizahsız bir kahkaha boğazımdan çıkıyor.

"Hayatta olmaz."

Ben belgeleri titreyen mumun üzerine tutarken çenesi sıkışır. Kenarları kıvrılır, kararır, yanar.

"Ona zarar verirsen, seni öldürürüm." Onun bakışlarına sırtarak karşılık veriyorum.

"Ölüm Bağı'nın hedefinin kim olduğunu babana sordun mu?" Gözlerindeki karışıklık her şeyi anlatıyor.

"Hayır... ama..."

"Marco DeLuca." İsmi ona çarptırdım ve yüzünün renginin solduğunu izledim. Conrad bu detayı sıkı sıkıya saklamıştı, ama şimdi Spencer parçaları birleştiriyor. DeLuca sadece güçlü değildi, onu öldürmek yeraltı dünyasında bir dalga yarattı ve intikam geliyor.

"Neden..."

Scotch'ımın kalanını bir dikişte içtim. "Babanı sor," dedim düz bir sesle ve arkamı döndüm.

Rory'den hala iz yok. Gözlerim, dikkatlerin odağında olan ve her zamanki kibiriyle kalabalığı etkileyen Conrad'a takıldı. O lanet gülümseme yakında yüzünden silinecek.

Eve yaklaşırken, Alicia yoluma çıkıyor, dar kırmızı elbisesi göğüslerini zar zor örtüyor, sanki parfüme boğulmuş gibi kokuyor.

Onu burada görmek sürprizdi, onun Conrad ile evli olduğunu öğrenmek ise daha da büyük bir sürprizdi. Görevlerle boğulmuş durumdaydım, Doğu Kıyısı'ndaki dramlarla, kim kiminle evlendiğiyle ilgilenmek için çok meşguldüm.

"Konuşabilir miyiz?" Yaklaşırken sesi şehvetli bir tonla, eli göğsümde kayıyor.

"Hayır."

"Eski günlerin hatırı için bana daha nazik davranacağını umuyordum," diye mırıldandı.

"Konuşacak bir şeyimiz yok." Onu iterek geçiyorum ve o beni durdurmak için çaresizce kolumu tutuyor.

"Bunu pişman olacaksın."

Dönüp yüzümüz birbirine birkaç santim uzaklıkta kalır.

"Benimle dalga geçme, Alicia. Boğazını kesmekten çekinmem." Yüzü soluyor, gözle görülür şekilde sarsılmış bir şekilde zorlukla yutkunuyor. Ona son bir uyarı bakışı atarak uzaklaşıyorum.

Konuklar dağılmaya ve orkestra toplanmaya başladığında, evin yan tarafına doğru ilerledim. O zaman onu gördüm.

Arka verandada oturuyor, gelinliği merdivenlere dökülüyor. Beni fark etmiyor, başını kollarına dayamış, tamamen hareketsiz.

"Burada işimiz bitti. Benimle eve geleceksin."

Konuşmuyor. Nefesi düzenli. Uyuyor mu? Beni görmezden mi geliyor? Her iki durumda da, bu beni çok sinirlendiriyor.

Kolunu tekrar tutup onu ayağa kaldırıyorum.

"Hey!" diye beni itiyor.

"Burada işimiz bitti dedim."

"Teyze!" İki küçük kız bahçeden koşarak geliyor, doğruca Rory'ye yöneliyorlar. Kollarını ona doluyorlar, o da onları kucaklayarak gülümsüyor.

"Merhaba, bebekler," der yumuşak bir sesle, onları kendine yakın tutarak.

"Annem taşınacağını söyledi. Hala yatıya kalabilir ve çay partisi oynayabilir miyiz?" diye sorar mavi gözlü kız.

Rory'nin gülümsemesi kaybolur ve çenesi gerilir.

"Tabii ki yapabiliriz." Zorla gülümser. Gözlerindeki acıyı görebiliyorum, bu beni hazırlıksız yakalar. Beklenmedik bir duygu bu, nefret ediyorum.

"Gidelim," diye homurdanarak kolunu tutup kızlardan uzaklaştırıyorum. Rory onlara zayıf bir gülümsemeyle bakıp peşimden geliyor.

"Onlar benim yeğenlerim," diye

mırıldanır. "Ee?" derim, umursamadan.

"Hiçbir şey," diye tersler, ses tonu zehirle doludur. "Kendi arabamla gidebilirim." "Hayır. Griffen senin arabayı geri götürecektir. Sen benimle geleceksin."

yolcu kapısını açtığımda daha da derinleşir. Arabaya biner, gelinlik yolcu koltuğuna yayılır. Kapıyı çarparak kapatırım, onun ölümcül bakışlarını takdirle izlerim.

Dün, tüm eşyalarını toplayıp malikanemin doğu kanadına taşıttım. Orada, bir çıkış kapısı dışında, ihtiyacı olabilecek her şey var. Her yere kameralar yerleştirildi, böylece kaçamayacak. Ve bu yetmezse, onu kilitleyeceğim. Onun bedenine ve itaatine sahip olacağım.

Eve vardığımızda, devasa taş yapı, solan ışıktaki heybetli bir şekilde belirir. Rory pencereden dışarıya bakar, gözleri fal taşı gibi açılmıştır. Demir kapılar açılır ve ben arabayı garaj yoluna çekerim.

"Burası senin yaşadığın yer mi?"

"Evet," diye cevap verip arabadan indim.

Kapıyı açar ve dışarı çıkar. Ev personeli dışarıda bekliyor, ama onu tanıtmadan yanlarından geçip giderim. Kim kimdir, kendisi anlayabilir.

O da peşimden giriş salonuna girer. Kane koridorda koşarken tasmaşı çınlar, tırnakları zemini sıyrır. Aniden durur, kuyruğunu sallayarak ona yaklaşır.

"Merhaba, yakışıklı çocuk." Diz çöküp, eliyle Kane'in tüylerini okşadı. "Köpeğin çok tatlı." Sesi alçaldı, yumuşak, neredeyse şakacı bir tonda.

Güzel mi? Kane güzel falan değil. O bir katil. Boğazlarımızı parçalamasın diye onu sayısız kez kilitledim. Griff'in ona dokunmasına bile izin vermiyor.

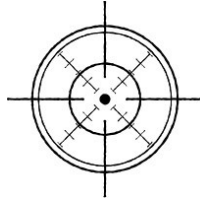
"Adı ne?" diye sorar, parmakları köpeğin sırtındaki çıkıntıyı okşayarak.

"Kane."

Kuyruğunu salladı, lanet bir evcil hayvan gibi kadının eline yaslandı. Hırlamadı. Dişlerini göstermedi. Tehditkar davranmadı.

Ona sert bir bakış atıyorum. O, benden başka herkesten nefret eden, bölgesel bir piç kurusu.

Yine de burada, zavallı bir köpek gibi onun ilgisini çekmeye çalışıyor.

RORY

EV MUAZZAM; mermer zeminler, kristal avizeler ve antika mobilyalar zenginlik haykırıyor. İnkâr edilemez bir güzelliği var, ama ev gibi hissettirmiyor. Soğuk bir boşluk var.

Burada yaşadığına şaşırıyorum. Lüks eşyalarla dolu kocaman bir ev isteyen türden birine benzemiyor. Ama yine de, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Ve bilmek de istemiyorum.

Onu büyük merdivenlerden yukarı takip ediyorum, resimleri ve süslü mobilyaları inceliyorum. İkinci kat da aynı derecede lüks, yumuşak halılar ve pahalı antikalarla dolu. Çift kapıyı açıyor ve içeri giriyor. Oda büyük, devasa bir dört direkli yatak ve şömine var.

Dolaba doğru yürüdü ve kapısını açtı. "Bütün eşyaların burada. Kullanabileceğin iki oda daha var, birbirine bağlılar." Sesi, sanki hava durumunu konuşuyormuşuz gibi rahattı.

Artık dayanamıyorum — düğün, taşınma, her şey. Bıktım. Sınırıma ulaştım.

O kadar yorgunum ki çılgılık atabilirim.

"Senden nefret ediyorum." Sesim sessiz ama ölümcül. "Bunu bilmeni istiyorum." Onun cevap kıkırdaması beni hasta ediyor. " hissi karşılıklı ,

prenseler." O sırtarak dolap kapısını kapatır. Bana doğru adım atarken, gözlerindeki karanlık çok belirgindir. Bundan zevk alıyor, hayatımı mahvetmekten zevk alıyor.

"Benden ne istiyorsun lan!" diye bağıriyorum, duygularım sonunda dışa vuruyor. "Bugünün benim için ne anlama geldiğini biliyor musun? Benden ne aldığını biliyor musun?"

"Umurumda bile değil."

"Siktir git."

"Oh, güven bana. Yapacaksın. Ben istediğim zaman." "Seninle asla yatmayacağım."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. Birkaç adım uzakta durur, bakışları yavaşça üzerimde dolaşır, her ayrıntıyı içime çeker. Bu çok sinir bozucu.

Beni çıplak hayal eder gibi bakan birçok erkek oldu, ama hiçbiri beni bu kadar savunmasız hissettirmemişti...

Bu kadar *korkmuş hissettirmedi*.

Yaklaştığında, yakınlığı beni titretir.

Üzerimde yükseliyor, kasları takım elbisesinin altında geriliyor. O kadar yakın ki, nefesini tenimde hissedebiliyorum ve vücudum titriyor.

"Arkanı dön."

Kafamı sallıyorum. Boynumu sertçe yakalıyor ve beni dönmeye zorluyor. Sert tutuşuyla yakası cildime batıyor. Beni

ileri iterek, beni yatağın ayak ucuna eğiyor.

"Çekil üstümden!" diye bağıyorum, boynumdan elini çekmeye çalışıyorum.

Parmakları elbisenin düğmelerini kaba bir şekilde çekiyor ve ben onun altında çılgınca debeleniyorum. Kumaş düşüyor, ayaklarımın dibinde birikiyor. Straplez sütyen ve külotla kalıyorum ve beni yataktan kaldırırken boynumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Ne yapacaksın, şimdi bana tecavüz mü edeceksin?"

Karanlık bir kahkaha atar, nefesi kulağımda sıcak bir şekilde hissedilir.

"Yapabilirim. Ve sana yapabileceğim diğer şeylere kıyasla bu bir merhamet olur."

Onunla mücadele ediyorum ama nafile. O çok güçlü ve ben direnmeye çalıştıkça, beni daha da sıkı tutuyor.

Kulağıma eğilip, "Sana çok açık konuşayım" diyor. Eli enseme kavrayıp saçımı çekerek boynumu ortaya çıkarıyor. "Kaçmaya çalışırsan, seni yakalarım. Kaçmaya çalışırsan, seni bulurum. Ve başka bir erkekle yatarsan, onu öldürürüm. Ve sana bunu izletirim."

Onun tehditlerinden bıktım. Bıktım.

Başımı geriye atıyorum, kafatasımın onun çenesine çarptığını hissediyorum. Acı içimi kaplarken dişlerimi sıkıyorum. "Siktir git!" diye bağıyorum, ona dönerek.

Bunu görmedim, sadece eli yüzüme çarptığında acı hissettim.

Tokat beni yere düşürdü. Nefes nefese, avucumu yanağıma bastırıyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor. Bunun olduğuna inanamıyorum.

Saçımı avuçlayarak, beni yerden sertçe kaldırır. Ağlarım, ağrılar kafa derimi yakar. Beni omzuna atar, yatak odasından çıkarıp koridora doğru taşır.

"Bırak beni!" diye bağıyorum, bacaklarımı tekmeliyorum.

Merdivenlerden aşağı inerken yüzüm sırtına yapışır. Bağırıp küfürler savururum, çırpınır, tırmalarım ve ısırırım ama o durmaz.

Bir kapıyı açıyor ve karanlık beni sarıyor. Yere düşüyorum, ellerim ve dizlerim soğuk betona sürtünüyor. Kapı arkamda çarpıyor, ardından kilidin tık sesi geliyor.

Körüm. Tamamen körüm. Panik boğazıma kadar yükselir ve çaresizce yön bulmak için duvarları çılgınca yoklarım. Nefesim

düzensiz bir şekilde geliyor, kalbim deli gibi atıyor. Hava yoğun, boğucu ve karanlık beni sarıyor.

"Eğer yaramazlık yapacaksan, burada kalacaksın." Sesi kapıdan yankılanıyor.

Yumruklarımı duvarlara vuruyorum, çığlıklarım soğuk betondan yankılanıyor. Boğazım yanana, ellerim ağrıyana, geriye sadece düzensiz nefeslerim kalana kadar çığlık atıyorum.

Dakikalar, saatler... Her şey sonsuz bir hiçlikte bulanıklaşıyor. Vücudum sonunda pes ettiğinde, duvara yığılıyorum, soğuk derime işliyor. Dizlerimi göğsüme sıkıca çekiyorum, her nefesim titriyor, gözyaşları yüzümden akıyor.

Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum, ama uyandığımda hala karanlık.

Işık yok. Ses yok. Sadece boğucu karanlık ve soğuk betonun vücuduma bastırmasından kaynaklanan kemiklerime işleyen ağrı var. Kilit tıklıyor.

Donup kalırım. Kalbim durur ve nefesimi tutarım — beklerim.

Kapı açılır ve koridordan gelen ışık gözlerimi kamaştırır. Yüzümü kapatarak geri çekilirim, başıma bir ağrı saplanır. Gözlerim alıştığında, kapının eşiğindeki silueti seçerim.

"Gel." Sesi soğuk ve duygusuz. Savaşmak istiyorum. Çığlık atmak. Yüzüne tükürmek. Ama karanlığın, saatlerce duvarlara tırmanmanın hatırası beni susturuyor.

Kendimi zorlayarak ayağa kalkarım, vücudum titriyor, her hareketim yavaş ve acınası. Kolumu acı veren bir şekilde yakalar ve beni ileri doğru sürükler. Onunla mücadele etmiyorum, edemem. Çok yorgunum, çok ağrım var.

Beni koridordan aşağı, merdivenlerden yukarı ve beni sürüklediği odaya götürüyor. Beni bıraktığı anda, sendeleyip bir sandalyenin kenarına tutunuyorum.

"Duş al. Giyin. Sonra yemek yiyebilirsiniz." Cevap

vermiyorum. Ona bakmıyorum.

Nefret. Öfke. Umutsuzluk.

Hepsini hissediyorum.

CHAPTER 12

AXE

T Duş suyu sırtıma vuruyor, sıcaklığı cildimi yakıyor. Ellerimi fayanslara dayayıp başımı eğdiğimde buhar havayı yoğunlaştırıyor. Bodrumda geçirdiği geceden bu yana iki gün geçti — iki gün, ve o hala yemek yemedi, yatak odasından çıkmadı.

İki gece de, evin her yerinde yankılanan keskin çığlıklarıyla beni uyandırdı. İlk seferinde onun hala uyuduğunu anlamam biraz zaman aldı. Çığlık güvenlik monitörümdeydi ve o, yatakta uyurken kabus görüyordu. Dün gece de aynıydı. Aynı tüyler ürpertici çığlık. Yüzünü buruşturan aynı dehşet dolu bakış. Tekrar tekrar avazı çıktığı kadar "*Anne*" diye bağırıyordu. Neredeyse odasına girecektim, neredeyse. Ama odamda kalıp monitörden izledim. Sonunda sakinleşti, kabusu geçti.

Gün ışığı da farklı değildi. Kameralardan onu izledim, hareketleri yavaştı, tabii hareket edebiliyorsa. Kısa bir tuvalet molası. Yatağa geri dönme. Onun aramalarını ve mesajlarını görmezden gelmek rutin hale geldi —neredeyse gülünç. Eninde sonunda dışarı çıkmak zorunda kalacak.

Onu bıçakla orgazm ettiğim geceyi düşünmeden edemiyorum. Ne kadar sıkı ve ıslaktı. Çıkardığı sesler ve vücudunun titremesi. Bu görüntü beynime kazındı, beni delirtiyor, takıntılı hale getiriyor. Ne kadar mastürbasyon yapsam da rahatlayamıyorum. Bu çok acınası bir durum.

Elimi göğsümden aşağı kaydırıp sertleşmiş penisimi kavradım. Altımda kıvranan görüntüsü zihnimde canlandı, inlemeleri kafamda yankılandı. Kendimi okşadım, elim yukarı aşağı hareket ediyordu, sürtünme bana zevk dalgaları gönderiyordu.

Dizlerinin üzerinde, ağzını benim sikime saran görüntüsü zihnimde canlanıyor. İnliyorum ve elimi saçlarına geçiriyorum, mavi gözleri fal taşı gibi açılmış. Boğazına sertçe giriyorum, o da öğürüyor, yüzünden gözyaşları akıyor.

"Hoşuna gitti mi, küçük siren?"

İnliyor ve başını sallıyor. Çıkarıp tekrar içine giriyorum, penisim boğazının arkasına çarpıyor. Emip yalıyor, beni daha da derine alıyor. Elim daha hızlı ve daha hızlı okşuyor.

"Oh, siktir," diye homurdanıyorum, fayanslara yaslanarak, içimde baskı oluşuyor.

Beni sertçe emiyor, dili penisimin başını yalıyor. Tükürüğü çenesinden damlıyor ve yanakları çökmüş.

"İyi bir kız gibi sikimi al." Onun ağzını sikarken saçlarını daha sıkı tutuyorum, sikim onun ağzına girip çıkıyor.

Çok yaklaştım; nefesim düzensiz.

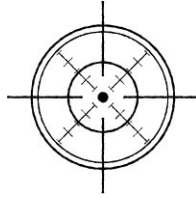
"Siktir," diye homurdanıyorum ve testislerim geriliyor, içimde bir ısı dalgası yayılıyor.

Sperm havaya fışkırıyor, duş duvarından aşağı damlıyor. Orgazm yoğun, zevk dalgalar halinde içimden yayılıyor. Kendimi pompalıyorum, zonklayan sikimden her damla spermi sağıyorum.

Suyu kapatıp dışarı çıkıyorum, bir havlu alıyorum. Aynadaki buğuyu siliyorum ve kendime bakıyorum.

Onu sikmeliyim, içimden atmalıyım. Onu parçalamalı ve bitirmeliyim. Ama bir tat yetmez. Onun her şeyini istiyorum. Her santimini. Her nefesini. Vücudunu, teslimiyetini, lanet ruhunu.

Sonra onu kıracağım.

ÜÇ GÜN.

Bu yataktan hiç kalkmadım.

Karnım boş, boğazım kurudu ve başım zonkluyor.

Yeğenlerimin bugün bale gösterisi var. Onlara orada olacağıma söz verdim. Telefonum mesajlar ve Spencer'in cevapsız aramalarıyla dolup taşıyor, ama hepsini görmezden geliyorum.

Sürekli gelen sesler beni delirtiyor.

Herkesin hayatı devam ediyor, ama benimki aniden durdu.

durd

u. Sıkışıp kaldım. Kendi kabusumun tutsağı oldum.

Elbette, bu oda çok büyük ve yatak yumuşak ve konforlu, ama bu benim odam değil

benim değil. Bu, benim için canımı dişime taktığım ev ya da kurmak için mücadele ettiğim hayat değil.

Bu ev bana yabancı geliyor, mobilyalar tanıdık değil ve sessizlik boğucu. Hiç bu kadar umutsuz ve çaresiz hissetmemiştim. Annem öldüğü günden beri. Şimdi, kabusların döngüsüne sıkışıp kaldım, uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum, hiçbir şey yapamıyorum.

Bu duygudan nefret ediyorum. Kapana kısılmış olmaktan nefret ediyorum.

Perdeler çekilmiş, ama güneş içeri sızıyor ve parlaklığı gözlerimi acıtıyor. Kane yatağın ayak ucunda kıvrılmış, büyük kafasını pençelerine dayamış.

Şu anda gerçek hissettiren tek şey o. İlk gece kapıda sızlanıp tırmaladığını duyduğumda onu içeri aldım. Şimdi, o benim gece arkadaşım.

Bu cehennem çukurundan çıkmam lazım. Ben zavallı bir kurban değilim.

Kararlı bir hamle ile kendimi yataktan kaldırıp duşa doğru sürünerek gidiyorum. Sıcaklık iyi geliyor, kasılmalarımı biraz hafifletiyor.

Duş aldıktan sonra, kendimi havluya sarıp aynaya bakıyorum. Saçlarım dağınık, tenim solgun ve bodrumdan aldığım morluklar tenimde iek açmış gibi. Betonun sıyırdığı kolumda kötü bir kesik var.

Ben böyle biri değilim. Kurban olmayı reddediyorum, ne ona ne de başka birine. Axel Hawthorne beni yıkamayacak.

Saçımı kurutuyorum ve eskisi gibi omuzlarıma dökölene kadar fıralıyorum — pürüzsüz, hacimli. Makyajımı yavaşça yapıyorum, kapatıcı, allık ve maskarayı savaş boyası gibi sürüyorum. Mükemmel görünmem gerekiyor, eski halimin bir parçasını geri kazanmak için.

Bitirdiğimde, bej renkli geniş paa pantolon ve tonlu karın kaslarımı gösteren ve kalçalarımın kıvrımlarını vurgulayan kısa ipek bluz giyiyorum.

Sonra dolaba gidip altın rengi bantlı topuklu ayakkabılarımı alıyorum. Bu kıyafet mükemmel ve özgüvenimi artırmak için tam da ihtiyacım olan şey. Morluklar gizlenmiş ve boynumda takılı iğrenç metal tasma hariç, hatırladığım Rory Valentine gibi görünüyorum.

Derin bir nefes alıp koridora adım attım. Kane peşimden geliyordu.

Aşağı kata inip hapishanemi keşfe ıkıyorum.

Pencerelerden zayıf bir ışık sızıyor, ama bu, zeminde uzanan gölgeleri yumuşatmaya yetmiyor. Arka pencerede duruyorum. Yoğun bir orman duvarıyla çevrili bir havuz güneşin altında parıldıyordu.

Evi gezerken, zenginlik gözden kaçmıyor: zarif tablolar, cilalı heykeller. Ama her şey çok soğuk ve boş geliyor, bir evden çok bir sergi salonu gibi. Burası güzel olabilir, ama lanet olası bir mozole. Beni buraya getiren adam gibi.

Ana katta, telefonum Spencer'dan gelen bir dizi mesajla titriyor. Ona geleceğimi garanti ediyorum ve diğer mesajlarını görmezden geliyorum. Kane, bu altın kaplı hapishanenin labirentinde dolaşırken, kuyruğunu sallayarak yanımda koşuyor.

Sonunda mutfağa giriyorum: şık, modern ve aşırı parlak. Beyaz dolaplar, siyah granit tezgahlar, paslanmaz elik aletler... Akla gelebilecek her türlü alet var. Ortada devasa bir ada, her türlü yiyecek ve içeceklerle dolu birden fazla buzdolabı ve bir duvarı kaplayan büyük bir şömine var. Yemek masası küçük bir orduyu rahatlıkla ağırlayabilir.

"Bayan Hawthorne." Bir kadının sesi beni ürküttü. Yaşlı, kısa siyah saçlı ve sıcak kahverengi gözlü bir kadın. "Ben Rosa. Size bir şeyler ikram edebilir miyim?"

"Lütfen bana Rory deyin." *Bayan Hawthorne mı?* Hayatta olmaz.

İtalyan aksanını fark ettim ve paslanmış İtalyanca bilgimle, İtalya'nın neresinden olduğunu sordum.

"*Di che parte d'Italia sei?*"

Rosa'nın gözleri büyüdü, sonra gözlerine kadar uzanan bir gülümsemeyle parladı. Beni sıcak bir kucaklamaya çekti ve ailesinin Milano'dan olduğunu açıkladı. O bana mutfağı gezdirirken hikayelerimizi paylaştık.

Annem İtalya'yı çok severdi. Venedik'te bir villası vardı ve akıcı İtalyanca konuşurdu. Çocukken her yazımı orada geçirirdim, dili ve kültürü özümserdim. Rosa benimle sohbet etmekten çok memnun görünüyor ve onunla vakit geçirmek hoş bir oyalama oluyor.

Yıllardır Hawthorne ailesiyle birlikte ve onların tarihini çok iyi biliyor. Axe'in hikayesi ilgimi çekmiyor, ama ailenin geri kalanı? Bu merakımı uyandırıyor.

"İtalyanca mı konuşuyorsun?" Derin bir ses beni ürküttü ve dönüp kapıda duran Griffen'ı gördüm. Düğünde onu fark etmişim, gözlerim beni yanıltıyor sanmışım. O ve Axe birbirlerinin aynadaki görüntüsü gibiler, ama Axe daha iri ve daha fazla dövmesi var. "Bu beklenmedik bir şey. Ben Griffen, Axel'in kuzeniyim." Göz kırptı ve ben gülümsemeden edemedim.

Rosa, onun dağınık Hawthorne olduğunu İtalyanca mırıldanır ve ben gülmeme engel olamam.

"Rory," diye kendimi tanıttım, onu süzdüm.

Beklemediğim kadar rahat bir havası var — dağınık kahverengi saçları, sakallı yüzü, kaslı vücudunu ortaya çıkaran sıradan siyah tişörtü ve eşofmanı.

Bir başka Hawthorne mu? Meh. Ama Griffen, Axe'den daha yaklaşılabılır görünüyor.

"Peki, başka ne sürprizler saklıyorsun?" Rosa çıkıp bizi yalnız bırakırken, onun şakacı gülümsemesi neredeyse bulaşıcı. Rosa dışarı çıkıp bizi yalnız bırakıyor.

"Sanırım bunu kendin öğrenmen gerekecek," omuz silkerek cevap veriyorum, onun alaycılığına ayak uydurarak.

"Sanırım bunu isterim." Kollarını kavuşturup tezgaha yaslanır. "Bir Hawthorne için fena sayılmazsın," diye alay ederim. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Bir Hawthorne için fena sayılmazsın," diye alay ettim. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet. Görevler arasında misafir odalarından birinde kalıyorum. Çok uygun." Rahat tavırları beni hazırlıksız yakaladı, mizahı

beklemediğim bir anda ortaya çıkıyor. Kuzenine kıyasla, Griffen lanet olası bir nefes taze hava gibi.

Saate bakıyorum, içimde bir hayal kırıklığı beliriyor. Kaşları çatılıyor. "Bir sorun mu var?"

"Sadece saatin farkında değildim," diyorum, gülümsemeye çalışarak. "Aile etkinliğine geç kaldım. Araba anahtarlarımın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Axe'de," diyor, eğlenerek. Bu düşünceye kaşlarımı çatıyorum. O gülüyor, başını sallıyor. "Odası üçüncü katta, soldaki son kapılar. İyi şanslar."

"Teşekkürler," diye mırıldanarak merdivenlere doğru yöneldim. Uzun koridorun sonunda iki büyük çift kapı vardı.

Derin bir nefes alıp kapıyı çaldım. Midem sıkıştı ve zorlukla yutkundum.

"Axe!" diye seslendim. İçeriden hareket geliyordu ama cevap yoktu. "Geç kaldım."

Araba anahtarlarımın nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

Kapı açılır ve Axe'in kaslı göğsü, göğüs kasındaki Sovereign markası ve birçok dövmesi ortaya çıkar. Onu ilk kez gömleksiz görüyorum.

Kollarını kavuşturduğunda kasları dalgalanıyor, bronz teni koyu mürekkeple keskin bir kontrast oluşturuyor. Bakmamaya çalışıyorum, ama sert karın kasları ve V şeklinde kasları görmezden gelmek zor. Hem ona bakmak için duyduğum öfke verici dürtüyle hem de yüzüne yumruk atma isteğiyle mücadele etmek zorundayım.

"Ne?"

"Araba. Anahtarlar." Onun tavrından rahatsız olarak dişlerimi sıkıyorum. "Geç kaldım." duvara kapı kapı gözleri gözleri süpürür beni benim vücudumun

biraz fazla uzun süre karnımda kalıyor. Onun açıkça gözleriyle beni sikmesi, ona tokat atmak istememe neden oluyor.

"Kıyafetin güzel." Gözleri sonunda benimkilerle buluştu. Ben de ona sert bir bakış attım. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu kayıtsız bir şekilde.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," diye ters bir şekilde cevap veriyorum. "Ben gidiyorum. Sen davetli değilsin."

"Öyle mi?" Aramızdaki mesafeyi kapatır. Çok yakındır, nefesi yüzümü okşar. Benim geri çekilmemi, korkmamı ister, ama benden bunu elde edemez. "Ya ben giderim, ya da sen gitmezsin."

"Peki," diye mırıldanırım, tartışmanın anlamsız olduğunu bilerek.

"Ben sürerim," diyor, geri adım atarak. "Ama bunu hak etmelisin."

Çenemi sıkıyorum ve gözlerimi devirme isteğiyle mücadele ediyorum.

"Nasıl?" Gözleri benimkilere kilitleniyor, gerginlik yoğun.

"Koridorun sonuna kadar yürü ve bana doğru emekle. O zaman gidebiliriz."

"Sürünerek mi?" İnanamadan
gevelerim. "Uslu bir evcil hayvan
gibi sürün."

Öfke ve aşağılanma hissi içimi kaplar. Ona siktirip gitmesini söylemek
üzereyken, birden farkına varırım. O da diğer tüm hükümdarlar gibidir. Güce aç.
Kontrolcü. Kendi önemine takıntılı. Ve bu manipüle edilebilir.

Onlara kontrolün kendilerinde olduğunu *hissettirirsen*, her hareketlerini
manipüle edebilirsin. Sirenler bunu yapar. Müşterilerim bunun için para öder. Her
fantezileri ve arzuları yerine getirilir. İşimde çok iyiyim ve o bunun farkında değil.
İnsanlara istedikleri her şeye inandırırım ve bu pislik de bir istisna değil. Ona her
şeyi inandırabilirim.

O rolü oynayabilirim — itaatkar, uysal seks bebeği. O ne isterse o olabilirim.
Yalan söyleyebilir, aldatabilir ve ona kontrolün kendisinde olduğunu
düşündürebilirim. Ama kontrol onda değil. Bende.

Rol yapmak en iyi yaptığım şeydir.

Tek kelime etmeden koridorun sonuna doğru yürüyerek, omzumun üzerinden
onun bakışlarına karşılık vermek için bir bakış attım. Yüzündeki ifade meydan
okuma ve beklenti karışımıydı.

Acı verici bir yavaşlıkla pantolonumun fermuarını açtım ve onu yere
düşürdüm. Adım attım ve pantolonu hafifçe iterek kenara attım. Gözleri benden hiç
ayrılmıyordu ve çenesinin gerildiğini fark edince dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

Sonra bluzumun altını kaldırıp başımdan geçirerek bir kenara attım. Sadece
topuklu ayakkabılarım, külotum ve sütyenimle kalmıştım, ellerimi vücudumda
ustaca bir baştan çıkarma hareketiyle gezdirerek göğüslerimde biraz daha uzun süre
tuttum.

Bakışları her hareketimi takip ediyor ve nefesinin hızlandığını neredeyse
hissedebiliyorum.

Bu bir oyun ve ben sadece oynamıyorum, kazanıyorum.

Onun büyüyen ereksiyonuna gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Sonra,
alaycı bir şekilde elimi külotumun bel kısmına sokup yavaşça kalçalarımın altına
kaydırdım ve ayaklarımın etrafında birikmesine izin verdim.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor ve gözleri - karanlık, aç - her şeyi
ele veriyor. Bunu saklamakta berbat bir iş çıkarıyor. Axe her zaman istediğini elde
eden türden bir adam ve şu anda bana çaresizce ihtiyaç duyuyor.

Alışılmış bir hareketle sütyenimi çözüyorum. Onun önünde çıplak dururken,
güç dengesinin değiştiğini neredeyse hissedebiliyorum. Çenesi sıkı, yumrukları
sıkılmış.

Dört ayak üstüne çöküyorum, göz teması kurarak koridorda yavaşça sürünmeye başlıyorum. Her hareketimde kalçalarım sallanıyor, göğüslerim de onlarla birlikte zıplıyor. Bu oyunu daha önce de oynadım - tahammül edemediğim erkekleri baştan çıkarmak, bağırarak istediğim her şeyi gizleyen bir gülümseme takınmak. Bu da farklı değil. Onun dokunuşunun iğrenç olmadığını, bunun çok yanlış hissettirmediğini taklit edeceğim.

Ona yaklaştıkça, tenim kızarıyor, kalbim onun yoğun bakışları karşısında hızla atıyor. Sonunda ona ulaştığımda, diz çöküp başımı geriye eğiyorum, sinsi bir gülümsemeyle gözlerimizi birbirine kilitliyorum.

Dudaklarımı ısırduğımda gözleri büyüdü, nefesi kesildi. Yüzündeki şok ve arzunun karışımı heyecan verici.

Elimi uzatıyorum, elim yavaşça uyluklarını okşuyor, dokunuşumun altında kaslarının gerildiğini hissediyorum. Cildinin ısısı parmaklarımdan yayılıyor. Aniden saçımın arkasını yakalıyor ve beni yukarı çekiyor, kontrolü daha da kayboluyor.

Göğüslerim çıplak göğsüne bastırılır, diğer eli belimi sarar, parmakları derime batar.

"Ne yapıyorsun, küçük deniz kızı?"

Ona sinsi bir gülümseme atıyorum, parmağımı kaslı göğsünde gezdirerek, dövmelelerinin karmaşık çizgilerini takip ediyorum.

"Sadece yolculuğumu hak ediyorum," diye mırıldandım, saçımı tutan elinin sıkıştığını hissettim. Elimin karın kaslarına kaydardım, kaslarının V şeklini takip ettim, dokunuşumla kasılmalarını hissettim. O inledi — alçak, ilkel ve tam da umduğum gibi.

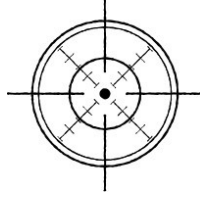
Ama daha ileri gitmeden, eli bileğimi sıkıca kavrar ve beni durdurur. "Bana sürünmemi söyledin," derim, masumca kirpiklerimi kırıştırarak.

Burun delikleri genişliyor, tutuşu artık iz bırakıyor.

Oh, güçlü Reaper kayıyor mu?

"Giyin." Emri keskin ve öfkeli bir şekilde çıkar, beni iterek uzaklaştırır. Ben geriye sendelerim, o da dönüp odasına doğru yürür.

Axel Hawthorne için çıplak bir şekilde süründüğümü bildiğim için gülümsemem kısa sürüyor. Ama yüzündeki şoku ve vücudumun ona yaptığı etkiyi görmek buna değdi.

AXE'NİN BMW'si otoyolda şık ve hızlı bir şekilde ilerliyor. Siyah kot pantolon ve kaslarına yapışan dar beyaz tişört giymiş, isteksizce de olsa iyi görüldüğünü itiraf ettiğim vücudunu sergiliyor.

Ama onu hayranlıkla izlemek enerji kaybı. O lanet olası bir pislik.

"Ee," diye sessizliği bozuyor, "nereye gidiyoruz?"

"Bale resitaline."

"Bale resitali mi?" Sesindeki eğlence beni rahatsız ediyor. Direksiyonu kavrarken pazı kasları geriliyor, kaslarının üzerinde dövmelemler uzanıyor.

Beni lanet bir zindana attı ve ona sürünerek gitmemi sağladı, ama işte buradayım, kasları dikkatimi dağıtıyor.

Aynaya bakıyorum ve metal tasmayı görüyorum. Bugün ailemle yüzleşmek istemiyorum. Axe ve benim hakkımda sorular, bakışlar, fısıltılar... Hepsinden kaçınmak istiyorum. Tasmayı balıkçı yaka veya fularla saklayabilirim, ama haziran ayındayız ve dışarısı çok sıcak. Çürükler çoğunlukla gizli, ama tasmayı görmezden gelmek imkansız.

"Ne?" Bana bakıyor, benim sinirlenmemden açıkça zevk alıyor.

"Bu aptal tasmayı çıkarmak istiyorum."

"Hayır. Sen benimsin. Takılı kalacak."

"Kaçırdığın tüm kadınları bodruma mı atıyorsun?" Ona sertçe bakıyorum. "Yoksa ben özel miyim?"

"Rory," diye homurdandı, direksiyonu daha sıkı kavrayarak, "başka biri olsaydın, şimdiye kadar ölmüş olurdun. Ben dalga geçmem. Beni sına. Ve o tasma hakkında bir daha soru sorarsan, bodruma geri dönmek isteyeceksin. Sen benimsin. Konu kapanmıştır. Buna alış."

"Beni bir hayvan gibi tasma takarak tutamazsın."

"Tutabilirim. Ve tutacağım."

Tehdidi beni korkutmuyor, ama onu daha fazla kışkırtmak istemediğim için sessiz kalıyorum. İhtiyacım olan son şey başka bir kavga. Şu anda önemli olan tek şey yeğenlerimle vakit geçirmek.

Sonunda mekana vardığımızda, Spencer'ı hemen fark ettim. Dans akademisinin fuayesi, ebeveynler ve çocuklar ile doluydu.

"Rory teyze!" Tiz, yüksek bir ılık gürültünün içinden yükseliyor.

Yeenlerim bana doğru koşarak gelirler, pembe ttler her adımda zıplar. Kendilerini kollarıma atarlar ve ben de onları sıkıca sararım, yüzümü yumuşak saçlarına gömerim.

"Ah, kızlar," diye mırıldandım, sanki beni akıl sağlığımı koruyan tek şey onlarmış gibi onları sıkıca sarıldım. "Benim küçük balerinlerim."

"Geldin!" diye hep bir ağızdan haykırıyorlar, heyecanları doruk noktasına ulaşmış. "Söz vermiştim, değil mi?"

Spencer yaklaşır, gözleri Axe'e neredeyse kontrol edilemeyen bir düşmanlıkla bakar. Beni kucaklar, koyu mavi gözleri endişeyle bulanır.

"İyi misin?" diye kulağıma fısıldadı.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, zorla gülümsüyorum. Anlayışlı bakışları, buna inanmadığını gösteriyor. Yeni kocanın düğün gecenizde seni bodruma kilitlediğini nasıl aıklayabilirsin ki?

"Tatlım," der babam, yanıma gelip beni kollarına alır. "Burada olduğun için çok mutluyum." Beni o kadar sıkı sarar ki, sanki bırakırsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi.

CHAPTER 13

AXE

onrad bana ölümcül bir bakış atıyor, Rory'yi omuzlarından tutarak onu gelecek olanlardan koruyabilirmiş gibi. Alicia onun arkasında duruyor, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme var.

Onu onunla görmek içimde karanlık bir şeyleri harekete geçiriyor. Rory'den çok da büyük değil ve aramızdaki sorunlar çok derin; yıllarca süren husumet üzerine inşa edilmiş nefret katmanları.

Rory'nin yeğenleri ellerinden çekerek onu uzaklaştırırlar. Conrad tamamen işine odaklanmış, sert takım elbise ve kravatı onu kendi kendini beğenmişliğinden boğuluyormuş gibi gösterir. Kollarını kavuşturarak bana doğru fırlar.

"Hawthorne," diye dişlerini sıkarak, zar zor kendini tutuyor. "Burada görmeyi beklediğim son kişi sensin. Ne halt ediyorsun?"

"Aile bağlarını güçlendiriyorum." Omuz silkiyorum. Çenesi geriliyor.

"Burada hoş karşılanmıyorsun," diye homurdanır, sesi alçaktır, zar zor bastırdığı öfkeyle titrer. Ona yaklaşıp, üzerinde yükselirim. Egosu, benim yanımda ne kadar küçük görüldüğünü nefret ediyor olmalı.

"Düğün gecemiz hakkında Rory'ye sormalısın." Sesim alçalır, karanlık ve tehditkâr. Gözleri büyür, yüzündeki kan çekilir. Her lanet ayrıntıyı bilmesini istiyorum, değerli kızını incitmekten aldığım tatmini hissetmesini istiyorum.

Öfkeyle yaklaşır, yumruklarını sıkar. "Siktir git, Hawthorne."

"Dikkatli ol. Rory'nin hayatını şu anda olduğundan çok daha kötü hale getirebilirim. Bunu istemezsin, değil mi?"

Yumrukları sıkılır, çenesi gıcırda, ama blöf yapmadığımı bilir.

"Bodrumda geçirdiği zaman mı? O sadece bir n izlemeydi. Çok daha kötüsünü yapabilirim."

"Seni orospu çocuğu," diye homurdandı. "Eğer ona zarar verirsen..."

"O benim," diye sözünü kestim. "Onunla ne istersem yaparım. Ve ona verdiğim her acı? Sen hak ettin." Vücudu gerildi, gözlerinde nefret parlıyordu, ama ben sadece çaresiz olduğunu bilen bir adam görüyorum.

Ve ben bundan çok zevk alıyorum.

Conrad ve Spencer öfkeyle uzaklaşır. Kalabalığın ortasında duran Rory'ye bakarken tatmin duygusu devam eder. Yeğenleri ona yapışır, onu fotoğraf fonuna doğru çeker, kahaahaları gürültüyü keser.

Onların arasında melir, kameraya gülümser. Gözlerim onu tarar - ince beli, kıvrımlı kalçaları, üstünün altından görünen çıplak teni. Daha nceki tüm anılarım geri gelir, nasıl gösteri yapacağını çok iyi bildiği, neden bir Siren olduğunu hatırlatır.

O, baştan çıkarma ustası, herhangi bir erkeği kendi iradesine boyun eğdirebilen, ne isterse yapmasını sağlayan bir kadın. Kabul ediyorum, beni hazırlıksız yakaladı. Beni sertleştirdi, acıtan bir şekilde, hiç düşünmeden kendimi onun içine gömmek için hazır hale getirdi.

Ama ben, kadın için para ödemek zorunda olan zavallı, çaresiz, azgın bir piç değilim. Ben bir hükümdarım.

Onu boyun eğdireceğim. Onu elde edeceğim, ama benim şartlarımla. O güzel yüzü ve mkemmел vücuduyla beni manipüle edemeyecek.

"Böyle bir yerde seni görmek beni şaşırttı, Axe." Alicia'nın sesi düşüncelerimi böldü. Elini beline koymuş, yanımda duruyordu. Siyah elbisesi ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmış, göğüsleri yukarı doğru çıkmış, kalçaları zar zor örtülmüştü. "Senin tarzın değil, değil mi?"

"Aynı şeyi sana da söyleyebilirim."

"Seni özledim," diyor, parmaklarını kolumdan aşağı kaydırarak dvmelerimi izliyor. "İyi görünüyorsun, Axe. Her zamanki gibi." Gözleri vücudumu tarıyor, eli gğsmde kalıyor.

"Alicia," diye homurdanıyorum, bileğini tutup sertçe sıkıyorum. O da gözlerini genişletip yüzünü buruşturuyor. "Bana dokunma lan. Bir daha yaparsan kolunu kırarım."

"Hala aynı eski Axe." Gülüyor, başını sallıyor. "Hiç değişmiyorsun." Yüzünde kötücül bir gülümseme beliriyor. "Rory benim de en sevdiğim kişi değil. Belki ortak nefretimiz sayesinde yakınlaşabiliriz."

"Alicia, defol git buradan," diye bağırırım ve bileğini bırakırım.

"Bitmemiş bir işimiz var." Dudaklarını yalar, gözleri benimkilere kilitlenir.

"Hayır, yok. Şimdi siktir git."

Gülerek arkasını dönüp uzaklaşır. Omzunun üzerinden sırtarak, "Eski günlerdeki gibi," der.

O orospuyu gerçekten nefret ediyorum.

Fuaye ebeveynler ve çocuklarla doluyor, sohbetler ve kargaşa dikkatimi dağıtıyor. Mekan prestijli bir akademi ve açıkça iyi finanse ediliyor.

Aile toplantıları mı? Bilemem. "Aile zamanı"na en yakın olduğum an, babam sigara yakarken ben yerde kanlar içinde yatarken, tekrar ayağa kalkmamı izleyip beni tekrar yere serdiği andı.

O, kemiklerine kadar hükümdardı — duygusuz, acımasız bir piçti. Yürümeye başladığım andan itibaren tek bir amacı vardı: beni bir silah haline getirmek.

Duygular? Bağlılıklar? Bunlar zayıflıktı ve zayıflık onun dünyasında hayatta kalamazdı. Tek bildiğim acıydı. Her ders yumruklar ve tekmelerle veriliyordu, silahın namlusu yüzüme dayandı, ben de onu saniyeler içinde parçalayabilirdim. Bana öldürmeyi, kemik kırmayı, sakatlamayı, yok etmeyi öğretti.

Hayatta kalmak için her gün savaştım, sadece o istediği için değil, başka seçeneğim olmadığı için. Kendi evimde bile ya öldür ya da öl durumundaydım. On sekiz yaşına gelip Sovereign'e katıldığımda, ben sadece bir asker değildim, onun yarattığı, soğukkanlı ve ölümcül mükemmel bir silahtım.

Tüm Hawthorneler Sovereign'dir. Bu bir miras. Şiddet, kan ve ölüm mirası.

Oditoryumun kapıları açılır ve kalabalık içeri akar. Spencer kolunu Rory'nin omzuna atmış, sanki bir şövalyeymiş gibi fısıldıyor. Onun yanına oturuyorum ve o kolunu çekiyor.

Rory kaskatı kesilir, öfkesi her yerinden fişkirir.

Eğilip, alçak sesle soruyorum. "Gösteriden hoşlanıyor musun?" Dişlerini sıkıp, sinirlenerek homurdanıyor.

Işıklar kararır ve dansçılar sahneye çıkar. Kolumu sandalyesinin arkasına atarım ve o uzaklaşır. Spencer'ın bunu izlediğini bilerek parmaklarımı omzuna kaydırırım. Rory gerilir ve gözlerini bana diker.

Kasıtlı olarak yavaşça parmaklarımı saçlarına doluyorum, saçları cildime yumuşak bir dokunuşla lavanta kokusu yayıyor. Metal yakayı okşuyorum ve o titreyerek keskin bir nefes veriyor.

Eğilip fısıldarım, "Benim için emeklerken çok seksi görünüyordun, küçük deniz kızı." Gözlerimi kilitleyerek eğilir, dudakları kulağıma değerek nefesini cildimde hissediyorum. "Ağzımla neler yapabileceğimi görmelisin," diyor, elini uyluğumun yukarısına kaydırarak. Parmakları iç kısmımı okşuyor, ben de keskin bir nefes alıyorum. Geri çekiliyor, ifadesi baştan çıkarıcı bir hale dönüşüyor, dudakları sinsi bir gülümsemeye kıvrılıyor.

Küçük sürtük kendini akıllı sanıyor. Ama ben onun oyununa gelmeyeceğim. "Dur," diye bağırdım ve gülümsemesi anında kayboldu.

"Hoşuna gidiyor gibi görünüyordu." Eli daha da yukarı kayar, parmakları penisime yaklaşır. "Ne kadar sert olduğunu görebiliyorum, Axel."

Parmakları ereksiyonumu okşadı ve istem dışı bir inilti kaçtı. Kendinden açıkça memnun bir şekilde sırttı.

Kanım kaynar ve bileğini yakalar, sıkıca sıkarım. "Bunu bir daha denersen, seni cezalandırırım."

Kulağıma eğilip iniliyor. "Evet, lütfen."

Onu çekip kaldırdım ve salonun dışına sürükledim. Kurtulmak için direndi ama ben onu daha da sıkı tuttum. Direnişi beni öfkeliendirdi ve bunun bedelini ödeyecekti. Boş bir koridor gördüm ve onu duvara çarptım, ellerini başının üstüne tutturdum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırırım.

Bir anlığına, gözlerinde gerçek bir korku görürüm, ama hemen ardından o lanet olası sahte baştan çıkarma bakışı gelir. "Beni cezalandır," diye inleyerek beni kışkırtır.

Çenemi sıkıyorum. Beni sinirlendirme yeteneği neredeyse etkileyici.

"Kes şunu. Hemen."

"Axe," diye inliyor yine. "Lütfen. Beni cezalandır."

Penisim iradem dışında tepki veriyor ve bunun için kendimi lanetliyorum.

Beni oynadığı şekilde, beni manipüle etmeye çalışması kanımı kaynatıyor. Onu istiyorum. Onu elde edeceğim. Ama bu şekilde değil. Beni kontrol etmeye çalıştığı için değil. Onu sağımdaki tuvalete sürükleyip içeri itiyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Sabrım kalmadığı için onu sertçe duvara doğru itiyorum.

"Benimle oyun oynamayı bırak," diye homurdanıyorum.

Meydan okuyan bakışları benimkilerle buluşur, ama yüzeyin altında bir korku parıltısı vardır. Boğazını kavrarım, parmaklarım derisine batar, dokunuşumun altında nabzının hızlandığını hissedirim. Nefesi hızlı ve sığdır.

"Beni kızdırırsan ne olur biliyor musun?" diye soruyorum, öfkemi zar zor bastırarak. Cesur davranmaya çalışıyor, ama gözlerindeki korku onu ele veriyor.

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap veriyor.

"Benimle dalga geçme, Rory," diye uyarıyorum, elimi sıkılaştırıyorum. "Ben güzel bir yüze kanacak kadar zayıf biri değilim. Beni manipüle edemezsin."

"Yoksa ne olacak? Beni yine bodruma mı atacaksın?" Alaycı bir şekilde gülüyor. "Oh hayır, ne yapacağım ben?"

"Dikkat et."

"Yoksa ne olacak, Axe?" diye alay ediyor.

Sabrım taşar. Ona burada patronun o olmadığını öğretmenin zamanı gelmiştir. Kontrol bende.

"Bir ders alman lazım, küçük siren," diye homurdandım, elimi daha da sıkılaştırarak. "İstedığimi alırım ve oyun oynamaktan bıktım." Vücudumu onun vücuduna bastırdım, gerginliğini hissettim. Saklamaya çalışmasına rağmen, vücudunun benimkine karşı titrediğini hissedebiliyordum.

Ereksiyonumu ona bastırıyorum ve nefesi kesiliyor. Gömleğini kaldırıyorum ve parmaklarımı karnında gezdirerek karın kaslarını izliyorum. Cildi yumuşak ve kasları dokunuşumla seğiriyor.

Tüm direnişi, hakaretleri, tehditleri, lanet olası tavırları... hepsi şimdi sona eriyor.

Vücudu ona ihanet ediyor ve ben bu manzaradan zevk alıyorum. "Kalbinin hızla attığını hissedebiliyorum," diye alay ediyorum.

"Senden nefret ediyorum. Bırak beni."

Göğsüme doğru itiyor ama ben kıpırdamıyorum. Onu boyun eğdireceğim. Onu orgazm edeceğim.

Elimi aşağıya doğru kaydırıp yavaşça pantolonunun fermuarını açıyorum. "Çekil üstümden."

Zamanımı alıyorum, her anın tadını çıkarıyorum. Parmaklarımı bel bandı boyunca gezdirip, külotunun içine sokuyorum.

"Dur!" diye bağılıyor, dokunuşumun altında kıvranıyor. Parmaklarım nazikçe tepesini okşarken, ıslaklığını bulana kadar daha da aşağı kayarken, o nefes nefese kalıyor. *Sırılsıklam olmuş.*

"Amin başka bir şey söylüyor," diye fısıldarım. "Çok ıslaksın."

"Cehenneme git! Dur, hemen!"

"Bütün o oyunlar, bütün o sahte saçmalıklar. Önemli değil. Çünkü vücudun gerçeği biliyor." Klitorisini daireler çizerek okşuyorum. "Ne istediğini biliyor. Neye ihtiyacın olduğunu." Gözleri kapanıyor ve nefesi kesiliyor. Kulağına eğiliyorum. "Söyle."

"Hayır," diye fısıldadı, başını sallayarak. Bacaklarını kapatmaya çalıştı, ama dizim uyluklarının arasına sıkışmıştı.

"Küçük gösterin nerede, Rory?" diyorum, parmaklarım hiç durmadan. "Bunu istediğini sanıyordum. Beni baştan çıkarmaya çalıştığını."

Dudaklarını ısırarak inlemesini bastırmaya çalışır.

"Dur," diye fısıldar. "Lütfen."

Eğilip dudaklarımla kulağına dokunuyorum, nefesim cildinde sıcak bir esinti yaratıyor. "Söylesene Rory, kontrol kimde? Bende mi, sende mi?" Parmağımı içine sokuyorum.

"Siktir," diye bağılıyor. Parmağımı yavaşça içeri sokarken amı sıkışıyor. Karşı koyuyor, pes etmemeye çalışıyor.

"Bırak beni," diye yalvarır, sesi titriyor. Öfkesi ve direnci zayıflıyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum. "Benim için boşalana kadar olmaz." Parmaklarım yavaş saldırılarına devam ediyor, onu kızdırıyor, onu uçuruma yaklaştırıyor. Beni itmeye çalışıyor, ama yarı yürekli.

"Bunu yapma. Lütfen, dur." Parmaklarım onun içine daha derine giriyor, bir tane daha ekliyorum, sıklığı bu girişi kabul etmek için geriliyor. Kalçaları istemsizce sallanıyor ve nefesi düzensizleşiyor.

O uçurumun kenarında ve ben onun düşmesini istiyorum. "Bana bak, Rory," emrediyorum.

Gözleri açılır. "Yapma," diye yalvarır.

"Neyi yapmayayım?"

"Yapma... lütfen..." sesi kesilir ve inler, başı geriye düşer.

"Çok ıslaksın. Amin bunu istiyor. Beni istiyor." Ağzını kapalı tutuyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor. Sanki beni izlememek, olanların gerçekliğini silebilecekmiş gibi.

Hızımı artırıyorum, daha sert ve daha hızlı itiyorum. Suları parmaklarımdan damlıyor ve kokusu havayı dolduruyor. Vücudu titriyor ve nefesleri hırıltıya dönüşüyor.

"Söyle bana, küçük siren. Kontrol kimde?" Üçüncü parmağımı da sertçe içine sokuyorum.

"Dur," diye boğuk bir sesle bağıırır.

"Hayır. Seni orgazm yapacağım."

"Olmayacak."

"İlişkiye gireceksin. Vücudun bunu istiyor. Buna ihtiyaç duyuyor. Bunu inkar edemezsin." Bacaklarını kapatmaya çalışır, kasları gerilir. "Nefret ettiğin adam seni orgazm edecek. Ve bunu engelleyemezsin." Gözleri çılgındır ve yanakları kızarır. "Kontrol kimde?" Parmaklarım onun içine daha derine dalar ve o çığlık atar.

"Siktir! Dur!" Daha hızlı, daha derine, daha sert hareket ediyorum.

"Söyle, küçük siren," emrediyorum. "Kontrolün kimde olduğunu söyle." "Yapamıyorum... Yapamıyorum..."

"Evet, yapabilirsin."

Gözlerinden yaşlar süzülürken, ağlamasını bastırmak için dudağını ısırır. "Hayır..." Orgazmıla mücadele etmeye devam ederken, kontrolsüz bir şekilde titrer. "Axel," diye isteksizce inler.

Dudaklarından çıkan ismimi duymak içimde bir tatmin dalgası yaratır.

Yakında onu çığlık attıracağım.

Başparmağımı klitorisine bastırarak parmaklarımı kıvırırım.

"Sana bir kez daha soracağım. Kontrol kimde? Senin sahibi kim?"

"Sen... sen..."

"Boşalacaksın." "Hayır.

Yapamam..."

"Boşal, Rory."

Vücudu benim. Akli benim. O benim.

Onun ihtiyaç duyduğu hızı ve baskıyı biliyorum. Onu daha önce boşalttım ve yine boşaltacağım.

Ona doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Klitorisini tam doğru şekilde okşuyorum ve o orgazm olurken vücudu titriyor. Onun çığlıklarını, inlemelerini, yalvarışlarını yutuyorum, onu yutuyorum.

O zevk dalgalarını atlatırken ağırlığını destekliyorum. Gözleri kafa karışıklığı, korku ve öfkeyle dolu.

"Sen bir piçsin," diye zayıf bir sesle tükürüyor. Parmağımı sertçe derine sokuyorum ve o yüzünü buruşturuyor.

Kulağına eğilerek fısıldıyorum, "Az önce elime boşaldın ve sadece üç gün önce seni lanet bir bodruma attım. Eğer daha iyi bilmesem,

küçük siren, sana acı çektirdiğimde bundan hoşlandığını düşünürdüm."

Yüzümde şeytani bir gülümseme yayılır ve o utanç içinde kalır.

"Senden nefret ediyorum."

"Bunu çok sık söylüyorsun, yaramaz kız." Parmaklarımı yavaşça çekiyorum.

"Senin oyunlarına kanmıyorum, Rory. Ve bir daha beni böyle manipüle etmeye kalkışırsan, pişman olursun." Şaşkın görünüyor, nefesi düzensiz. "İyi kızlar sikilir. Kötü kızlar sikilir ve cezalandırılır." Parmaklarımı yalıyorum, tadını çıkarıyorum, onu tadıyorum.

Konuşamıyor ve bu manzara bana büyük bir tatmin veriyor. "İnkarın

çok lezzetli." Sırıtiyorum.

"Sen bir pisliksin, Axe." Beni itip tuvaletten fırlayarak çıkar, topukları fayans zeminde öfkeyle tıklamaktadır.

CHAPTER 14

RORY

"S sik, sik, sik," diye tıslıyorum, tuvaletten koşarak çıkarken, gözlerimden yaşlar süzülüyor, dökülmek üzere.

Bunun olduğuna inanamıyorum. Beni orgazma ulaştırdı ve ben bunun her saniyesinden nefret ettim. Parmaklarının ustaca beni tahrik etmesi, iradem dışında orgazma ulaştırması beni hasta ediyor.

Bunu düşünmeye izin veremem. Burada değil. Şimdi değil. Ondan uzaklaşmam lazım. Odayı çaresizce tararken, bir yan kapı görüyorum ve ona doğru koşuyorum, serin akşam havasına çıkıyorum. Pürüzlü tuğla duvara yaslanarak, nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Dokunuşu hala tenimde.

Bundan nefret ettim... değil mi?

Önemli değil. Hiçbiri önemli değil. O kibirli, kendini beğenmiş, bencil, manipülatif bir pislik. Onun tokatı, bodrum, tasma... Hepsi bir anda aklımda canlanıyor ve içimi öfkeyle dolduruyor.

Spence'i görmek, gözyaşlarımın akmaya başlaması için yeterli, o da "

"Tanrım, Rory, iyi misin? Ne oldu?" Ona sarılıyorum ona sarılıyorum, hıçkırarak. Ona söyleyemem. Bu aşağılanma beni öldürür.

Onun yerine ağlıyorum.

"Ne oldu, Rory?"

"Hiçbir şey," diyorum, sesim titriyor. "Sadece berbat bir gece."

"Sana zarar verdi mi?" diye sorar, sesinde öfke vardır. Ona sadece bir bakış atarım ve o da cevabı anlar.

"Spencer..." Boğazım düğümlenir.

"Buradayım," diyor ve beni kucaklıyor. Yüzümü göğsüne gömüyorum, kendimden utanıyor ve tiksiniyorum.

Bana tarif edilemez şeyler yapan adam, az önce parmaklarıyla beni orgazm etmeye zorladı ve ben bunun her dakikasından nefret ettiğime kendimi inandırmaya çalışıyorum.

"Hadi, seni eve götüreyim," diyor Spencer, elimi tutup beni çekerek. Ben onun şık spor arabasının yolcu koltuğuna otururken, o arabayı döndürüp sürücü koltuğuna oturuyor.

"Teşekkürler, Spencer. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum," diye ısrar ediyor ve bana küçük bir gülümseme atıyor. "Senin için endişeleniyordum, Rory. Mesajlarımı ve aramalarımı görmezden geliyordun."

Herkesi, Kyla'yı bile görmezden geldim, çünkü onların acıma dolu bakışlarına dayanamıyorum. Onun sözleri üzerine suçluluk duygusu içimi kaplıyor ve zorlukla yutkunuyorum. "Özür dilerim. Sadece zor bir dönemden geçiyorum."

"Tahmin edebiliyorum."

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, o caddeye çıkarken pencereden dışarı bakarak.

"Bir şeyler yiyebiliriz diye düşündüm," diyor, bana bakarak. "Uzun zamandır bir şey yememiş gibi görünüyorsun."

"Aslında bu harika bir fikir." Bu düşünceyle midem guruladı. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum. Günler bulanık geçiyor.

"Kızlar ne olacak?" "Babam

onları eve götürecekt."

Telefonum çalıyor, çantamdan çıkarıyorum.

Axe: Neredesin?

Ben: Spencer beni eve götürecekt. Beni rahatsız etme.

Axe: Peşine düşmeme neden olma, küçük siren.

Ben: Siktir git.

Telefonumu çantama geri koyup pencereye yaslanıyorum, *küçük siren* lakabı beni rahatsız ediyor. Daha da rahatsız edici olan ise, onu hiç sevmemem.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Spencer.

"Evet," diye cevap veriyorum, ayrıntılara girmek istemiyorum. Axe'in aramasını görmezden gelerek, telefonumu kapatıp çantama geri atıyorum.

Restorana girdiğimizde, yağlı yemeklerin ve kahvenin nostaljik kokusu bizi sarıyor. Burası, film sahnelerinden çıkmış gibi klasik, eski moda bir restoran. Büyürken, babamızın dışarıda yemek yeme konusunda katı kuralları vardı. Her şey birinci sınıf olmalı, en iyiden azı kabul edilemezdi.

Spencer beni arka taraftaki bir masaya götürür ve ben tanıdık ortamı içime çekerek masaya otururum. Orta yaşlı bir garson yaklaşır ve bize menüleri uzatır. Anılar akın akın gelir: Spencer'in beni bu tür yerlere gizlice götürdüğü günler. Hamburgerler, milkshake'ler ve gece geç saatlerde izlediğimiz filmler. Bizim küçük sırrımız. Süt ürünlerine alerjim olmasına rağmen milkshake'leri içtim, pişman olacağımı çok iyi bilerek.

Spencer her zaman arkamdaydı, hastalandığımda beni korurdu. Babam bir şeyler olduğunu biliyordu, ama ne olduğunu tam olarak anlayamadı. Asla onaylamazdı.

"Bunu en son ne zaman yaptığımızı hatırlamıyorum," diyor Spencer gülümseyerek. "Güzel."

"Evet, öyle," diye gülümseyerek cevap veriyorum. Haftalardır ilk kez içten gülümsüyorum. Yemeğimizi sipariş edip, bariz konuları kaçınarak küçük sohbetler yapıyoruz. Olan korkunç şeyleri konuşmak istemiyorum ve onun da istemediğini biliyorum.

"Babamın 50 doğum günü gelecek ay," diyor, konuyu değiştirerek. "Şirketi büyük bir parti veriyor ve tüm aileyi davet ettiler. Senin de katılmanı bekleyecek."

Babamın hedge fon şirketi, Sovereign için sadece bir paravan. Para aklama, şaibeli anlaşmalar, rüşvetler... O, hepsini meşru gösterir. Bundan yararlanan milyarder Sovereign Associates, para akışı devam ettiği ve doğru insanlar iktidarda kaldığı sürece umursamaz. Kimse çok yakından bakmaz ve onlar da tam olarak bunu ister.

Alaycı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki öyle."

"Rory," diye başlar, "bak, senin için zor olduğunu biliyorum. Bunlarla nasıl başa çıktığını bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu beni çok korkutuyor."

"Ben iyiyim. Ve orada olacağım."

Spencer'a herkesi kandıran en iyi sahte gülümsememi takınırım. Ama o kandırılmaz. Gülümsememin ardındakini görür, sert bakışlarla bakar ama zorlamaz.

Babam benden nefret ediyor... Bunu biliyorum. Her zaman biliyordum.

Spencer buna inanmak istemiyor ve nedenini bilmiyorum. Annem öldüğünden beri acı verici bir şekilde ortada olan bir gerçek var: Ben bir yükten başka bir şey değilim.

Spencer altın çocuk. Onun başarılı olması bekleniyor, gerekiyor — babamızın tahtının varisi. Ben ise onu rahatsız eden hayaletin kızıyım. Ona hayatının en kötü gününü hatırlatıyorum ve o da her fırsatta bunu bana hatırlatıyor. Sözlerle değil, eylemlerle — hayal kırıklığını gösterdiği ince ve pek de ince olmayan yollarla.

Garson ana yemeklerimizi getirip tabakları önümüze koyar. Konuşma daha hafif konulara geçer. Gülümserim ve hamburgerimi ısıtırım, yağlı tadı ağzımı doldurur. Güzel günleri yad ederiz ve aptalca gençlik maceralarımıza güleriz.

Spencer'ı Heather'la ilişkisini sürüncemede bırakmasıyla takılıyorum, o da bana son tartışmalarını anlatıyor. Uzun süredir birlikteler, ama o hala evlenmek istemiyor. Babam gibi olmak istiyor — birden fazla evlilik hariç. Bu yüzden kendini Sovereign görevlerine adıyor.

Hiç ciddi bir ilişkim olmadı. Denemediğimden değil, ama erkekler genellikle yanımda kalmıyorlar. On üç yaşında okuldan bir çocukla bekaretimi kaybettim. Onunla seks yapmak istemiyordum, ama acıyı unutmak için dikkatimi başka yere yöneltmem gerekiyordu. Bu, acıyı uyuşturmak için kullandığım başka bir yöntemdi, geçici bir rahatlama.

Sonra daha yaşlı erkeklere yöneldim. Ne kadar yaşlı, o kadar iyi. Ne kadar güçlü, o kadar iyi. Onlara çekiliyordum, heyecana bağımlıydım. Kontroller, hakimiyetleri ve otoriteleri içimdeki derin acıyı besliyordu.

Baba sorunları mı var?

Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Çünkü şimdi, hayattaki en aşağılık, en iğrenç adamla evliyim. Bu, en çarpık, en berbat şekilde gülünç bir durum.

Yemeğimizi yedikten sonra lokantadan ayrılıp, korkunç hapisaneme doğru yola çıkıyoruz. Heybetli kapıya yaklaşırken, onun tepkisi benim ilk şokumu yansıtıyor.

"Tanrım, bu ev gerçekten müthiş." Kapıdan geçtikten sonra, geniş araba yolunda ilerliyor. "Bu lanet olası bir kale. Hawthorne'ların zengin olduğunu biliyordum, ama lanet olsun..."

"Burası bir hapisane," diye cevap veriyorum, gözlerimi devirerek. Arabayı park ediyor ve iniyoruz. "Seni içeri davet ederdim, ama..."

"Sorun değil. Bana mesaj at ve iyi olduğunu haber ver." Beni kucaklayıp, güven verici bir gülümsemeyle başımın üstüne öpücük kondurur. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni."

"Söz veriyorum." O beni tekrar kucaklar ve ben yüzümü göğsüne gömerek rahatlığı ve güvenliği tadını çıkarırım. Son bir kez sıkıca sarıldıktan sonra arabasına binip uzaklaşır. Onu şimdiden özleyorum ve yalnızlık hissi hemen içimi kaplar.

İç çekerek, isteksizce eve girerim ve kapıyı arkamdan kapatırım.

Kane heyecanla kuyruğunu sallayarak yanıma koşar. Eğilip kulaklarının arkasını kaşıyım ve küçük bir gülümseme takınırım. En azından biri beni gördüğüne seviniyor.

"Sen iyi bir çocuksun, değil mi Kane?" diye mırıldanarak parmaklarımı tüylerinin arasında gezdiriyorum.

"O köpek tam bir baş belası," diye Griffen'in sesi duyulur.

Yukarı bakınca onun giriş salonuna girdiğini görüyorum. Kane hemen hırlar ve ben gülümserim.

"Sanırım beni seviyor," diye karşılık veriyorum, onun somurtkan yüzüne sırtarak.

"O tam bir baş belası," diye homurdanır, Kane'e öfkeyle bakarak. "Hep bana hırılıyor."

"Onu seviyorum," diye cevap veriyorum, ayağa kalkıp Griffen'ı mutfığa takip ediyorum. Üstü çıplak, kaslı sırtında dövmelemler var.

"Tabii ki seversin," diye mırıldanır, bir bira alıp bir yudum alır. "Axe yukarıda ve keyfi yok. Durumu daha da kötüleştirme."

İçimden inleyip gözlerimi kapatıyorum. Onunla uğraşmak şu anda ya da hiçbir zaman yapmak istediğim son şey.

"Onu sarhoş edemez misin?"

"Olmaz bebeğim. Yatağıma bir sürtük bağladım. Kendi başının çaresine bak."

"Hayatım mahvoldu," diye mırıldanarak şakaklarımı ovuşturdum. "Beni bodruma kilitlese

, en azından beni kurtarır mısınız?"

"Hayır." Duvara yaslanıp kollarını kavuşturur. "Ama seni öldürmesine izin vermeyeceğim. Bu nasıl?"

"Hiç de rahatlatıcı değil," diye ters bir bakışla karşılık veriyorum. "Neden bu evdeki herkes pislik?"

"Çünkü, bebeğim," der, yaklaşarak başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirir, "Biz Hawthorne'larız. Bu bizim kanımızda var."

Elini itip bakışlarımı sürdürdüm.

"Kızdığında çok tatlı oluyorsun," der gülerek, bir yudum daha bira içer. "Git kocanla ilgilen."

Ona orta parmağımla gösteririm, o da gülerek odadan çıkar.

"O benim kocam değil," diye bağırırım, ama o çoktan gitmiştir. Pislik.

Uyumak için can atarken, yukarı çıkıp yatak odasının kapısını çarparak kapatıyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum. Duşun sıcak suyu gergin kaslarımı rahatlatıyor

Ama buhar yükselirken, anılar da yükseliyor ve midem düğümleniyor. Bu kadar kötü biri nasıl vücudumu böyle tepki verebilir? Bana pislik gibi davranırken nasıl beni orgazm edebilir?

Kızgın olmam gerekirdi. Onu öldürmek istemem gerekirdi, arzulamam.

Aynı maskeli adamda hissettiğim o iğrenç çekicilik... Axe, benim en pis, en berbat yanlarıma dokunuyor. Heyecan arayan. Fahişe. Nefret ettiğim, kilitleyip yokmuş gibi davrandığım yanlarım.

Şimdi uyanmışlar ve ben çirkin gerçekle boğuşuyorum.

"Dur," diye bağıryorum. Kendimi bu duruma sürüklemeyeceğim. Bunu parçalara ayırmayacağım, analiz etmeyeceğim. O lanet olası bir canavar, zalim, sadist, aşağılık.

Onu istemek iğrenç olurdu. *Ben* iğrenç olurdum.

Ve bunu reddediyorum.

CHAPTER 15

RORY

duştan çıkıp, kendimi bir havluyla sararak odama doğru yürüyorum. Axe bir sandalyede uzanmış, somurtarak oturuyor. Onu görünce adımlarım duruyor.

"Eğlendin mi?" Yavaşça ayağa kalkıp bana doğru yürüdü, gözleri benimkilere dikilmişti.

"Burada ne yapıyorsun?" Hızla geri çekildim.

"Burası benim evim." Yaklaşıyor ve ben sırtım duvara dayanana kadar geri çekiliyorum. "Ve sen benim malımsın."

"Ben senin malın değilim."

"Evet, ylesin," diye homurdanarak eğildi. "Vücudun bana ait." Dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı, nefesi cildime sıcak sıcak değiyordu. "Sen benim malımsın, küçük siren." enemi sertçe kavradı ve bana bakmamı sağladı.

"Spencer beni yemeğe çıkardı," diye patladım.

"Umurumda değil," diye bağırır. "Beni görmezden gelemezsin. Anladın mı?" Gözlerim yaşarır, dudağım titrer. Yorgun ve bunalımış durumdayım; sadece uyumak istiyorum.

"Axel," diye fısıldarım, gözlerini gözlerimle kilitleyerek. "Lütfen." Gözyaşlarım akarken sesim çatlar. "Beni rahat bırak. Lütfen."

Bir an için, gözlerinde bir şey görürüm - sempati, belki de pişmanlık. Ama ortaya çıktığı kadar çabuk, kaybolur.

Havluyu uzanıp, sanki ben ona aitmişim gibi çekip alır. Düşünmeden tepki gösterir, yüzüne sertçe tokat atarım. Yaptığımın şoku hemen üzerime çöker. Avucum yanar, nefesim hızlanır.

Yavaşça bana döner, gözleri öfkeyle yanıyor. *Siktir.*

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye homurdanıyor.

Hızlı bir hareketle beni boynumdan yakalayıp yatağa fırlatıyor ve başım yatağın kenarından sarkana kadar beni sürükliyor. Kemerini bir anda çıkarıyor ve ben ne olduğunu anlayamadan, onu boğazıma sıkıştırıyor. Kaçmak için çırpınıp tekmeliyorum, ama panik içimi kaplıyor.

ama onun gücü çok fazla. Kemer sıkılaştıkça görüşüm bulanıklaşıyor, nefes alamıyorum.

"Sen benimsin, küçük deniz kızı," diye boğuk, karanlık ve sahiplenici bir sesle söyler. "Benim kontrolümde, benim sikim, benim *öldüreceğim.*"

"Hayır," diye ciyaklarım, ama itirazım, kemeri daha da sıkılaştırıp beni bilinçsizliğin eşiğine itmesiyle kesilir.

"Evet." Kemerini daha da sıkılaştırır.

Dünya kaybolur, karanlık yaklaşır ve mücadelem sona erer. Çok yorgunum, çok zayıfım.

Gözleri karanlık boşluklardan ibaret, kahverengi yerini siyaha bırakmış — şeytanın gözleri.

Parmaklarım boğazımı kesen kemeri tırmalıyor.

"Mücadele etmeyi bırak," diye emrediyor, sesi keskin ve acımasız. "Durumu daha da kötüleştirirsen, pişman olursun."

Aklım hızla çalışıyor, beni öldüreceğine eminim. Tam bilincimi kaybetmek üzereyken, kemeri gevşetir ve ciğerlerime oksijen dolmasını sağlar. Rahatlama o kadar yoğundur ki, neredeyse acı vericidir.

"Siktir," diye hırıltıyla söylüyorum, ama kemer hala çok sıkı.

"Bana bak," diye emrediyor ve her şeye rağmen, gözyaşlarıyla dolu gözlerim onun gözlerine bakıyor.

Fermuarının sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderir ve penisi serbest kaldığında, soğuk bir korku kemiklerime işler. Eli yavaşça hareket eder, kendini okşarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz.

"Ağzını aç."

Kafamı sallıyorum ve o kemeri sıkıyor, görüşümü daha da karartıyor. "Dediğimi yap."

Nefesimi tutarken dudaklarım istem dışı açılır ve o da penisini dudaklarımın arasına sokar, ağzımın içine girer. Penisinin başı boğazımın arkasına çarpar ve ben

tiksinirim, ağzım onun sert penisi etrafında acı verici bir şekilde genişler.

Geri çekilir, ama hemen tekrar ileri doğru vurur, kendini daha derine zorlar.

"Sakın aklına bir şey gelmesin." Saçımı yumruklar, başımı yerinde tutar

Diğer eli kemeri kavrar ve bir kez daha nefesimi keser. Onu ısırma düşüncesi aklımdan geçer, ama bunu yapmak için çok zayıfım.

Kalçaları hareket etmeye devam ediyor, her itişinde penisi daha derine giriyor, boğazımın arkasına tekrar tekrar çarpıyor. Düşük, tatmin olmuş bir inilti çıkarıyor. "Al şunu, küçük siren," diye inliyor, sanki tek iyi olduğum şey buymuş gibi.

Bir fahişe. Değersiz.

Onun penisini yutmaya çalışırken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Boğulmamaya o kadar odaklanmışım ki, parmaklarının amımı işgal ettiğini neredeyse fark etmiyorum. Uyarı yapmadan parmaklarını içime sokuyor ve ağzımdan boğuk bir inilti çıkmasına neden oluyor.

"Aynen öyle," diye boğuk bir sesle söyler, gözleri çarpık bir memnuniyetle benimkilere bakıyor. "Al şunu. Hepsini al."

Parmakları daha derine dalıyor ve ben istemeden onları sıkıyorum, vücudum beni en kötü şekilde ihanet ediyor. Onun dokunuşuna bu kadar kolay tepki vermemden, hangi düğmelere basacağını tam olarak bilmesinden nefret ediyorum.

Kendimi kapana kısılmış hissediyorum, savunmasız ve açıkta, tuzağa düşmüş vahşi bir hayvan gibi. Kalbim hızla atıyor, adrenalin vücudumu kaplıyor, bir çıkış yolu arıyorum.

Onun itişleri acımasız, penisi boğazımın arkasına tekrar tekrar çarpıyor, her biri bir öncekinden daha acı verici. Parmakları kalçalarıyla senkronize çalışıyor, vücudumu nefret ettiğim şekillerde tepki vermeye zorluyor. İçim geriliyor, vücudum istenmeyen bir zevkle titriyor.

Onunla dövüşmek istiyorum. Tekmelemek, tırmalamak, ısırarak... bunu durdurmak için her şeyi yapmak istiyorum. Ama yapamıyorum... çok fazla zevk veriyor.

Kemerdeki tutuşu, nefes alabilmem için yeterince gevşiyor, ama bu acımasız bir erteleme. "Lanet olsun," diye homurdanıyor, penisi dilime karşı zonkluyor. "Ağzın çok iyi hissettiriyor, küçük siren."

Bundan zevk almayı kes! diye bağılıyor zihnim, ama vücudum dinlemiyor.

"Boğazını sikmemi mi istiyorsun? Güzel ağzına boşalmamı mı?"

Bundan zevk almayı kes!

Gözlerimi sıkıca kapatıp bu hissi engellemeye çalışıyorum, ama nafile. Onun parmakları içim de onun sert uzunluğu ağzım da—bu

ezici. Vücudum yavaş yavaş teslim olmaya başlıyor, ta ki onun penisi etrafında titreyen iniltiyi tutamayacak hale gelene kadar. Utanç içimi yakıyor, ama duramıyorum.

Onun darbeler daha agresif hale geliyor, kemer bir kez daha boğazımı sıkıyor. "Siktir," diye iniliyor, kendi hastalıklı zevkinde kaybolmuş.

Sana tasma takmış! İçimden çığlık atıyorum, çaresizce kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışıyorum.

Bu lanet bir aşk romanı değil. O seksi, işkence görmüş bir kahraman değil. O bir canavar, acımasız, kalpsiz bir piç. Sana zarar veriyor, seni aşağılıyor, sana tecavüz ediyor.

Seni bir bodrumda hapsedti! Bu sapkın bir masal değil; o beyaz atlı prens değil. O lanet olası bir şeytan.

Beynim bana uyanmamı ve onun kazanmasına izin vermememi haykırıyor. Ona boyun eğmeyi bırakmamı söylüyor. Ama içimdeki karanlık, kilitli tuttuğum kısım, bu ilgiden zevk alıyor. Sadece bir canavarın verebileceği türden bir ilgi bu; beni kirli, lekelenmiş ve mahvolmuş hissettiren bir ilgi.

Onu ne kadar nefret etsem de, içimde ona özlem duyan kırık bir parça var.

Bunu itiraf etmek beni hasta ediyor, ama gerçek bu.

Parmakları amımın içinde girip çıkıyor ve sikini boğazımın derinliklerine tekrar tekrar sokuyor. Tek düşünebildiğim, ne kadar boşalmak istediğim.

Bu yanlış. Bu sapkın. Ama vücudum umursamıyor.

"Sen benimsin, küçük siren," diye homurdanıyor, şimdi acımasızca vuruyor, sikiyle nefes almamı engelleyen noktaya vuruyor.

Onun içinde boğuluyorum — kokusu, tadı, dokunuşu.

"Vücudun bana ait. Zevkin benim. Acın benim.

Çığlıkların, inlemelerin, her şeyin. Hepsi benim."

Parmakları acımasızca, derin ve sert bir şekilde dalıyor, her bir itişi onun kontrolünü acımasızca hatırlatıyor. Penisi zonkluyor, ön sıvısının tadı dilimde yoğun ve ağır. Kaç parmağını kullandığını bile bilmiyorum, ama sanki beni sınırlarıma kadar gerdiğini hissediyorum.

Ben onun oyuncağıyım. Onun oyuncağı. Her isteğinin kölesi. Ve tanrım, bundan nefret ediyorum.

Kalçalarım parmaklarına sürtünüyor ve vücudum her zevk dalgasında bana ihanet ediyor. Penisi ağzımda zonkluyor ve o homurdanıyor, parmakları daha hızlı çalışıyor.

"Hepsini yut," diye homurdanıyor, sesi gergin.

Penisi şişiyor ve sonra boğazıma boşalıyor. Orgazmı şiddetli, vücudu titriyor, kasları geriliyor. Gözleri geriye dönüyor, çenesi saf ecstasy içinde sıkılıyor.

Parmakları hareket etmeye devam ediyor ve duvarlarım sıkılaşıyor, zevk boğucu bir hal alıyor. Buna karşı koyamıyorum, direnemiyorum. Son bir sert itmeyle isteksizce parçalanıyorum, dudaklarımdan boğuk bir çığlık koparken parmaklarını sıkıca kavıyorum.

O inliyor, penisi hala nabız gibi atarken boğazıma boşalıyor.

Nefes almaya çalışırken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, çaresizim, ama bu yeterli değil. Onun spermlerini yuttum ve bu düşünce midemi bulandırıyor.

Sonunda parmaklarını çekiyor ve ben kendimi tutamayıp inliyorum. Kemer gevşiyor ve gözlerim onun gözlerine kilitleniyor. Nefes nefeseyim, nefes almaya çalışıyorum.

Uyarı yapmadan yüzümü kendine doğru çeker ve dudaklarını benim dudaklarıma çarpar. Öpücüğü acı verici, dili ağzıma girer, gözyaşlarımla karışık sperminin tadını alır.

"Sen bir canavarsın," diyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor. "Sen bir canavarsın!"

"Canavardan da kötüyüm. Ben senin lanet kocanım." Boğazımı daha da sıkı kavrar.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan çok nefret ediyorum.

"Bir daha kaçarsan, seni bağlayıp, yürüyemeyecek hale gelene kadar kırbaçlarım. Ve bir daha" gözleri öfkeyle parlıyor, "bana tokat atarsan, ölmeyi dileyeceksin." Başparmağı alt dudağımı okşuyor ve ben onun bakışlarına kapılıp, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Her içgüdüm bana karşı koymamı, onu itmemi söylüyor. Ama korku beni felç ediyor, direnişimi yutuyorum.

"Seni kırmaktan zevk alacağım, Rory." Dudaklarının kenarlarında şeytani bir gülümseme belirir. Ve öylece, arkasını dönüp gider, kapıyı arkasında çarparak.

Kalbim deli gibi atıyor, her şey etrafımda çöküyor ve kulaklarımda sağır edici bir ses duyuyorum. Tiksinti. Karışıklık. Öfke. Hepsi bir anda geliyor ve beni boğuyor. Bundan nasıl zevk alabilirim?

Boğazımda acı bir tat yükseliyor, zihnim bir bahane, bunu açıklayabilecek herhangi bir şey bulmak için çabalıyor. *Kimse bana dokunmayalı çok uzun zaman oldu. Hepsi bu kadar - sadece yoksunluk, kafamı karıştıran yalnızlık.*

Yalanlara sarılıyorum, onların doğru olmasını
umutsuzca diliyorum. Ama ne kadar çok söylersem, o
kadar boş geliyorlar. Düşündüğümde daha da
kırılmışım.
Çok daha fazla kırılmış.

CHAPTER 16

RORY

M Alarm beni uyandırır ve ben inleyerek yüzümü yastığa gömerim. Berbat uyudum, zihnim maskeli adam, Axe, babam, annemle ilgili kabuslarla doluydu. Düğünden beri neredeyse hiç uyumadım; olaylar her anımı rahatsız ediyor.

Bugün seçmeler var; Bradley, Sirenlerin en iyi fiziksel formda olmalarında ısrarcı. Sadece en iyi performans gösterenler seçilecek. Mükemmellikten başka bir şey beklemediği için standartları acımasız.

Bu seçmeler, diğer Hizmetkarların da seçkin takıma katılma şansı verir. Rekabet çok şiddetlidir ve seçilme şansı çok azdır. Herhangi bir kusur veya eksiklik, kovulma sebebi sayılır. Bradley'nin katı kuralları ve acımasız denetimleri ile yönetilen bu dünya çok zordur.

Kendimi yataktan kaldırıp duş alıyorum ve siyah deri dans şortu ile ona uygun spor sütyen giyiyorum. Makyajım kusursuz — dumanlı gözler, kırmızı dudaklar — ve platin saçlarım parlak dalgalar halinde dökülüyor. Mümkün olduğunca sert görünmek istiyorum, baş Siren olarak konumumun tartışmaya açık olmadığını göstermek için.

Çantamı elimde mutfağa doğru yöneliyorum, kahvenin kokusu beni karşılıyor. Griffen tezgahta bir fincanla oturuyor. Başını kaldırıp bana iki kez bakıyor, gözleri üzerimde kalıyor.

"Hala tek parça olduğunu görmek güzel," diyor, kahvesini yudumlarken. "Bodrumda olacağını düşünmüştüm."

"Evet, senin sayende değil," diye karşılık veriyorum, kendi kahvemi doldurup tezgaha yaslanıyorum.

"Seni öldürmesine izin vermeyeceğimi söylemiştim. Başka ne bekliyordun?"

"Belki de beni tüm bu karmaşadan kurtarabilirdin," diye terslerim, ona dik dik bakarak.

Hafif bir sırtıtışla omuz silkti. "Yürüyen bir ıslak rüya gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler, ama ben 'ben lanet olası bir sert adamım' olmayı

hedefliyordum." Kıkırdadı

ve kahvesinden bir yudum daha aldı. "Bugün Siren seçmeleri var," diye açıkladım, gözlerimi devirerek. "Seksi görünmeli ve en iyisi olduğumuzu kanıtlamalıyız."

"Seksi kısmı halletmişsin, ama geri kalanı konusunda pek emin değilim." Benim somurtkan yüzüme gülüyor.

Arkasında ağır, yoğun ayak sesleri yankılanıyor. Axe.

Sadece eşofman giymiş, vücudu terden kaygan, kasları dalgalı bir şekilde mutfağa giriyor. Onu izlediğim için kendimden nefret ediyorum, ama izlememek imkansız. Sanki yok etmek için yaratılmış gibi görünüyor — her dövmesi, yarası, keskin çizgisi tehlikeyi haykırıyor.

Tek kelime etmiyor, sadece bana bakıyor, gözlerini kırpmadan, ve yanaklarım kızarıyor. Gözlerimi ondan ayırıyorum, ne kadar bariz olduğum için kızgınım, kafamda onun görüntüsü için kızgınım - saçımı tutuyor, boğazımı sikiyor.

Griffen boğazını temizler, tabureden kayar ve kapıya doğru yönelir. "Ben gidiyorum," der, anahtarlarını alır. "Seçmelerinde bol şans, bebeğim." Gülümser ve beni Axe ile yalnız bırakarak çıkar.

Axe tezgaha doğru yürür ve bir fincana kahve doldurur. Yakınlığı bende gergin bir enerji uyandırır ve ben kıpır kıpır olurum. Ter ve kolonya karışımı kokusu etrafımda dolandır. Çıldırıktır ve isteksizce kokusunu içime çekerim.

"Bu kıyafet ne?" diye sorar, sesi alçak ve kaba.

"Siren seçmeleri," diye cevap veriyorum, sakın kalmaya çalışarak. "Yakında çıkmam lazım, yoksa geç kalacağım."

Tezgaha yaslanıp kahvesini yudumlarırken, gözleri bana sabitlenir. Gergin bir şekilde yerimden kıpırdanırım, sormaya çekindiğim soruya kendimi hazırlarım.

"Axe... Bu tasmayı takamam," diyorum, kelimeleri zorla çıkararak. "Bradley bununla sahneye çıkmama izin vermez. Lütfen, çıkar şunu."

Fincanını masaya bırakıp bana yaklaşır.

"Neden bunu yapayım?" diye sorar, parmağıyla tasmanın kenarını okşayarak. Onun dokunuşunun içimde yarattığı titremeyi görmezden gelmeye çalışarak keskin bir nefes alırım. "Sana yakışıyor," diye mırıldanır, dudakları tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşır

. "Onu asla çıkarmayacağım. Böylece herkes senin benim olduğunu bilir."

"Bradley bununla sahneye çıkmama izin vermez. Görürse beni kovar. Lütfen, Axe." Bu kadar çaresiz görünmekten nefret ediyorum, ama buna ihtiyacım var.

Bradley, bir Siren'in görünür bir işarete sahip olmasına asla izin vermez. Bizler en büyük fantezi olmalıyız ve herhangi bir ilişki ipucu onun kurallarına aykırıdır.

"Hayır. Kalsın." Dudakları acımasız bir gülümsemeye bükülüyor. "Sana Siren olmana izin vererek cömert davranıyorum."

Yumruklarımı sıkıp sakın kalmaya çalışıyorum. Ağzımı açıyorum, ama o benden önce davranıyor.

"Tartışmaya girme, Rory. Beni sadece kızdırırsın. Ve bunu yaparsan olacaklardan hoşlanmayacaksınız."

Daha sonra bir çözüm bulmam gerekecek, ama şu anda geç kalıyorum ve gitmem gerekiyor.

"Anahtarlarım nerede?" diye soruyorum, tezgahı karıştırarak. O eğlenerek sırtıyor.

"Henüz onları hak etmedin," diyor sakın bir şekilde. "Gitmek istiyorsan, izin istemelisin."

"Ciddi misin sen? Dışarı çıkmak için izin mi almam gerekiyor?"

"Evet. Özellikle dün geceki olaydan sonra." Kollarını kavuşturur, meydan okurcasına kaşlarını kaldırır.

"Lütfen gidebilir miyim, ey yüce efendim? Bradley'nin öfkesinden kaçınmak ve gerçekten zamanında varmak istiyorum."

Eğilir, nefesi kulağımda sıcak bir şekilde hissedilir.

"Lanet olası tavırlarına dikkat et. Bugün beni yeterince sınadın."

Karşı koymakla susmak arasında gidip geliyorum. Bir kez olsun dilimi ısırıp, onu daha fazla zorlama isteğimi bastırıyorum. Kahretsin, bu durum çok berbat.

"Aksi karar verene kadar seni ben götüreceğim," diyor, dikleşip gözlerime bakarak.

"Yani, şimdi benim şoförüm müsün?" diye bağırırım, öfkem beni ele geçirir.

Yumruğunu tezgaha vurarak beni irkiltiyor. "Bir şansın daha var," diye uyarıyor, koyu renkli gözleri beni yakıyor. "Sonra pişman olursun."

Ağzımı kapatıyorum. Aramızdaki hava gergin, kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Bunun için vaktim yok. Seçmelere odaklanmam lazım.

"Peki," diyorum, topuklarımı döndürerek. "Ama gitmem gerek. Hemen."

Her şeyin ağırlığı üzerime çöküyor. Onun kurallarına uymazsam, sonuçları ağır olacak. Ama Bradley'nin cezaları da acımasız olabilir.

Harika. Ne yapmam gerekiyor?

Pavilion'a giden yol tam bir işkence. Koltuğun kenarını sıkıca tutuyorum, boğazımdan çıkmak isteyen çığlığı geri tutuyorum. Ona lanet olası bir pislik olduğunu söylemek istiyorum, bağırarak istiyorum, ama yapmıyorum. Yıllardır Siren olarak yaşıyorum ve bir şekilde beni yıkan şey bu. Bu çok aşağılayıcı.

Otoparka girdiğimizde, arabadan neredeyse atlıyorum, kaçmak için koşuyorum. Arkamdan seslendiğini duymamış gibi yapıyorum, stüdyoya koşuyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Sirenlerin kalabalığına karıştığım da rahat bir nefes alıyorum.

Seçmeler en kötüsüdür. Kim en esnek, en seksi ve en cesur olacak diye yapılan yorucu bir rekabettir. Zayıflığa yer yoktur. En ufak bir kusur bile pahalıya mal olur.

Seçmelerin yapıldığı salona hızlıca yürüdüm, tanıdık ve yeni yüzlerden oluşan kalabalığın arasından geçtim. Bradley ön tarafta duruyordu, ilgisiz bir şekilde. Gözleri benimkilere kilitlendiğinde ve bana doğru büyük adımlarla yürüdüğünde, omurgamdan bir ürperti geçti. Alanıma girerek, yakamı kavradı ve beni kendine doğru çekti.

"Bu ne lan? Bu kabul edilemez." Kanım donar ve midem bulanır. "Çıkar şunu. Hemen. Sen lanet olası bir Siren'sin. Ne halt ediyorsun?" Yakamı bırakır ve geri çekilir. "O lanet şeyi giyerek sahneye çıkmaya izin vermeyeceğim." Diğerleri izlerken yanaklarım kızarır. "Nasıl yapacağın umurumda değil. Çıkar şunu."

"Peki, efendim."

O öfkeyle uzaklaşırken, ben orada aşağılanmış bir şekilde duruyorum.

Hızla tuvalete koşar, arkamdan kapıyı çarparak kapatırım.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, yumruklarımı sıkıyorum. Gözlerim yaşarır, ama onları yutuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Siren olarak konumumu kaybetmek bir seçenek değil. Bu tasmayı çıkarmam lazım, Axe ile sonra ilgilenirim.

Tuvaletten fırlayarak çıkıyorum ve Jess'i görüyorum, o da hızla tasmamın kilidini açıyor. Tasmayı çıkardığımda, içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Ama Axe ile yüzleşeceğim düşüncesi midemi bulandırıyor.

Omuzlarımı dikleştirip, derin bir nefes alıp, oditoryuma geri dönüyorum. Bradley bana bakıp, memnuniyetle başını sallıyor.

"Oh, Rory!" Alicia'nın tiz, sahte sesi duyulur ve omuzlarım gerilir. O neden burada? "Rory, canım!" Küçük kız kardeşi ile birlikte bana doğru yürür ve ben kendimi hazırlarım. "Tatlım!"

"Merhaba, Alicia." Kollarını bana dolayarak sıkıca sarılır. Sahte göğüsleri vücuduma çarpar ve ben de garip bir şekilde onu okşarım.

"Kız kardeşim Olivia'yı hatırlıyor musun?" diye sorar ve benden uzaklaşır. Olivia bana sırtarak bakar ve tüm bu durumun onu eğlendirdiğı bellidir.

"Hatırlıyorum," diyorum, zorla gülümsüyorum. Onu aile toplantılarında görmüştüm ve tıpkı kardeşi gibi bir cadaloz. Sanırım yirmi bir yaşında; hiç sormaya tenezzül etmedim. İkisi de sahte, kinci ve sinir bozucu. Olivia'nın uzun siyah saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmış ve makyajı kusursuz. Vücudu ince ve sıkı ve kardeşi gibi sahte göğüsleri var.

"Onunla gurur duymalısın," diyor Alicia coşkuyla. "O bir Siren olacak!" Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum.

"Gerçekten mi? Harika." Tiksintimi belli etmemeye çalışarak zorla bu sözleri söylüyorum.

"Herkes seçmelerin sadece bir formalite olduğunu bilir. Küçük kardeşim de benim gibi doğuştan yetenekli."

"İyi şanslar," diyorum, konuşmayı bitirmeye çalışarak.

"Biliyor musun, Rory," diyor, eğilerek. "Axel'in ne kadar pislik olabileceğini biliyorum. Umarım Siren olma şansını mahvetmemiştir. Dokunduğı her şeyi mahvetme eğilimi var."

"Axe'in nasıl biri olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum, gerçekten kafam karışmış bir şekilde. O, midemi bulandıran, mide bulandırıcı bir sesle gülüyor.

"Ah, canım," der, koluma patronluk taslayarak hafifçe vurur. "Hiçbir fikrin yok." Bradley'nin sesi, ona daha fazla baskı yapamadan odadaki herkesin dikkatini çeker.

Seçmeler başlar ve sanatçılar sırayla muhteşemden sıradanlığa kadar çeşitli becerilerini sergilerler. Alicia'nın sözleri zihnimde yankılanırken, kenardan izlerim ve konsantre olmakta zorlanırım. Ne demek istedi? Onunla bir geçmişi mi vardı? Babam biliyor mu?

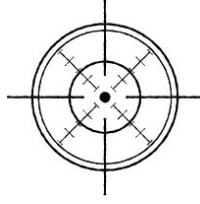
Olivia'nın seçmeleri başlar. İyi ve esnektir; rutini karmaşıktır. Ama bir Siren olmak için gerekli olan baştan çıkarıcı kenarı eksiktir. Erkeklerin bizi arzulamasını, bizi istemelerini sağlamalıyız. Bu sadece esneklik ve yetenekle ilgili değil, cinsel arzu ile de ilgili. Güzel ama seksi değil, en azından bir Siren'in olması gerektiğı

Siren'in olması gerektiği kadar. Rutini bitirir ve nazik bir alkış alır.

Seçmeler uzayıp gidiyor, rutinler birbirinin üzerine binip bulanıklaşıyor. Bu, Bradley için bir gösteri, gücünü gösterme ve bir sonraki "oyuncaklarını" seçme fırsatı.

Son seçmelerin ardından, geri kalan kalabalığı gönderir ve biz de salondan çıkarız. Alicia, Bradley ile konuşuyor; kendini ona atıyor ve flört etmeye çalışıyor. Babama karşı kullandığı taktiğin aynısı.

Neyse, onların saçmalıklarına ayıracak vaktim yok. Bu gece bir gösterim var.

ODİTORYUM KARANLIK BİR ÇUKUR, havada yoğun bir koku yayan erkeklerle dolu. Barda oturmuş, viskimi yudumlarken gözlerim sahneye kilitlenmiş durumda. Onu bekliyorum. Rory bugün tüm düşüncelerimi meşgul etti — çıplak vücudu altımda kıvranırken, sikim boğazının derinliklerindeyken, ona zorla hissettirdiğim zevke karşı koyarken gözlerindeki saf isyan.

Dün gece onu sikmeliydim, tamamen boyun eğmesini sağlamalıydim. Ama onun mücadele etmesini izlemek, onu kullanırken ve kendi vücudunu ona ihanet etmeye zorlarken gözlerindeki ıstırapı görmek, ona verebileceğim herhangi bir cezadan daha iyiydi.

Onu kıracağım, yalvartacağım, vücudunun nefret ettiği şeyi arzulamasını sağlayacağım. Ve sonunda teslim olduğunda, bunun için acı çekmesini sağlayacağım. Teslim olmaktan başka bir şey kalmayana kadar onu parçalayacağım.

Onun hayatını mahvetmekten zevk alacağım.

Işıklar kararır ve kalabalık sessiz bir bekleyişe geçer. Sandalyeye yaslanıp içkimin son yudumunu alırım.

Müzik başlar — Megan Thee Stallion'un "Body" şarkısından ağır bir bas melodisi. Rory sahneye çıkar ve kalabalığın tezahüratlarıyla karşılanır. Siyah lateks bir bodysuit giymektedir, kumaş göğüslerini zar zor örtmektedir. Uzun sarı saçları omuzlarına dökülmüştür; mavi gözleri siyah göz kalemi ile çerçevelenmiştir.

Dudakları kırmızıya boyanmış ve bacakları sonsuz gibi görünüyor. Siyah stilettolar, tonlu baldırlarını vurgulamış ve gözlerim vücudunu yukarı doğru takip ederek, açıkta kalan uyluklarında duruyor.

Lanet olsun, çok seksi görünüyor.

Ama sonra fark ettim. "Lanet olsun, Rory." İçkimi sıkıca tutup bara vuruyorum, bardak elimde çatlıyor. Lanet tasmaını çıkarmış. Bodrumdaki gece yeterince açık değil miydi?

Benim neler yapabileceğimi hiç bilmiyor, ama öğrenmek üzere. Onu tekmeleyip bağırarak karanlığıma sürükleyeceğim, ait olduğu canavarın her zerresini hissettireceğim. Burada merhamet yok, sadece acı var. Çıgıllıkları yankılanacak. Her türlü isyan parçası, tek tek sökülüp atılacak.

Artık hayatı bu ve bu gerçeğin boğazına takılacak. İntikamımın ağırlığı altında boğulacak, itaat ve korkudan başka bir şey kalmayana kadar. Kaçış yok.

Sadece ben ve ona vermekten mutluluk duyduğum acı var.

Gece ilerledikçe, birkaç kez sahneye geri döner, her performansı bir öncekinden daha kışkırtıcıdır, kıyafetleri gittikçe daha daralır. Sunucu son performansı duyurur ve onun olduğunu bilirim.

Billie Eilish'in "Bad Guy" şarkısı çalmaya başlar ve yüzümde bir gülümseme belirir — acı çektiğimde takındığım gülümseme.

Şarkı sözleri havayı doldurur ve ironik durum sadistçe sırtıtmamı daha da genişletir.

Öne doğru yürüyerek sahneye doğru ilerlerim ve bir piçi koltuğundan çekip çıkarırım. Protesto etmek için ağzını açar, ama ifadesi hızla tanıma ifadesine dönüşür. Onun yerine geçerim, koltuğa yerleşirim ve arkadaşları, benim uğraşılacak biri olmadığımı çok iyi bildikleri için hızla geri çekilirler.

Kalçaları sallanıyor, elleri kıvrımları üzerinde kayıyor, parmakları alaycı bir şekilde külotuna dalıyor. Öne eğilip, bakışlarımı ona sabitliyorum, beni fark etmesini, korkunun parlamasını bekliyorum.

Masamın önündeki direği tutar, bacaklarını direğin etrafına dolamıştır. Nefes nefese, her hareketinde göğüsleri zıplamaktadır. Müzik, ritim ve rutine o kadar dalmıştır ki beni fark etmez.

Sadece şarkının son anlarında, bacaklarını direğe dolayarak eğildiğinde, başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor.

Şaşkınlık.

Tanıma.

Korku.

Bakışlarım onu delip geçiyor ve nefesi kesiliyor. Yüzü soluyor, müzik sessizliğe bürünürken vücudu donuyor. Hareketsizce oturup ona bakıyorum ve sonra gürültülü alkışlar ve tezahüratlar patlıyor.

Kulakları sağır eden bir ses ama o kıpırdamıyor.

O felç olmuş durumda ve gözlerindeki dehşet paha biçilemez. O köşeye sıkışmış bir hayvan, acının yaklaştığını biliyor. Hareket etmiyorum; öfkemi hissetmesini istiyorum. İtaatsizliğinin ağırlığını hissetmesini istiyorum. Ayağa kalkmıyorum, alkışlamıyorum.

Işıklar tekrar yanarken, bakışlarımızı kırıyor ve sahneden koşarak çıkıyor. Yavaşça ayağa kalkıyorum, adımlarımı dikkatlice atarak çıkışa doğru yöneliyorum.

Gerçek korkuyu, gerçek acıyı tadacak ve benim cehennemim olan karanlık tarafından sonsuza kadar damgalanacak.

CHAPTER 17

RORY

F uck.

Sikti

r.

Hayı

r

Beni gördü.

Axe beni

gördü.

Kalbim çarpıyor ve kanım donuyor. Yüzündeki ifade, gözlerindeki öfke... Çok kızgın.

Siktir.

Kaslarım yanıyor ve nefesim düzensiz bir şekilde kesik kesik geliyor. Soyunma odama doğru yürürken midem bulanıyor.

Kanepeye çöküp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Axe'ı daha önce de kızgın görmüştüm, ama hiç böyle olmamıştı. Bana hiç bu kadar nefretle, bu kadar öfkeyle bakmamıştı. Bir damla gözyaşı akıyor, ben de hemen silip atıyorum.

Bunun beni yıkmasına izin vermeyeceğim. Bununla başa çıkmanın bir yolunu bulacağım - belki onunla konuşurum ya da Griffen'in yardımını isterim.

Banyoya gidiyorum ve sıcak duşun altında, suyun gergin kaslarımı gevşetmesine izin veriyorum, ama düşüncelerim sürekli Axe'ın bakışlarına geri dönüyor. Gereğinden fazla duş alıyorum, onunla yüzleşmeden önce olabildiğince zaman kazanmaya çalışıyorum.

Sonunda dışarı çıkıyorum, kuruluyorum ve eşofman altı ve kapüşonlu sweatshirt giyiyorum. Saçıma kurutuyorum ve durumun gerçekliği kafama dank edince kendimi yavaş ve metodik hareket etmeye zorluyorum.

Jess yakayı tekrar takmama yardım ediyor. Çantamı alıp çıkışa yöneliyorum. Binadan çıktığımda serin gece havası yüzüme çarpıyor. Kollarımı kendime doluyorum ve Axe'in arabasını arıyorum. Siyah Camaro'su park yerinin arkasında duruyor.

Ona yaklaşırken midem bulanıyor, her adımım sessiz gecede yankılanıyor. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, boğazımı sıkan ağır bir yük gibi.

Arabaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, zar zor bastırılmış öfkenin resmini çiziyor. Gözleri beni mide bulandırıcı bir yoğunlukla izliyor. Karşılaşmaya hazırlanıyorum. Yaklaştığımda konuşmuyor, ama konuşmasına da gerek yok.

Arabaya binip emniyet kemerimi takıyorum. Kapısı çarpıyor ve araba ileriye doğru sıçırıyor, lastikler çılgık atarak park yerinden hızla çıkıyoruz.

Beni bekleyen cezayı düşününce gözlerim doluyor. Kalbim çarpıyor, panik yükseliyor. Ona gizlice bakıyorum; öfkesi hissedilir, direksiyonu beyaz parmaklarıyla sıkıca tutuyor, kolları gergin ve damarları şişmiş.

Nefesim hızlı ve sık bir şekilde geliyor ve göğsüm sıkışmış gibi hissediyorum. Parmaklarımı bükerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Bu lanet sessizliği bozmam lazım, yoksa boğulacağım. "Axe, ben yapamam..."

"Konuşma lan," diye bağırarak sözümü kesiyor.

Midem sıkışıyor ve gözyaşlarımı tutmaya çalışarak geçen manzaraya odaklanıyorum. Bana bu kadar kolay korku salması beni öfkeliyor. Duygularım üzerinde bu kadar büyük bir güce sahip olması.

Spencer'ın uyarıları zihnimde yankılanıyor, onu sınınamamamı, onun neler yapabileceğini bilmediğimi söylüyor.

Geçen her saniye işkence gibi geliyor ve artan korkumu daha da artırıyor. Öfke, korkunun yerini almaya başlıyor, ellerim yumruk oluyor, tırnaklarım avuç içlerime batıyor. Bu öfke, hoş bir dikkat dağınıklığına dönüşüyor ve bana sonunda konuşma cesareti veriyor.

"Bak, özür dilerim," diye başlıyorum, derin bir nefes alıyorum. "Ben..." "Konuşma lanet olası," diyorum.

Yutkunuyorum, gözyaşlarımı tutmak için dudağımı ısırıyorum. Yolculuk sonsuzluk gibi geliyor. Garaj yoluna girdiğimizde, frenlere basıyor ve araba sarsılarak duruyor. Hızla dışarı çıkıyor ve kapıyı arkasında çarpıyor.

Kapımı açarak kolumu yakaladı ve beni dışarı çıkardı, parmakları derime batarak morartacak kadar sıkı tuttu. Beni eve doğru sürüklerken

direnmeye çalışarak topuklarımı yere ivilerim.

"Axel, zr dilerim, lütfen," diye yalvarıyorum çaresizce. "Yapamam..."

Tek kelime etmeden beni omzuna atıyor. Yumrukla rım la sırtına vurup çılgınca tekmeler atarken ıglıklarım ve ağlamalarım havayı dolduruyor. O hiç irkilmiyor, tutuşu sağlam ve acımasız. Ağlamalarım boş evin içinde yankılanıyor.

"Hayır! Bırak beni! Axe, lütfen!" Sesim tiz ve çılgınca. "zr dilerim!"

Yalvarışlarımı görmezden gelir, elini belime bastırarak evin içinden geçer. Oturma odasına girdiğimizde, yeni bir korku dalgası beni sarar. Daha da sertçe mücadele ederim, çırpınır ve tekmelerim.

Beni yere atıyor, dizlerim sert ahşap zemine çarpıyor. Bacaklarımdan bir acı yayılıyor, boğazımdan bir ıglık daha çıkıyor. Dik oturuyorum, gözlerim şömineye bir şey atan ona kilitleniyor.

Korku beni kaplar ve ayağa kalkmaya çalışırım, ama o beni geri çeker ve dudaklarımdan keskin bir ıglık kopar.

Üzerimde dikiliyor, gözlerinde saf karanlık bir bakış var.

Griffen odaya dalıyor, yüzünde panik var. "Axe, ne halt ediyorsun?"

Beni yere itti ve sert ahşap zemine arptığımda acı tüm vücudumu sardı.

"Onu tutun! HEMEN!" diye bağırır ve yaklaşır.

Griffen yanıma diz çöküyor, elleri hızla bileklerimi kavırıyor, ben ıglık atıp çırpınırken, kurtulmak için çaresizce direnirken kollarımı arkamda tutuyor.

"Hayır! Hayır! Yapma!" diye bağırıyorum, onun tutuşuna karşı mücadele ediyorum.

Griffen'in tutuşu sıkılaşır, göğsü bana bastırılır, kalp atışları derime vurur. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırır, kontrolsüz bir şekilde ağlarken yüzümden aşağı akar.

Axe ateşten kızgın metal bir nesne çıkarır. Parlayan ucu cızırda r, duman havaya yükselir ve panik beni sarar.

"HAYIR! Lütfen yapma! Lütfen!"

Axe diz çöküyor, eliyle saçımı kavrayıp başımı kaldırarak soğuk, acımasız bakışlarıyla bana bakıyor.

"Kavga etmeyi bırak. Daha çok acıtacak," diye uyarıyor. "HAYIR! BIRAK BENİ! Lütfen, Griffen!"

Onun güçlü tutuşuna karşı direniyorum. "Onu sabit tut," diye Axe Griffen'a bağırıyor.

"Griffen, lütfen! Yardım et! Bunu yapma!"

Griffen'in gözleri kararır, bana bakarken vücudumu sıkıca tutar ve beni yerinde tutar. "Üzgünüm, Rory," diye fısıldar, sesi zar zor duyulur.

Hıçkırıklar bedenimi sarsıyor, çığlıklar arasında nefesim kesiliyor. Axe jogging pantolonumu aşağı çekiyor, kıcımlı ortaya çıkarıyor. Griffen'in tutuşunun daha da sıkılaştığını, beni daha da ezdiğini hissederek mücadele ediyorum, çığlık atıyorum ve yalvarıyorum.

Metal tenime değdiğinde, daha önce hiç duymadığım bir çığlık içimden kopar, saf acı dolu bir feryat. Sanki bir bıçak beni delip geçiyormuş, etimi yakıp kavriyormuş gibi hissediyorum. Acı, daha önce hiç yaşamadığım kadar dayanılmaz.

Her sinirimi saran kör edici acıdan felç olmuş, donmuş durumdayım. Kendi etimin yanma kokusu havayı dolduruyor, saf acının keskinliğiyle karışıyor.

"Seni uyarmıştım, Rory." Axe'in sesi acının sisini yarıp geçer. Yanıma diz çöker, yaklaştığında damgalama demiri ısı yayar. "Sen bana aitsin. Bir daha bana itaatsizlik edersen, seni lanet bir kafese kilitlerim ve bir daha çıkamazsın. Anladın mı?" Yeminle bağlı tasmanın anahtarını ayaklarımın dibine atıyor. "Al şunu," diyor, bana öfkeyle bakarak.

Griffen'in tutuşu gevşer ve ben çekilirim, odanın köşesine koşar, top gibi kıvrılırım.

"Siktir git," diye zayıf bir şekilde inlerim, kelimeleri zar zor telaffuz edebiliyorum. Acı dayanılmaz, nefesim sığ ve düzensiz.

"Bana teşekkür etmelisin," diye karşılık verir Axe. "Bu senin tek uyarındı." Ayağa kalkar, damgalama demirini şömineye atar, cızırtı sesi çığırdayan alevler tarafından yutulur. O dönüp çıkıp beni Griffen'la yalnız bırakmadan önce bunu zar zor fark edebilirim.

Nefesim boğazımda takılır. Vücudum donmuştur, her kasım hareket etmek, kaçmak için çığlık atmaktadır, ama yapamam. Griffen yaklaşır ve ben içgüdüsel olarak geri çekilirim.

"Benden uzak dur," diyorum, sesim panikle boğuklaşmış.

Attığı her adım yeni bir korku dalgası getiriyor. Korku ve acı içimde dönüyor, kendimi parçalamak istememe neden olan öfkeyle karışıyor. "Sana benden uzak dur dedim!"

Göz yaşları yüzümden akıyor, ama ben onları hissetmiyorum bile. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, her şeyi bastırıyor. Kısa bir süre durduktan sonra ayrılıyor.

Düzgün düşünemiyorum, hiçbir şeyi anlayamıyorum. Yere kıvrılıp, nefes almaya çalışıyorum. Oda etrafımda dönüyor, yanık hissi cildimin her santimetresine işliyor. Çığlık atmaya çalışıyorum, ama boğazım ağrıyor ve sadece kesik kesik hıçkırıklar çıkıyor, her nefes bir savaş gibi.

Sonunda kendimi ayağa kaldırıyorum. Bacaklarım titriyor, tökezleyerek duvara yaslanıyorum. Her adım acı verici, ama devam ediyorum. Beyaz parmaklarımla korkuluğu sıkıca tutuyorum, kendimi bir adım bir adım merdivenlerden yukarı çekiyorum.

Sonunda, yatak odama sendeleyerek girerim ve yatağa çöküyorum. Yastığa yüzümü gömerim, yakında çıkacağını bildiğim çığlıkları ve gözyaşlarını bastırırım, ama şu anda, onları dışarı çıkarmak için çok fazla acıyor.

Sadece acının durmasını istiyorum.

Tek umudum, bir daha asla uyanmamak.

CHAPTER 18

AXE

" Bu da neydi, Axel? Aklımı mı kaçırdın sen?!" Griffen'in sesi geceyi yırtarak beni dışarıya kadar takip ediyor.

Soğuk hava yüzüme çarptı, içimde yanan cehennemle keskin bir tezat oluşturuyordu. Derin bir nefes alıp, damarlarımda yanan şiddet ihtiyacını dizginlemeye çalıştım. Yumruklarım o kadar sıkıydı ki, parmak eklemlerim ağrıyordu.

"Geri çekil lan," diye homurdanıyorum, ona bakmaya bile tenezzül etmeden.

"Hayır. Siktir git!" diye bağırır, yaklaşırken. "Sen karını damgalarken ben onu zapt etmek zorunda kaldım!"

"O benim karım değil. Ve bu gerekliydi."

"Gerekli mi? Lanet olsun." Beni sertçe itti ve ben geriye doğru sendeledim, omzum çite çarptı. Şimdi yüzüme çok yakın, öfkesinin sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın. "Ne yapmış olursa olsun, bunu hak etmedi!"

"Bana itaatsizlik etti. Dersini alması gerekiyordu." "Bu çok saçma bir hareketti. Senin için bile."

"Onu tutmakta hiçbir sorun yaşamadın." Ona sertçe baktım, onun da benim kadar acımasız olduğunu çok iyi biliyordum.

"Siktir git, Axe. Şu anda kim olduğunu bilmiyorum, ama bu boktan bir hareketti. Hawthornes ailesi işleri böyle halletmez. Bir kaltağı yerine oturtmakta sorunum yok, ama bu şekilde değil."

"Bu da ne lan? Söylemek istediğin bir şey mi var?" Yaklaşırım, yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıktadır.

"Evet, söyleyeceklerim var. Az önce olanlar? Biz değiliz. Bütün bu düzenleme saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Rory, Conrad değil. O boktan bir adam, ama Rory öyle değil. Planın ne? Onu kilitlemek mi? Sana karşı geldiğinde onu dövmek mi? Ona işkence etmek mi? Sırada ne var, Axe?"

"Kapa çeneni," diye bağıyorum, öfkemi patlatmak üzereyim.

"Hayır. Susmayacağım. Bunu dinlemelisin. Bu çok boktan bir durum. Deli gibi davranıyorsun. Lanet olası baban gibi oluyorsun!" Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, yumruğumu çenesine indiriyorum, darbe kolumu sarsıyor.

"Beni onunla asla karşılaştırma!"

Geriye sendeleyerek, çenesini ovuşturur, yarılmış dudağından kan sızar. Piç kurusu neredeyse hiç irkilmeden üzerime atılır ve sert bir şekilde yere düşeriz, acımasız bir mücadeleye gireriz.

Boğuşuyor, yumruk atıyor, tekmeliyoruz — her darbe içimdeki ateşi körüklüyor. Yumrukları kaburgalarımın çarpıyor ve keskin acı neredeyse hoşuma gidiyor, beni şiddete bağlıyor. Onun karnına bir yumruk attığımda ağzım demir tadı ile doluyor.

Elinden gelen her şeyle karşılık veriyor, ama umurumda değil. Buna ihtiyacım var. Beni yakıp kül eden lanet öfkeden başka bir şey hissetmem lazım.

Sürekli kavga ediyoruz, genellikle aptalca şeyler yüzünden, ama bu? Bu farklı. İkimizde de bir vahşilik var, durmamız gereken çoktan geçtikten sonra bile devam etmemizi sağlayan bir öfke. Sonunda yorgunluk baş gösteriyor ve nefes nefese, kanlar içinde ve morluklar içinde yere yığılıyoruz.

Onu itip, kan tükürerek oturuyorum, başım zonkluyor ve yüzüm yanıyor. Onu şu anda öldürebilirim, ama ben sadece şiddeti, acıyı arzuluyorum.

"Bitirdin mi?" diye homurdanıyorum, ona bakmayı reddediyorum. Bakarsam, yine kendimi kaybedeceğimi biliyorum ve bu sefer durmayacağım.

"Siktir git," diye mırıldanır, nefes nefese ayağa kalkarken. Ben de onu takip ederim, vücudum protesto ederek çığlık atar. "Neden bunu yapıyorsun, Axe? Bütün bunlar ne anlama geliyor? Bu sadece intikam olamaz. Daha önce hiçbir kadına, hele ki karına hiç önem vermemiştin."

"Bırak şunu, Griff. Bırak gitsin."

Hayal kırıklığıyla başını sallar. "O senden kaçmak için kendini öldürürse, bana ağlayarak gelme." Öfkeyle uzaklaşır, beni tek başıma bırakır.

çitlere yaslanıp öfkemi yatıştırmak için derin nefesler alırken.

Sözleri kulaklarımda yankılanıyor, ama umurumda değil.

O kaçmıyor — ne ölümden, ne benden, ne de başka bir şeyden.

Elimin tersiyle yüzümü silerim, kanı cildime yayarım. Soğuk hava ısıtır, ama göğsümde yanan ateşi söndürmez. O anlamıyor. Böyle olması gerekiyor.

Onu kaç kez gerekirse o kadar kez cehenneme sürükleyeceğim. Boyun eğmeyi öğrenecek. Bundan emin olacağım.

Öfkem daha karanlık bir şeye dönüşüyor: şiddet ve kan arzusu. Bir çıkış noktasına ihtiyacım var. Telefonumu çıkarıp Isaac'a bir mesaj atıyorum ve bir sonraki görevi talep ediyorum. Ekranımı hedeflerin listesi dolduruyor: Sovereign'in elinden kaçmayı başaran adamların isimleri. Benden önceki beceriksizler bunu başaramadı, ama ben hiç başarısız olmadım.

En değerli hedefi belirledim: yıllardır Sovereign'in onu ortadan kaldırma girişimlerinden kaçan bir uyuşturucu baronu. Bu artık sona erecek. Onun imparatorluğunu yıkacağım ve kurduğu her şeyin küllerinde boğulmasını sağlayacağım.

Doğrudan bodrumdaki cephaneliğe gidiyorum. Oda loş, hava silah yağı ve metal kokusuyla dolu. Duvarlar tüfeklerle kaplı, silahlar raflarda titizlikle dizilmiş. İhtiyacım olan her şeyi büyük siyah bir spor çantasına koyuyorum: bıçaklar, silahlar, cephane, patlayıcılar.

Memnuniyetle çantayı omzuma asıp kapıya yöneliyorum.

İlk gece Rory'yi kilitlediğim odanın kapısında durduğumda, bir anı aklıma geliyor. Yıllardır derinlere gömmeye çalıştığım bir anı.

"Axel, açım," diye fısıldar Lucas.

"Kapa çeneni. Seni duyacak," diye tıslarım, kendimi daha da kıvrılırım. Soğuk zemin kemiklerimi uyuşturur, ama midemi kemiren boşlukla karşılaştırıldığında bu hiçbir şey değildir. Günlerdir yemek yemedik. Hayvanlar gibi kafeslere kilitlendik.

İkizime bakıyorum, benimkinin yanındaki kafeste kaburgaları derisinin altında belirginleşmiş. İkimiz de onun merhametine kalmışız. Ama onun merhameti yok.

"Biraz daha sabret. Geri dönecek," diye yalan söylüyorum, döndüğünde merhamet olmayacağını çok iyi bilerek.

Karanlıkta saatler geçiyor. Boyunlarımızdaki zincirler her hareketimizde daha da derine batıyor. Her saat, umut biraz daha azalıyor ve yerine acımasız bir anlayış geliyor: bu bir ceza değil. Bu bir ders.

Ayak sesleri. Ağır. Kararlı. Kapı gıcırdayarak açılır, ışık yere yayılır ve tanıdık anahtar sesini duyarım. Babam içeri girer.

içeride, botları betona sürünüyor. Rahatlama hissi vücudumu kaplıyor, ama bu his korkuyla zehirlenmiş. Kilit tıklıyor.

"Axel." Kafesimin kilidini açıyor ve ben, zincirler arkamda yere sürünerek dışarı çıkıyorum. Cildim demirden yanmış, kanıyor, ama başımı eğik tutarak acıyı yutuyorum.

"Dayanmışsın," diyor, soğuk gözleriyle beni değerlendiriyor. "Hawthorne olmak budur. Dayanıklılık. Güç. İyi iş çıkardın."

"Teşekkürler baba," diye fısıldarım, ama sesim çatlar.

O dönüp kapıya doğru yürüdü. Ama sonra bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Lucas'ı terk ediyordu.

"Baba... Lucas..."

"Hayır, Axel. Sadece sen." Sözleri keskin ve kesin. "Ne?"

Hayır! Onu bırakamazsın, o..."

"Sessiz ol!" Bana dönüyor, gözleri alev alev yanıyor. "Onu koruyabileceğini mi sanıyorsun? Kurtarabileceğini mi? Lucas çok zayıf, Axel. Sen değil. Sen daha güçlüsün, ama o acınası bağa tutunursan değil. Bu seni mahvedecek. Seni öldürecek. O seni öldürecek."

"Lütfen, baba," diye yalvarıyorum, gözyaşları boğazımı tikiyor. "O benim kardeşim!" Lucas'ın sesi artık bir fısıltıdan ibaret. "Axel, beni bırakma..."

"İşte bu yüzden o senin sonun olacak." Eli yüzüme çarptı, keskin acı başımı yana çevirdi. "Hisset bunu!" diye bağırdı. "Hissedebileceğin tek şey acı. Seni hayatta tutacak tek şey bu."

Yüzümü tutar, parmakları çeneme batar, öfkeli bakışlarına bakmamı zorlar.

"Beni dinle, Axel. Duygular. Bağlanmak. Seni zayıflatır. Dışarıda, bir başkası için tereddüt ettiğin anda, ölürsün."

Göğsüm sıkışır. Lucas'a bakarım, ama donmuşumdur.

Babam alaycı bir şekilde gülümser. "Zavallı." Beni gömleğimden yakalar ve kafese geri fırlatır, arkamdan kapıyı çarparak kapatır. Kilit tıklar, kalan tüm umutlarımın ölüm fermanıdır.

"Öğrenene kadar burada kal," diye homurdanır. "Kendinden başka kimseyi umursamanın sana bir fayda sağlayacağını düşünüyorsan, bu kafeste çürüebilirsin. Onu bırakamazsan, Hawthorne ya da Sovereign olamazsın. Güç. Hayatta kalmak. Önemli olan tek şey bu. Onu unut ya da öl."

Lucas'ın kafesini açar ve onu sertçe dışarı çıkarır. Babamız onu sürüklerken Lucas benim adımları haykırır. Çığlıkları koridorda yankılanır ve yavaşça

yavaşça yok olur.

*Karanlıkta, yalnız
başıma oturuyorum.*

Zayıf olamam.

*Duygularımı
gösteremem. Güçlü
olmalıyım.*

Ben bir Hawthorne'um.

CHAPTER 19

RORY

Maskeli adama gönderdiğim mesajı izliyorum.

Ben: Starlight Pavilion, 1B numaralı giyinme odası

Saat, tarih yok, sadece beni bulabileceği yerin konumu var — gerçek beni, Jade'i değil. İki saat önce gönderdim ve cevap yok — zaten cevap beklemiyordum.

Siktir git Axel.

Sovereign'i siktir et.

Beni damgalamasının üzerinden altı gün geçti. Rosa benimle ilgilendi, yarayı temizledi, yemek getirdi, yemem için uğraştı ama iştahım yoktu. Berbat durumdaydım, ağlıyordum, bunalmıştım, korku beni tüketiyordu, damganın acısı içimi yakıyordu.

Ama bugün? Bugün sadece kızgınlım. Axel'e karşı bir zamanlar hissettiğim çarpık, istenmeyen çekicilik yok oldu, yerine saf, katıksız bir nefret geldi.

Damgalama anısı da sanki bana kazınmış gibi — demiri tutan eli, cildime işleyen yakıcı sıcaklık. Yanık et kokusu. Cızırtı sesi. Dayanılmaz acı. Hepsi zihnimde bir yara izi gibi kalıyor.

Maskeli adama neden mesaj attığımı bilmiyorum. İntikam mıydı? Kontrol ihtiyacı mı?

Belki ikisi de. Ama önemi yok.

Tek bir şey açık: Bıktım. Rahatlamaya ihtiyacım var. Düşünemeyecek hale gelene kadar sert ve hızlı bir şekilde becerilmem lazım. Her şeyi unutmak, zevk ya da acı ya da bir şey hissetmemi sağlayacak her neyse onun içinde boğulmak istiyorum.

O mesajı göndermek bir anlık bir dürtüydü. Öfke, korku ve hayal kırıklığı o kadar kabardı ki, artık daha fazla içimde tutamadım. Yoğunluğu arzuluyorum — ister acı ister zevk olsun. Canlı hissetmeye ihtiyacım var.

Ama Sovereign'den herhangi birini istemiyorum. Bir yabancıyı istemiyorum. Onu istiyorum - beni rahatsız eden kişiyi. Bana hissetmemem gereken şeyler hissettiren kişiyi.

Axe, başka biriyle yatarsam ne olacağını açıkça belirtti. Ama artık umursamıyorum. Bu berbat evlilik, babama karşı intikamı. İntikam. Bana acı çektirmekten zevk alıyor. Mükemmel olsam bile, yine de bana acı çektirecek bir yol bulur. O böyle biri — soğuk, kalpsiz, acımasız. Muhtemelen sonunda beni öldürecek.

Ve ölüm zaten gelecekse, bu sefil hayattan alabileceğimi alayım bari. Böyle yaşamaya devam etmektense ölmeyi tercih ederim.

Derimde yanık izini parmağım ile takip ediyorum. Bir halka içindeki H harfi, bana

Onun işareti. Kalıcı.

Bana kimin sahibi olduğumu sonsuza kadar hatırlatacak. Siktir et.

Sonuna kadar savaşacağım. Ve maskeli adam bana en ufak bir kaçış yolu bile sunarsa

en ufak bir kaçış fırsatı sunarsa, onu kabul edeceğim.

Sonuçları siktir et. Acıyı

siktir et.

Siktir git Axel Hawthorne.

Prova için giyinip, bol bir eşofman ve tişört giyiyorum. Bugün çok yorucu bir gün olacak. Kaslarım hala ağrıyor ve güçsüz, ve yara izine hiçbir şeyin dokunmasına dayanamıyorum; en ufak bir baskı bile içimi keskin, bıçak gibi bir acı ile dolduruyor.

Provalar genellikle yeni rutinlerle eskilerini karıştırır ve Bradley acımasızdır. Bütün hafta yoktum ve damgaya nasıl tepki vereceğini bilmiyorum - izleri ve dövmelemleri nefret eder.

Dans çantamı alıp aşağı iniyorum, midem protesto edercesine gurulduyor. Mutfak tezgahında araba anahtarlarımı görüyorum.

"Axe bir süre görevde olacak," diyor Griffen sandalyesinden. "Nasıl..."

"Siktir git," diye bağıyorum, anahtarlarımı kapıp dışarı fırlıyorum.

İştahım kaçtı. Onunla bir daha asla konuşmak istemiyorum. O bir korkaktı. Omurgasız bir pislik. Ve beni tutarken özür dileme cesaretini gösterdi.

"Rory," diye seslendi arkamdan, ama ben adımlarımı hızlandırdım. "Bekle. Lütfen." Adımları arkamda yankılanıyor, yaklaşıyordu. Hızımı artırdım, neredeyse garaja koşuyordum. Ama topallamam hareketlerimi yavaşlatıyordu.

"Beni rahat bırak." Onun yanımda olmasını istemiyorum.

"Dur ve beni dinle," diye ısrar ediyor, kolumu sıkıca tutup beni döndürüyor.

"Bırak beni," diye bağıyorum, direniyorum, ama o sadece tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Benimle konuşana kadar bırakmayacağım," diyor ve beni kendine doğru çekiyor. Kollarım aramızda sıkışmış halde göğsüne doğru itiyorum.

"Canımı acıtıyorsun." Sonunda bırakınca kurtuluyorum. Geri adım atıp bileğimi ovuştururken ona öfkeyle bakıyorum. Yüzünde morluklar, kesikler ve bandajlı parmak eklemleri olduğunu fark ediyorum.

"Rory, lütfen, dinle," diye yalvarır, bana doğru bir adım atar, ben de geri çekilirim. "Özür dilerim."

"Üzgün müsün? Gerçekten mi? Üzgün olman umurumda değil. Umarım boğulup ölürsün. Benden uzak dur." Yüzündeki ifade değişir.

"Böyle davranma," diye yalvarır, elimden anahtarlarımı kapar ve beni durdurur. Öfke göğsümü sıkıştırır, yumruklarımı sıkarken gözlerim yaşlarla dolar.

"Beni damgaladı!" diye bağıyorum, sesim boğuk ve çılgınca. "Ve sen ona yardım ettin! O bunu yaparken beni tutuyordun! Sen bir korkaksın." Kontrolsüz bir şekilde titriyorum. "Onu durdurabilirdin, ama durdurmadın. Nasıl yapabildin, Griffen?"

"Biliyorum," diye mırıldanır, sesi zar zor duyulur. "Yapamadım..."

"Denemedin bile," diye sözünü kestim. "Lanet olası vicdan azabın umurumda değil." Gömleğimi yukarı çekerek gövdemdeki tüm morlukları ortaya çıkardım, soluk tenimde koyu mor ve yeşil izler belirgin bir şekilde görünüyordu.

Çenesi sıkılır ve zorlukla yutar, gırtlığındaki adem elması sallanır.

"Bunlar senden geliyor," diye bağıyorum. "Sen de onun kadar bir canavarsın!" "Rory, ben..."

"Bir daha benimle konuşma!" Anahtarlarımı elinden çekip alıyorum.

Arabama koşar adımlarla giderim, kapıyı arkamdan çarparak kapatır ve gaza basarım. Garaj yolundan çıkarken lastikler asfaltta gıcırda ve motor buna karşılık olarak kükrer. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken, titrek bir eliyle onları silerim ve nefesimi düzenlemeye çalışırım.

Axe'in böyle bir zulüm yapabileceğini biliyordum, ama Griffen? Bu, damgadan neredeyse daha fazla acı verdi. Beni kandırmıştı. Onun farklı olduğunu, hatta belki bir arkadaş olduğunu düşünmüştüm. Ama o da diğer canavarlar gibi, diğer Hawthorne'lar gibi.

Sonunda özgürüm, derin nefes alıp, temiz, taze havanın tadını çıkarıyorum. Güneş yüzümü ısıtırken rüzgar saçlarımı dağıtır. Şehir hayatın uğultusuyla doludur — arabalar kornalar, insanlar sohbetler, müzikler çalar. Evin boğucu sessizliğinden sonra hoş bir değişiklik.

Eşyalarımı özlüyorum, evimi ev gibi hissettiren küçük, önemsiz gibi görünen eşyaları: arkadaşlarımdan fotoğraflarını, kitapları ve mobilyaları. Yatağımı, evimin her yerine dağılmış rastgele eşyaları, anıları, rahatlığı ve tanıdık hissi özlüyorum. Tüm arabalarımı geri istiyorum — Audi R8'i, BMW 7 serisini, sahip olmak için çok çalıştığım her şeyi.

Hayatımı istiyorum.

Giyinme odasında spor sütyeni ve tişört giyiyorum. Vücudumdaki morluklar belirgin bir şekilde göze çarpıyor, her hareketim keskin bir acı veriyor.

Oturduğumda, yara izinden ağrı yayılıyor. Tayt giyemiyorum — yara izi çok hassas ve acı veriyor.

"Siktir." Gözyaşlarının acısıyla mücadele ederek keskin bir nefes veriyorum. Midem bulanıyor ve boğazımdaki yumruyu yutmak için zorluyorum.

Sert zemine düştüğüm için dizlerimde ve bacaklarımda oluşan koyu morlukları, Griffen'in tutuşundan dolayı uyluklarımda, kalçalarımda ve bileklerimde oluşan izleri inceliyorum. Dans şortumu giyip ayağa kalkıyorum. Yara izini saklamanın bir yolu yok ve onu örtmeye çalışmak acı veriyor.

Tüm cesaretimi toplayarak prova stüdyosuna giriyorum. Herkesin gözleri bana dikilirken, yüzleri endişeyle doluyor ve oda sessizliğe bürünüyor.

"Aman Tanrım, Rory." Lana koşarak yanıma gelir. "Ne oldu?" Beni kucaklar ve gözlerim yaşlarla dolar.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diye mırıldanarak nazikçe uzaklaşıyorum. Derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. Dom içeri giriyor ve beni görünce gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

"Ne oluyor, Rory?"

"Boş ver, Dom. Ben iyiyim." Barre'ye doğru yöneliyorum, esnemeye odaklanarak bakışları ve fısıltıları görmezden geliyorum. Utançtan yanaklarım yanıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor.

Olivia'nın köşede duruşu gözüme çarpar ve sinirimi daha da artırır. Seçmelerden sonra listeyi kontrol etmemiştim ama belli ki o seçilmiş. Eğlenceli bakışları, morluklarımı Alicia'ya bildireceğini ve yakında babamın bana sorular soracağını gösteriyor. Cevaplamak istemediğim, yüzleşmek için çok aşağılayıcı sorular.

Prova başlar ve Bradley içeri girer, bakışları morluklarıma odaklanır. Kesinlikle hoşnutsuz bir şekilde keskin bir nefes verir. Kollarını göğsünde kavuşturarak tam önümde durur.

"Sonunda tekrar aramıza katıldığın için teşekkürler. Prova bittikten sonra soyunma odanda konuşuruz."

Konuşmadan başımı sallarım.

Stereoya doğru yürür, sesi gürler. "Tamam, ısınalım."

Sonraki iki saat boyunca, yeni rutinleri durmaksızın çalışırız. Ağrıyı, kas ağrılarını ve uzuvlarımdaki ağırlığı bastırırım. Prova yorucudur, ama ritimde kendimi kaybederim. Sonunda, ter yüzümden damlar ve her kasım ağrır.

Herkes stüdyodan çıkarken, ben de soyunma odama doğru yöneliyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve acıdan yüzümü buruşturarak deri koltuğa yığılıyorum. Bradley gelmeden önce birkaç dakikam var ve bu dakikalar bana lazım.

Gözlerimi kapatıyorum, nefesime odaklanıyorum ve biraz rahatlamaya çalışıyorum.

Yorgunluk hızla beni ele geçirir ve huzursuz bir uykuya daldırır.

Kıçımdaki izi parmağıyla takip eden bir el beni uyandırır. Şaşkınlıkla bağırır ve geri çekilirim. Bradley orada durmaktadır, yüzünde karanlık ve rahatsız edici bir ifade vardır.

"Ne oluyor be?!"

"Güzel bir iz," diyor rahat bir şekilde ve ben boğazımda yükselen mide bulantısını bastırmak zorunda kalıyorum.

"Bradley, bana dokunma."

"Rory, patronuna böyle mi konuşulur?" Yaklaşırken sesi küçümseyici ve ben içgüdüsel olarak geri çekiliyorum, yakınlığı beni tedirgin ediyor.

Ne istediğini biliyorum. Bunu hiç gizlemedi.

"Bu olmayacak," diyorum, yerimden kıpırdamadan. "Giyinme odamdan çık. Hemen."

"Oh, ama olacak." Dudaklarını yaladı, sırtarak.

Kafamı sallıyorum, kanepenin köşesine daha da sıkı yapışıyorum. O yaklaşıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Benden uzak dur, Bradley. Hemen!" diye bağıryorum, sesimdeki korkuyu gizlemeye çalışarak.

Ben tepki veremeden, beni zorla yakalayıp kendine doğru çeker. Onu itmek için çabalıyorum ama gücü beni alt ediyor. Elleri boynumu sıkıca kavrar, nefes almamı engeller ve ben nefes nefese kalırım, kurtulmak için çılgınca onun kollarını tırmalarım. Beni odanın diğer ucundaki makyaj masasına sürükler ve karnımın üstüne yatırır. Ağırılığı üzerime baskı yapar, sert penisi bana dokunur, boynumu sıkıca kavrayan elleri acı verir.

"Bradley," diye boğuk bir sesle, zar zor kelimeleri çıkarabiliyorum.

"Şşş," diye susturur beni. Cebinden bir kablo bağı çıkarır ve ellerimi lavabonun direğine bağlar. "Seni ne kadar uzun zamandır istediğimi bilemezsin, Rory." Eli yan tarafımı okşar ve ben çırpınırım.

"Bırak beni!"

Gülüyor, nefesi boynumda sıcak.

"Sen ve ben çok eğleneceğiz." Şortumu ve iç çamaşırlarımı aşağı çeker. "Ne güzel bir manzara." Parmakları izi takip ederken kıkırmı okşar. "Ne kadar iyi bir fahişe. Axel bölgesini işaretledi. Hoşuna gitti mi?"

"Seni lanet olası pislik!" diye bağıryorum, çılgınca debelenip kıvranıyorum.

Elini yüzüme sertçe vurur. Kafam yana doğru savrulur ve bu kuvvet nefesimi keser.

"İki seçeneğin var. Uslu durup işbirliği yapabilirsin ya da direnmeye devam edip canını yakabilirsin. Her iki durumda da benim için çılgılık atacaksın ve ben bu güzel amcığı tadını çıkaracağım. Ne kadar direnirsen, o kadar kötü olur."

Dizini bacaklarımın arasına sokarak bacaklarımı ayırıyor.

Panik içimi kaplar ve onu uzaklaştırmak için çaresizce mücadele ederim.

Parmakları kıkırmımın kıvrımlarını izliyor. "Seni daha önce hiç sikemedim. Baban seni hep koruyordu. Şimdi ise bu var." Parmağını taze yanık izinin üzerinde gezdiriyor. "Yani, işimiz bittiğinde hala bir Siren olmak istiyorsan, uslu durmalısın."

"Axe seni öldürecek," diye boğuk bir sesle söylerim ve Bradley güler.

"Oh, tatlım, o beni öldüremez. Ben bir hükümdarım." Kalçalarını sertçe kavrayarak beni kaldırır ve makyaj masasının kenarına çeker. Eğilir ve fısıldar, "Hatta bunu sana zevkli hale getireceğim."

Aynada bir hareket gözüme çarptı. Orada biri duruyordu. Karanlık silüet hızla öne çıktı, Bradley'i boğazından yakaladı ve nefes almasını engelledi.

Maskeli adam sıkıca tutar ve sertçe bastırır. Oda Bradley'in boğulma sesleriyle dolar ve kısa süre sonra gözleri geriye döner, vücudu gevşer. Maskeli adam onu yere bırakır ve Bradley hareketsizce yatmaktadır.

Bradley'e şiddetle tekmeler atar, her vuruş kaburgalarına mide bulandırıcı bir güçle iner. Kan yere sıçrar ve kemiklerin kırılma sesi havayı doldurur. Donup kalırım, gözlerimi ayıramam.

Maskeli adam Bradley'in üzerinde durur, vücudu inip kalkar ve etrafında kan birikir. Sonra bana döner, gözleri kararmış ve yumrukları sıkılmış, parmak eklemlerinin çatlama sesi havayı doldurur. Bakışlarım kaslı vücudunu takip eder, tamamen siyah giysilerini ve kafatası maskesini inceler.

O bir ölüm meleği gibi görünüyor. Benim meleğim.

Sertçe nefes vererek bana yaklaşır. Gözlerimi sıkıca kapatırım, gözyaşlarım yanaklarımdan akar, kalbim hızla çarpar ve nefesim kulaklarımda daha yüksek sesle duyulur.

"Lütfen bana zarar verme," diye fısıldıyorum, sesim kısık ve titriyor.

Arkamda durur, varlığı ağırdır ve içimdeki korku yoğunlaşır. Elini uzatır ve nazik bir dokunuşla parmaklarını hassas iz üzerinde gezdirir. Nefesim kesilir, keskin bir acı içimi sarar.

Kafam dönüyor, korku ve adrenalin odaklanmamı zorlaştırıyor. Sonra uyluklarımı kavrar ve beni makyaj masasının kenarına çeker, vücudunu benimkine bastırır. Kısıtlamalara karşı mücadele ederken, zayıf ve titrek bir sesle inlerim.

"Lütfen," diye fısıldarım. "Lütfen." Ona durmasını mı yoksa beni sikmesini mi yalvarıyorum, emin değilim, ama her iki durumda da bu çok korkutucu. Aynadan bana bakar, maske yüz hatlarını gizler, ama gözlerini görebiliyorum.

Karanlık ve tehlikeli, ruhumu delip geçiyorlar. Cevap vermeden, kalçalarını sıkıca kavrar ve beni yerinde tutar. Korku ve arzu duyularımı kaplar, bu kombinasyon beni nefes nefese bırakır. Elleri vücudumda dolaşır, cildimi okşar.

Bacaklarımı açarak arkamda diz çöküyor. Maskesini düzelttikten sonra, hassas cildimi diliyle okşuyor. Sıcak nefesi uyluklarımı ısıtıyor.

Damgayı yaladığında nefesim kesildi ve dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Ağzı aşağıya doğru ilerledi ve hassas eti ısırdı, bu da beni nefes nefese bıraktı.

Yoluna devam eder, yalar, emer ve ısırır, ağzı beni yutar. Sıkı bağlara karşı mücadele ederek kıvranırm, his neredeyse dayanılmazdır. Dili içime girer ve ben çığlık atarım, sırtımı kavisler ve ağzına doğru iterim. Dili beni, şimdiye kadar tattığı en lezzetli şeyimmişim gibi tadıyor. Aklım dönüyor ve ağzımdan çıkan sesleri kontrol edemiyorum.

O acımasız, dili araştırıyor ve keşfediyor, parmakları uyluklarımı kavırıyor. Baskı zirveye ulaşıyor, orgazm üzerime çökmek üzere. Onun yüzüne sürtünüyorum, boşalmak için çaresizim.

Dili daha derine kayıyor ve ben zevkten kıvranıyorum, acıyı unutuyorum. Eli bacaklarımdan arasına uzanıyor ve parmakları klitorisimin üzerinde daireler çizerek ve ovuşturarak kayıyor.

Bileklerim yanıyor, plastik bağlar derimi kesiyor. O, lezzetli saldırısına devam ediyor, dili ve parmakları acımasızca beni ecstasy'nin eşiğine getiriyor. Kendimi tutamıyorum. Orgazm beni sararken vücudum titriyor. O acımasız, parmakları ve dili vücudum lavaboya yığılana kadar hiç durmuyor. Orada yatıyorum, nefes nefese, nefes almaya çalışıyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyor ve aynadan bana bakıyor, koyu renkli gözleri beni yakıyor. Kemerine uzanıyor, fermuarın sesini duyuyorum. Donup kalıyorum.

Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var.

Bir eliyle kalçamı sıkıca kavrar, diğer eliyle boynumu sarar. Beni kendine doğru çeker, sırtımı kavisletir, kıcımlı ortaya çıkarır. İlerim, o da içime girer, kendini derine gömer.

CHAPTER 20

AXE

Her ığlığı odayı yırtıyor, duvarlardan yankılanıyor. Tutuşumu gevşetmiyorum. Kalçalarını sabit tutuyorum ve acımasız bir hamle ile kendimi ona gömüyorum. Beni sıkıca, ıslak bir şekilde sarıyor ve boğazımdan gırtlaktan gelen bir inilti kopuyor. Onun uyum sağlamasını beklemiyorum.

Acımasız bir ritim belirlerim, ona çarparak, her itişte vücudu sarsılır. O kadar sıkı ki, amcığı beni almaya zorlanıyor. Çığlıkları beni ateşliyor, ham zevk her sinirimi yakıyor, onu mahvetme ihtiyacı her şeyin üstesinden geliyor.

Onu daha sıkı tutuyorum, yerinde tutuyorum, daha derine giriyorum. Vücudu benimkinin altında titriyor, kaygan ve ıslak, onu dayanabileceği sınırın sonuna kadar itiyorum - ve sonra onu daha da ileri itiyorum. Nefesi düzensiz, kesik kesik inlemelerle nefes alıyor.

Gözlerinden yaşlar akıyor ve ben onu daha sıkı tutuyorum. Çığlık atıyor, kolları plastik bağlara karşı geriliyor. Bana karşı mücadele ediyor, kaçmaya çalışıyor, ama bu beni sadece daha da heyecanlandırıyor.

Onun mükemmel vücuduna bakarken, morluklar ve kesikler lezzetli bir hava katıyor. Ben ona tekrar tekrar vururken bacakları şiddetle titriyor. Gözleri acı verici bir zevkle doluyor ve bu da damarlarımda bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Onun ne kadar kırılgan görüldüğünü, onu ne kadar kolay kırabileceğimi seviyorum. Bunu çok uzun zamandır istiyordum - sikimi onun içine gömmek, onu sikkemek istiyordum - ve hiçbir şey onun ne kadar iyi hissettirdiğini bana hazırlayamazdı. Sıkı, kaygan amcığı

beni sıkıyor, benimle savaşıyor, beni dışarı itmeye çalışıyor, ama ben durmuyorum. Durayamam. O ne kadar direnirse, ben o kadar derine giriyorum.

Elimi boğazına doluyorum, vücudunu bana doğru eğilmeye zorluyorum.

Onu çığlık attırmak, ağlatmak ve yalvartmak istiyorum. Altımda titremesini ve kıvranmasını hissetmek istiyorum. Çok yakın, çok yakın ve orgazmımın yaklaştığını hissedebiliyorum.

Kıçına tokat attığımda çığlıkları daha da yükseliyor. Ağlıyor, aç bir hayvan gibi onu sikerken her itişte vücudu sarsılıyor, amcığı içimdeki açlığı tatmin edebilecek tek şey. Sikimin her acımasız itiş i rahim ağzına çarpıyor, bu his beni kör ediyor. Ham. İlkel.

Çığlıkları havayı parçalıyor, acı ve zevkin umutsuz bir karışımı beni uçurumun kenarına itiyor. Durmuyorum. Onu sert bir tempoyla sikmeye devam ediyorum. Vücudu titriyor, amcığı benim etrafımda spazmlar geçiriyor, orgazm oluyor. Çığlıkları yankılanıyor, kasları titreyip gözleri geriye dönünce yavaş yavaş sönüyor.

Dişlerimi sıkarak, ona sertçe girerim ve patlarım, içine birbiri ardına sperm fişkırtırım.

Onun derinlerine gömülmüş, hareketsiz kalıyorum, nefesimi düzenliyorum, amının etrafımda nabız gibi atmasını ve vücudunun altımda sıkışmış olmasını zevkle izliyorum.

Son dalga dinince, çekilirken kan ve meni karışımının bacaklarından aşağı damladığını izlerim. Onu acımasızca sikmişimdir ve bunu günlerce hissedecektir. Vücudu morarmış, kıç ı parlak kırmızıdır. Parmaklarımı iz üzerinde gezdirir, çizgileri takip ederim — benim izim.

O benim.

Dokunuşumla inliyor ve titriyor. Terden sıırılsıklam, saçları nemli. Yorgun. Kullanılmış. Tatmin olmuş. Ama bir delik daha istiyorum.

O lanet olası akıllı ağz ı.

Kollar ı gevşek, plastik kelepçeler bileklerine batıyor. Amından damlayan spermim, morarmış uylukları, damgam, gözyaşlarıyla ıslanmış yanakları. Bu görüntü hafızama kazınsın istiyorum.

Elimi kıçına kaydırıyorum, avucumu aşağı indiriyorum, keskin bir şaplak sesi havayı dolduruyor. Bir çığlık atıyor, vücudu sarsılıyor ve ben onu tekrar tokatlıyorum. Omuzları kasılırken h ıçkırıyor ve ben onu daha sert tokatlıyorum. Cildi parlak kırmızı olana ve h ıçkırarak ağlayana kadar devam ediyorum. Hangisinden daha çok zevk aldığımı bilmiyorum. Yüzündeki ifade mi, yoksa vücudunun acıya verdiği tepki mi?

Makyaj masasının yanına yürüdüm, hala spermlerimizle ıslak olan sikimi okşadım. Boynunu yakaladım, onu kenara çektim ve çenesini yukarı kaldırdım.

O, benim tutuşuma karşı direnerek uzaklaşmaya çalışıyor. Parmaklarım çenesine batıyor, o itiraz etmeye başlıyor ama ben sikimi ağzına sokarak onu susturuyorum.

Dudakları penisimin uzunluğu boyunca gerilir ve yanakları çukurlaşır. Bir inilti çıkarır ve sesim içimde titreşir. Kafasını sabit tutarak, testislerim çenesine değene kadar içeri iterim.

O boğulur ve öğürür, ama ben bırakmam.

Ne uslu bir kız.

Bu his neredeyse beni boşaltmaya yetiyor. Mükemmel bir şey. Sıcak, ıslak ağız, dar boğaz. Boğulmasını tadını çıkararak, tekrar itiyorum. Daha sert. Daha derine. Gözleri sıkıca kapalı ve yüzünden gözyaşları akıyor.

O benim. Her santimi. Her lanet parçası. Ve hepsini alacağım.

Sümük, salya, ön sıvı ve gözyaşları karışarak yüzünden akıyor. Berbat durumda. Pis, lanet olası güzel bir berbatlık.

Yüksek bir iniltiyle, sikimi bir kez daha pompalıyorum ve spermim boğazına fişkırıyor. Kafasını aşağı doğru bastırıyorum, burnunu kasık kıllarıma gömüyorum.

Zevk içimi kaplar, vücudum sarsılır, kaslarım kasılır. Benim spermimi yutarken boğulur. His çok yoğundur ve ben inlerim, daha derine girerim, her damlayı boğazına zorla sokarım.

Sonunda çekildiğimde, nefes nefese kalır ve öksürür. Yüzünden gözyaşları akar ve ben gülümserim. Çok güzel, kullanılmış, morarmış ve kanlı görünür — itaatin mükemmel görüntüsü.

Benim küçük sirenim.

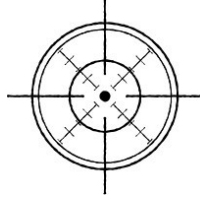
Gözleri geriye döner ve öne doğru yığılır, vücudu çöküşün eşiğinde sallanır. Orada dururum, bakışlarım onun üzerinde dolaşır.

Yavaşça öfke geri geliyor. Bu onun seçimi. Onun kararı. Ve ben çok kızgınım. Başka bir erkekle yatarsa ne olacağını ona söylemiştim. Onu uyarmıştım. Ama o yine de yaptı. Ama sperm ve gözyaşlarıyla lekelenmiş, morarmış ve kırılmış vücudu görülmeye değer.

Bunu şimdi bitirmeliyim — maskeyi yırtıp atmalı, onu kimin becerdiğini görmesini sağlamalıyım. Ama yapmıyorum. Onu bu halde görmek bana sapkın bir tatmin veriyor — heyecan, güç, her şeyi benim yönettiğimi, onun isteyerek bu duruma girdiğini, bunu seçtiğini bilmek.

Ne yapacağım bilmiyorum, ama bunu daha sonra halledeceğim

Şu anda, bana ait olan şeye dokunabileceğini düşünen bu orospu çocuğuyla ilgilenmem gerekiyor. Bu piçi acı çekireceğim.

RORY

MASKELİ ADAM BİR BİÇAK ÇIKARIR, bıçağın ucu ışıktan parlar. Bıçağı kablo bağlarının altına kaydırarak onları keser. Ellerim düşer, bileklerim yanar ve ben yüzümü buruştururum.

Tuhaftığı bir kenara bırakıp, titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum, tüm vücudum ağrıyla zonkluyor. Bacaklarımın arasındaki ağrı dayanılmaz. Çenem ağrıyor, boğazım yara, dudaklarım şişmiş ve midem bulanıyor.

Gözyaşlarım akmaya devam ediyor ve titrememi durduramıyorum. Bradley yerde yatıyor, etrafında kan birikmiş. Az önce beni beceren maskeli adam ve bana tecavüz etmeye çalışan Bradley aynı odadalar. Bunalmış bir halde maskeli adama doğru adım atıyorum, kollarımı ona doluyorum ve göğsüne yaslanarak hıçkırarak ağlıyorum.

O hareketsiz kalıyor, hiçbir şey söylemiyor. Yüzümü gömleğine gömüyorum, ona sarılıyorum.

ona

sarıl "Lütfen beni terk etme," diye boğuk bir sesle fısıldıyorum.

may Tereddüt eder, sonra yavaşça kollarını bana dolandır. Rahatlamak için çaresizce

a

deva

m

ediy

oru

m.

Daha sıkı sarılırım. Giysileri çığlıklarımı boğar. Beni daha sıkı sarar ve saçlarımı okşadığında, bu nazik hareket beni daha da ağlatır.

Her şey acıtıyor. Her şey. Vücudum, zihnim. Kalbim.

Dizlerim titrer ve yere yığılırım. Yavaşça bizi yere indirir, beni göğsüne Ağrı, aşağılanma, ve ağırlığı

her şey bana çarpar. Gözyaşlarım onun kapüşonlu sweatshirtini ıslatır, ama o hiçbir şey söylemez. Ben onun kollarında parçalanırken, o sadece beni tutar.

Gözyaşlarım dinene ve nefesim düzeline kadar birbirimizin kollarında sarılmış olarak kalıyoruz. Başımı kaldırıp maskenin arkasındaki koyu kahverengi gözlerine bakıyorum. Yüzümdeki gözyaşlarını nazikçe siliyor ve ben gözlerimi kapatıp dokunuşunun şefkatini tadını çıkarıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldarım, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramam. "Bunun olmasını istemedim."

Duygularım boğazımı sıkıştırır ve doğru kelimeleri bulamadan sözlerim kesilir. Beni kendine doğru çeker ve ben yüzümü göğsüne gömerim. Eli kolumda nazikçe hareket eder, morlukların üzerinden geçer. Geçen haftanın anıları zihnimde tekrar canlanırken gözyaşlarım tekrar akar: acı, aşağılanma, öfke ve her an hissettiğim korku.

"Sana mesaj göndermemeliydim. Buradaki insanlar... tehlikeliler. Dikkatli olmalısın. Seni tehlikeye atmamalıydım." Parmakları derimdeki izi takip ediyor.

"Bunu yapan adam... O, hepsinden daha kötüsü. Eğer bizim hakkımızda bir şey öğrenirse, seni öldürecek." Parmakları damganın üzerinde gezerken, vücudum titremeye başlar. "Ve bana yapacağı şey..." Sesim kesilir, gözyaşlarım yine akmaya başlar. "Neden sana bunları anlatıyorum, bilmiyorum."

Görünüşü rahatsız edici: siyah kapüşonlu sweatshirt, sadece parmaklarını gösteren eldivenler, kot pantolon ve asker botları, vücudunun hiçbir kısmı görünmüyor. Hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

"Bana adını söyler misin?" diye soruyorum, sesim zar zor duyuluyor. Sessizlik.

"En azından yüzünü görebilir miyim?" Soru aramızda asılı kalır, cevapsız. "Lütfen?" diye yalvarırım, ama o sessiz kalır ve kalbim sıkışır.

Muhtemelen böylesi daha iyi, ama hayal kırıklığı yine de canımı yakıyor. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Burada olduğun için. Kaldığın için."

Bir süre sonra ayağa kalkar ve beni nazikçe ayağa kaldırır. Ayağa kalkarken bacaklarım titriyor, vücudum yorgun ve hala titriyor.

Bradley'nin yanına yürüdü ve hareketsiz bedenini sırt üstü dönene kadar tekmeledi, kanlı ve şişmiş yüzünden hala sığ nefesler yükseliyordu. Maskeli adam Bradley'yi kolundan yakaladı ve onu yerde sürükledi.

Geri döner, duvardaki kancadan bornozumu alır ve bana uzatır. O beni odadan çıkarırken, nazikçe banyoyu işaret ederek bornozu giyerim.

"Ben Rory." Neden ona adımı söylediğimi bilmiyorum; sadece doğru geldi. Sonra gözyaşları içinde banyoya doğru yürüdüm.

Berbat durumdayım; yüzüm makyaj, gözyaşları ve kurumuş spermle kaplı. Musluğu açıp bornozumu çıkarıyorum ve duşa giriyorum. Sıcak su, kontrolsüzce akan gözyaşlarımla karışıyor. Vücudum ağrıyor; yanık izleri acıyor, bacaklarım titriyor ve kollarım zonkluyor. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sadece fiziksel olarak değil, beni parçalayan ham bir savunmasızlık hissi de var.

Hiçbir zaman bir hükümdarın veya müşterinin önünde ağlamamıştım. Her zaman zevk, rahatlama ile ilgiliydi. Ama bu sefer farklıydı. Bir bağ, bir güven vardı. Ona tamamen teslim oldum ve o her şeyi aldı. Beni çılgılık attıracak kadar acımasız ve vahşi bir yoğunlukla sahiplendi.

Her dokunuş, her itme, her tokat beni daha fazlasını istemeye itti.

Şimdi, onun kim olduğu konusundaki anıları ve gizemi kafamdan atamıyorum.

Çılgınlık, gözyaşları ve kahkahalar arasında sıkışıp kaldım, ama tek yapabileceğim gözyaşlarımı akıtmak.

Bradley bana tecavüz etmeye çalıştı ve bu adam, kim olursa olsun, beni kurtardı.

Bradley uyandığında ne olacağını hiç bilmiyorum. Hatırlayacak mı? Peşime düşecek mi? Axe'e Bradley'nin bana tecavüz etmeye çalıştığını anlatabilirim ve umarım maskeli adamla olan karşılaşmamı görmemiştir.

Duştan çıkıp kendimi havluya sarıyorum ve giyinme odama dönüyorum.

Ama oda boştu, yerde kan izi yoktu, *adamın* izi de yoktu.

CHAPTER 21

AXE

Siktir. Ne halt ettim ben? Siktiklerim kadınları hiç umursamadım. Onlar sadece doldurulacak bir delik. Sıkı bir am ve sıcak bir ağız. Duygular yok, bağlanma yok. Boşalıyorum ve yoluma devam ediyorum, hikaye bitti.

Rory bana sarıldığında öfkem kayboldu. Onu kucaklamak... Lanet olsun... Doğru gelmişti, yabancı ve rahatsız edici bir şey. Çoğu seks sırasında ağlar, ama ben hiç umursamam.

Yine de Rory'yi uzaklaştıramadım. Gözleri yaşlarla dolu, kalmam için yalvaran bakışlarıyla bana baktığında, ne yapacağımı bilemedim. O anda bir şey hissettim — bir acı.

Bundan nefret ettim.

O benim sempatimi hak etmiyor. Benden hiçbir şey hak etmiyor.

Ama onu terk edemedim. Onu bırakamadım.

Onun meydan okuyan, kendine güvenen ve baştan çıkarıcı yanını gördüm, ama ağlayan, savunmasız, tamamen yıkılmış hali zihnime kazındı. İşte gerçek Rory bu, Siren'in altındaki kişi. Nefret etmem gereken, yok etmem gereken, damgaladığım kişi.

Hissettiklerimden nefret ediyorum. Sanki bir anahtar çevrilmiş gibi: bir an öfkeyle yanıp tutuşuyorum, bir an sonra onu kucaklayıp teselli ediyorum. Beni yumuşatıyor lan.

Bu bir hataydı.

Başka bir adamla yattı, *benimle*, ama bunu bilmiyor. Yuttuğu benim spermimdi. Yalvardığı benim sikimdi. Amına dokunan benim ağzımdı. İçinde olan benim parmaklarımdı.

En büyük kabusu olan Axel Hawthorne'la yattığının farkında değil. Lanet kocasıyla.

Bunu şimdi bitirmem lazım.

Bradley'nin bagajımdan gelen inlemeleri beni düşüncelerimden koparıyor. O orospu çocuğu ona tecavüz etmeye çalıştı. Kimse benim olan şeye dokunamaz.

Onun kanı beton zemini lekelenecek. Merhamet dileyecek. Ölüm için yalvaracak. Acı içinde ölecek. Uzun zamandır düzgün bir işkence seansı yapmadım ve bu seferki onun için özel olacak.

Garaja girip bagajı açtım. Sersemlemiş bir şekilde bilinci yerine gelirken, onu dışarı çekip duvara çarptım. Yüzü berbat haldeydi: şişmiş gözler, patlamış dudaklar ve kanayan bir burun.

"Merhaba, Bradley."

"Axe?"

"Doğru."

"Axe, dinle, açıklayabilirim," diye kekeliyor.

"Hayır, sen dinle." Saçını tutup kafasını duvara çarptım. "Benim olanı tecavüz etmeye çalıştın!"

Yüzü soluyor ve korku onu ele geçirirken dudakları titriyor. "Axe, lütfen, ben yapmadım..."

"Ne demiştin? Evet, 'Hatta zevk almanı sağlayacağım'." Kafasını tekrar duvara vururum, kan duvara sıçrar. "Ne kadar zevk alacağını sana göstereceğim." Boğazından yakalar, onu gizli bir kapıdan geçirip yeraltı geçidinden özel odama, küçük işkence oyun alanıma sürüklerim.

Onu odaya fırlatırım. Yere düşerken ağzından acı dolu bir çığlık çıkar. Onu duvara fırlatırım, metal zincirler tıkırdar.

"Oyun zamanı, Bradley, ve sen bunun için seçilmiş şanslı kişisin."

"Bunu yapamazsın! Ben bir hükümdarım! İnsanlar beni aramaya gelecek." Panik içindeki gözleri çaresizlik içinde odanın içinde dolaşıyor.

"Bulacak hiçbir şey kalmayacak," diye homurdanıyorum, kancadan bir balta koparıp masaya vuruyorum. Bıçağın üzerinde eski kan lekeleri var. Yüzü soluyor, çığlıkları şiddetleniyor. Zincirleri tutup kollarını başının üzerine çekiyorum. Kelepçeleri kilitleyip ellerini hapsederken metal sesler çıkıyor. Sonra pantolonunu aşağı çekip çivili bir sopa alıyorum.

"Lütfen, lütfen, hayır," diye yalvarır. "Sana her şeyi veririm. Fiyatını söyle."

"Hayatın... ama bu yetmez. Benim Bond'uma tecavüz etmeye çalıştın. Benim malım. Ona dokundun. Onu incittin. Bu yüzden bedelini ödeyeceksin."

"Ne istersen yaparım. Lütfen, Axel, ne istersen yaparım."

"Oh, istediğimi yapacaksın." Sırıyorum. "Ona yaşatmak istediğin acıyı sen de yaşayacaksın." Öfke, adrenalin ve işkence heyecanı. Bu bir coşku, bir uçma hissi.

"Hayır, hayır, hayır..." Çılgınca debelenirken çığlıkları çığlığa dönüşür.

Vahşi bir vuruşla, sivri uçları uyluğuna saplarım, kan her yere sıçrar. Çığlıkları daha yüksek bir tona ulaşır, ama ona toparlanma şansı vermiyorum.

Nefes bile alamadan, sopayı çenesine indiriyorum. Çiviler eti ve kemiği parçalıyor, yanağını parçalıyor. Dişler ve kemik parçaları yere saçılıyor.

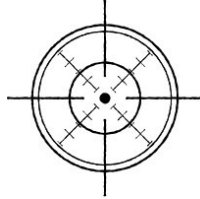
"Bu onu tokatladığın için," diye homurdanırım.

Kendini işerken, havaya keskin bir idrar kokusu yayılır — acınası bir manzara.

"Bugün yeni bir şey öğreneceğim." Sırıyorum. "Bir insanın kıkına ne kadar çok sopa yiyebileceğini bilmiyorum, bir adamın hayati bir organa zarar vermeden kıkına ne kadar sopa yiyebileceğini bilmiyorum."

Bunun üzerine, sopayı testislerine vuruyorum. Kusma sesi çığlıklarını bastırıyor.

"Bunu takdir etmelisin. Bu fikri bana sen verdin." Sopayı uyluğuna vururken kemiklerin kırıldığını duyarım, darbe koluma kadar titreşir. "Bunu iyi hissettireceğini söylemiştin. Ne yazık ki, burada kayganlaştırıcı yok. Yani, bu çok acıtacak."

On altı inç sonra nihayet önemli bir şeye ulaştım.

Onun acı çekişinin her saniyesinin tadını çıkardım, kanamasını izledim, sopa kıkında saplanmıştı — grotesk bir şaheser. Ama tatmin kısa sürdü. Gitmek zorundaydım.

Şimdi, ertelediğim görevi yeniden başlatmak için arabayı sürüyorum. Mesajını, görevler arasında Iron'da ikmal yaparken aldım. Çok sinirlenmiştim. Başka bir erkekle yatarsa ne olacağını ona söyledim.

Mesajını görmezden gelseydim... *Kahretsin*. Direksiyonu daha sıkı kavradım. Tecavüze uğrayacaktı ve o orospu çocuğu paçayı kurtaracaktı.

Bir mesaj bildirimi beni düşüncelerimden kopardı.

■

Rory: Kalan arabalarımı ve eşyalarımı eve getirmeni istiyorum.

Bu sabah bir *yabancıyla* yatmış ve bana taleplerini mesajla iletme cüretini gösteriyor? Bu kadının cesareti var.

■

Ben: Hayır

Çenemi o kadar sıkı sıkımsam ki, dişlerimi kırmamış olmam bir mucize. Neden kaldım ki? Bradley'i alıp gitmeliydim. Ama onu orada, yüzünden gözyaşları akarken, bana sarılarak gördüğümde... içimde bir şeyleri parçaladı. Kollarımda yatan o yıkılmış kadın, tanıdığımı sandığım Rory Valentine değildi.

Dürüst, samimi ve savunmasızdı; ve ben onun bu halini istiyordum, benden, herkesten sakladığı halini.

CHAPTER 22

RORY

Bradley'nin ortadan kaybolmasından bu yana iki gün geçti. Kimse onu görmedi veya haber almadı ve Sovereign toplantılarına katılmadı.

Maskeli adam bir şekilde Bradley'i ortadan kayboldu. Bu konuda çelişkili hissediyorum. Bradley bana tecavüz etmeye çalıştı, bu yüzden bir cezayı hak etti, ama gerçekten ölmeyi hak etti mi?

Maskeli adam Sovereign'ı ve onların gücünü anlamıyor. Bradley pisliğin tekiydi, ama aynı zamanda bağlantıları olan bir Sovereign'dı. Yeminim onların varlığını paylaşmamı engellediği için gerçeği açıklayamam. Maskelili adamın ne yaptığını bildiğini ummaktan başka bir şey yapamam.

Numaramı nasıl bulduğunu bile bilmiyorum. Hangi müşteri ona benden bahsetmiş olabilir? Artık gerçek adımları ve çalıştığım yeri biliyor, ki bu hiçbir müşteriye söylemediğim bir şey. Yine de ona güvenmiştim. Belki de beni tutuş şekli, sert ve acımasız davranışlarından sonra dokunuşlarındaki şefkat yüzündendi. Kendimi güvende ve korunmuş hissettirmişti. Onu düşünmeden duramıyorum. Bu beni delirtiyor. Onu tekrar görmem lazım. Adını öğrenmem lazım.

Dom bize prova yaptırıyor. Bütün gün bunu yapıyoruz. Vücudumdaki her kas yorgunluktan çılgın atıyor.

"İki gün iznilisiniz. Çalışmaya hazır olarak buraya dönün," diye bağıyor Dom gruba. Ben giyinme odama giderken Lana da peşimden geliyor ve ben makyaj masasına otururken deri koltuğa uzanıyor.

"Kyla bize mesaj attı. Bu gece Jamie'nin partisine gidiyor ve bizim de gelmemizi istiyor."

"Bilmiyorum," diyorum, makyajımı silerek. "Şu anda partiye pek niyetim yok."

"Hadi ama," diye yalvarır. "Uzun zamandır dışarı çıkmadık ve Jamie'nin partileri her zaman eğlencelidir."

"Tamam," diye iç çekiyorum. En son istediğim şey eve dönüp Griffen'dan kaçmak. Beni arabama kadar takip ettiğinden beri onunla konuşmadım ve bir daha onunla konuşmaya niyetim yok. "Ben sürerim. Giyecek bir şeyin var mı? Ben hiçbir şey getirmedi."

"Evet," diye bağırır ve Kyla'ya mesaj atar. Hızlı bir duş aldıktan sonra makyajımı ve saçımı yaparım. Lana bana kısa pembe bir sundress uzatır.

G-Wagon'uma atlayıp Jamie'nin partisine gidiyoruz. Penthouse tıklım tıklım ve müzik son ses çalıyor. Kalabalığın arasından geçip bara varıyoruz. Bir şişe votka alıp birkaç shot dolduruyorum. Lana birini içiyor, yüzü buruşuyor. Birkaç tane daha dolduruyorum ve hepsini bir dikeye içiyoruz.

Alkol yakıyor ama hoş bir dikkat dağınıklığı sağlıyor. Kalabalığı tarayarak Kyla'yı arıyorum. Sıcaklık vücuduma yayılıyor ve zihnim rahatlamaya başlıyor. Tam da ihtiyacım olan şey bu.

Dans pistine geçiyoruz. Kalabalık nabız gibi atıyor, bedenler vurucu ritimle senkronize olarak hareket ediyor.

Kaç içki içtiğimi saymayı bıraktım, ama umurumda değil. Sonunda, köşede bir adamın kucağında oturan Kyla'yı görüyorum. Ona doğru sendeleyerek yaklaşıyorum ve o bana bakıyor, yüzünde tembel bir gülümseme yayılıyor.

"Selam kızım," diyor. "Geldiğine çok sevindim."

"Ben de," diye bağırıyorum müziğin sesini bastırmak için. Gözlerim onun oturduğu adama kayıyor ve ruh halim aniden bozuluyor.

Griffen. Büyük bir koltukta uzanmış, elinde yarısı boş bir bardak var ve Kyla ona sürtünüyor. Yüzündeki ifade karanlık ve bu ilgiden açıkça hoşlanıyor. Arkanı dönüp bara geri dönüyorum.

Bir shot daha alıp, alkol boğazımı yakarken yutuyorum. "Seni burada görmek ne güzel, bebeğim." Dönüp Griffen'in kendini beğenmiş bir sırıtişla orada durduğunu görüyorum. "Eğleniyor musun?" "Sen gelene kadar eğleniyordum."

O gülüyor. "Bu acıttı." Bara yaslanıyor, gözleri vücudumda geziniyor.

"Egonun hayatta kalacağından eminim." Bir shot daha doldurup, bir yudumda içiyorum ve bardağı bara vuruyorum. "Ne istiyorsun?"

"Bir içki," diyor, bardağını kaldırarak, sırtışı büyüyor. Ona bir şişe uzatıyorum, o da bardağını dolduruyor, kehribar rengi sıvı sıcıyor.

"Neden buradasın, Griffen?"

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim." Yavaşça içkisini yudumlarken, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Rahat giyinmiş, gömleği kaslarına yapışmış. Koyu kahverengi saçları mükemmel bir şekilde dağınık, yüzündeki kesikler ve morluklar soluyor, yaraları iyileşiyor.

"Olabilir," diye cevap veriyorum, bara yaslanarak onun duruşunu taklit ediyorum.

"Ben de senin gibi eğlenmek için buradayım, sanırım." İçkisini bitirip bardağını yeniden doldurur. Alkol damarlarımdan akarak vücudumu hafifçe gevşetir.

"Yüzüne ne oldu?"

"Aww, benim için endişeleniyor musun, Rory?" Sırtışı kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşür ve yanaklarımdan ısındığını hissedirim. "Gururum okşandı." Elini göğsüne koyar, gülümsemesi büyür.

"Hayır. Seni dövebilecek biri varsa, tanışmaya değer diye düşündüm." Sözlerim soğuktu, ama sarhoş kahkahalarım bu etkiyi bozdu.

"Oh, bebeğim, çok yaramazsın. Hoşuma gitti."

"Ben senin bebeğin değilim ve benimle ilgili hiçbir şeyi sevemezsin." Sözlerim sert, ama öfke yok. O cevap veremeden, arkamızdan yüksek bir ses duyulur.

"Rory, burada ne halt ediyorsun?" Dönüp Jamie'yi alışılmadık bir şekilde somurturken gördüm.

Neden bana kızgın görünüyor?

Konuşmaya başlar, ama Griffen öne çıkar. "Her şey yolunda Jamie, sadece bu küçük ateş parçasıyla bir içki içiyoruz." Jamie'nin gözleri Griffen'e kilitlenir. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Güven bana."

Jamie'ye sarılmak için ona doğru yürümeye başlıyorum, ama aniden geri çekiliyorum. Griffen'in kolu belime dolanıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor.

"Bırak gitsin," diye kulağıma fısıldadı, sıcak nefesi kalbimi hızlandırdı.

Aptal Hawthornes'lar ve benim üzerimdeki aptal etkileri.

Griffen'dan uzaklaşıyorum. "Bu da neydi böyle? Jamie bana hiç böyle bakmamıştı. Onu gerçekten rahatsız eden bir şey var."

"Sakin ol, Rory. Önemli bir şey değil."

"Hayır." Jamie'nin peşinden koşarak, neler olduğunu öğrenmeye kararlıyım. O, Sovereign'daki en eski arkadaşlarımdan biri. Bir şey varsa, bunu öğreneceğim.

"Jamie! Ne oluyor?" Onu yakaladım, durdu, arkasını döndü, mavi gözleri sertleşmiş, ifadesi ciddiye.

"Burada ne işin var, Rory?"

"Ne demek istiyorsun? Partilerine her zaman gelirim." "Axe nerede?"

"Bilmiyorum. Ve umurumda da değil. Şimdi, neden böyle davranıyorsun?"

Kolumu tutup beni kalabalıktan uzaklaştırarak koridora çeker.

"Rory," diye iç geçirir, gözleri yumuşar. "Axe evime geldi. Bizim ilişkimiz hakkında ne hissettiğini *çok* açık bir şekilde belirtti." Ağzım açık kalır ve kalbim sıkışır. "O yüzden, seni burada gördüğüme çok sevinmediğim için kusura bakma."

Axel ne yaptı?!

"Kahretsin, Jamie. Çok üzgünüm. Bunu yaptığını bilmiyordum."

"Sorun yok. İyileştim." Gülüyor, ama zoraki bir gülümseme. "Beni bir daha senin yanında yakalarsa ne olacağını söyledi. O yüzden lütfen benden uzak dur."

"Jamie," ne diyeceğimi bilemeden yalvarırım.

Başını sallayarak uzaklaşır ve beni şok içinde bırakır.

Bara geri dönüp Griffen'le yüzleşmeye hazırdım, ama o da gitmişti.

Kendime bir içki daha doldurup içiyorum, alkol boğazımı yakıyor. Öfke ve hayal kırıklığı beni boğuyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve vücudum ısınmaya başlıyor.

Mide bulantısı ile tualete koşarım, kusmadan önce zar zor yetişirim. Vücudum titrer, alkol boğazımdan yukarı çıkmaya zorlar. Göğsüm inip kalkar ve safra yakar. Birkaç saniye sonra kusma durur. Duvara yaslanırım, fayans kızarmış cildime serin gelir.

Adımlar yaklaşıyor ve başımı kaldırıp Griffen'in kapıda durduğunu görüyorum, yüzünde küçük bir gülümseme var. "Eğleniyor musun?"

"Cehenneme git."

"Hadi bebeğim, seni buradan çıkaralım."

"Bana öyle deme ve bana dokunma." Beni görmezden gelir, ayağa kaldırır. Kolunu bana dolayarak dengemi sağlar ve dışarı çıkarır.

"Arabayı nereye park ettin?" diye sorar ve benim araba anahtarlarımı alır. "Dışarıda, kaldırım kenarında."

Odanın diğer ucundaki Kyla'ya bağıyor, Kyla sarhoş bir şekilde arkamızdan sendeleyerek geliyor. Dişlerimi sıkıyorum. Harika, tam da ihtiyacım olan şey, Kyla'nın Griffen'la eve gelmesi.

Beni G-Wagon'umun yolcu koltuğuna oturtuyor ve Kyla arka koltuğa yığılıyor, çoktan bayılmış durumda. Sürücü koltuğuna oturuyor ve motoru gürültüyle çalıştırıyor. Sessizce sürüyor ve ara sıra bana bakıyor.

Onun bakışlarına ölümcül bir bakışla karşılık veriyorum, o ise sadece gülümsüyor. "Jamie ile konuştuğunu anlıyorum."

"Evet! Axe kendini ne sanıyor?"

"Sen soruyorsun yanlış yanlış soruyorsun ama evet, o bir sahiplenici bir pislik."

"Bunu yüzüne mi yaptı?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Gözleri bana doğru kayıyor, ifadesini okumak imkansız.

"Evet," diye cevap verdim, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, ama o beni duydu. "Evet," dedi, sesi düzdü.

"Neden?"

"Çünkü sana yaptıklarına katılmıyorum." Griffen iç çeker. "Bana yaptıklarına neden önem veriyorsun?"

Çenesi sıkışır, gözleri sanki sadece kendisinin görebildiği bir şeye bakıyormuş gibi uzaklara dalar. "Bazen Axe'ı kendisinden kurtarmak gerekir," diye mırıldanır, sanki acı tadı ağzında kalmış da tükürmek istermiş gibi. "Babası... o piç kurusu insan bile değildi. Onu fiziksel ve zihinsel olarak mahvetti, geriye sadece öfke kaldı. Axe, duyguların zayıflık olduğunu, hayatın seni parçalamak için kullandığı birer silah olduğunu çok erken yaşta öğrendi."

Kollarımı kavuşturuyorum, ama onun sözleri beni rahatsız ediyor.

"Axe'in kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Onu yetiştiren şeytan, cehennemi hafif gösterecek kadar kötü biriydi. Axe'in vücudundaki her yara izi? Onlar görevlerden kaynaklanmıyor, Rory. Çok az adam Reaper'ı kanatacak kadar yaklaşabilir. Onlar babasından kaynaklanıyor. O bunlara *ders* diyordu." Burun kıvrarak, tiksinti ile dudaklarını kıvrır. "İnsanlığını yok etmek için dersler. Onu başka bir şeye dönüştürmek için."

Göğsüm sıkışır, içimde *bir şey* belirir, ama sessiz kalırım, onun devam etmesine izin veririm.

"O adam Axe'i her şey için savaşmaya zorladı; artıkları, bir sonraki nefesi için. Kuduz bir hayvan gibi. Onun dünyası yumruklar, kan ve hayatta kalmaktan ibaretti. Ve ben sadece gördüklerimi biliyorum. Hiç bahsetmediği, bahsedemediği çok daha fazla şey var. Babası onun şiddet dolu ve dokunulmaz olmasını istiyordu. Ve tam da istediği gibi oldu. Öyle bir cehennemden, canavar olmadan kurtulamazsın. Peki Axe? O canavar olmada çok başarılı."

"Bu beni daha iyi hissettirecek mi?" "Daha iyi hissediyor musun?"

"Hayır," diye ters bir şekilde cevap veriyorum, pencereden dışarı bakarak. "Herkes zorluklar yaşar, ama hepimiz tam bir psikopat haline gelmeyiz. Sen bir Sovereign ve bir Hawthorne'sun. Ve bazen tam bir pislik olmamayı başarabiliyorsun."

"Büyük övgü, bebeğim." O, mizahsız bir şekilde güldü. "Ama sadece istismar değildi, Rory. Elbette bu da bir etken oldu, ama asıl kırılma noktası neydi? Kardeşinin ölümü."

"Kardeşi mi?"

"Lucas. Axe onun ölümünü izledi. Tam önünde. Ve bunun için kendini suçluyor. Bu, onda kalan her şeyi yok etti. Ondan sonra, sadece kendini kapatmakla kalmadı, insanlık duygularını da *gömdü*. Her duyguyu, her anıyı. Acıya ve öfkeye sarılıyor çünkü bu, kaybı hissetmekten daha kolay."

Boğazım düğümlenerek ona bakıyorum. "Bilmiyordum."

"Elbette yapmadın." Griffen'in sesi yumuşar, bakışları eski bir kederle bulanır. "Anıları, sahip olduğu birkaç güzel anı... çok fazla acı veriyor. Bu yüzden acıyı kendine yakın tutuyor, onu beslemesine izin veriyor. Öfke, hiddet, şiddet, onu ayakta tutan tek şeyler bunlar. Yaptıklarını mazur göstermez, ama kesinlikle açıklıyor."

Aramızda kalın ve ağır bir sessizlik uzanır. Griffen motoru kapatır, gözleri eve sabitlenir. Çenesi sanki bir şeyle boğuşuyormuş gibi hareket eder ve sonunda iç çeker.

"Onun hikayesinin daha fazlası var, Rory, ama bunu anlatması ona kalmış. Eğer anlatırsa tabii."

Kalbim sıkışır. Axe'e neredeyse sempati duyuyorum, *neredeyse*. Alçakça davranışlarına rağmen, o hala bir insan. Sevdiğin birini kaybetmenin boğucu acısını bilirim, seni o kadar derinden yaralar ki,

Asla iyileşmeyecekmiş gibi hissettiren derin izler bırakır. Keder, suçluluk, öfke... Seni tamamen yutan boşluk ve yalnızlık. Sürekli hatırlatan şeyler, aklından çıkmayan anılar ve kabuslar. Seni tüketen, seni sonsuza dek değiştiren bir acı.

Hâlâ alkolün etkisi altındayım ve sabah bu konuşmanın yarısını bile hatırlayacak mıyım, kim bilir. Ama Griffen'ın sözlerinde, gözlerinin ardındaki sessiz acıda, itiraf etmek istemediğim bir şey uyandırıyor içimde.

"Bana bunları neden anlattın?"

Omuz silkiyor, önemsizmiş gibi davranmaya çalışıyor. "Belki de tartışabileceğim sürtük bir oda arkadaşımı özledimdir."

Ona sert bir bakış attım, ama o sadece güldü, kendini beğenmiş pislik.

"Ya da belki," diye ekliyor, hafifçe eğilerek, "onun gördüğünden daha fazlası olduğunu bilmeni istedim. Ve belki... senin düşündüğün gibi bir pislik olmadığımı göstermek istedim. Belki de aslında umursuyorum."

"Hala senin pislik olduğunu düşünüyorum," diye mırıldanıyorum, akmak üzere olan gözyaşlarımı silerken. "Ve seni affetmiyorum."

"Bunu kendine söylemeye devam edebilirsin," diyor şakacı bir göz kırpmasıyla. "Ama içten içe, benden hoşlandığımı biliyorum."

İsteksiz bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Griffen, Kyla'yı arka koltuktan indirir. Kyla, ona sarılırken, kolları onun boynuna dolanırken, ağzını boynuna doğru kaydırırken, kahkahaları geceye yayılır. Onları içeriye kadar takip ederim, arkamdan kapıyı kapatıp yukarı çıkarım, oturma odasından gelen inlemeleri duymazdan gelirim.

Griffen'ın Axe'ın geçmişiyile ilgili sözleri kafamda yankılanıyor, Jamie'nin öfkesi ve benim kendi karmaşık duygularımınla karışıyor. Her şey çok fazla geliyor.

Uzun bir nefes verip hepsini bir kenara itmeye çalışıyorum, ama bir soru aklımda kalıyor.

Axel Hawthorne kim...*gerçekten*?

CHAPTER 23

RORY

, pencerelerden içeri sızan güneş ışığıyla uyanıyorum, başım zonkluyor ve midem bulanıyor. Oturunca mide bulantısı daha da şiddetleniyor. Aceleyle yataktan atlayıp banyoya koşuyorum, alkolün etkisini göstermeden önce. Safra akarken vücudum titriyor, midem kramp giriyor. Uzun bir gün olacak.

Duş buharı sinüslerimi temizliyor ve sıcak su altında kaslarımdaki ağrıyı hafifletiyor. Merdivenlerden inerken biraz daha iyi hissediyorum, ama kahvaltının kokusu burnuma geliyor ve yeni bir mide bulantısı dalgası tetikliyor.

Kyla ve Griffen mutfak masasında oturmuşlar, Rosa ise ocakta meşgul, benim için fazladan bir tabak hazırlamış.

"Rory, gel yemek ye," diye seslenir Rosa, neşeli sesi benim ruh halimle hiç uyuşmuyor.

Oturuyorum ve o da önüme domuz pastırması, yumurta, tost ve patates kızartmasıyla dolu bir tabak koyuyor. Ayrıca yulaf sütünü denememi de çok istiyor.

"Demek buzdolabındaki tüm bu saçmalıkların sebebi sensin," diyor Griffen, yulaf sütüne küçümseyerek bakarak. "Sadece bakmakla bile testosteron seviyem düşüyor."

"İyi," diye karşılık veriyorum ve kahveme biraz yulaf sütü döküyorum. Kyla'nın kahkahaları odayı dolduruyor, Griffen'in tişörtlerinden birini giymiş, siyah saçları dağınık bir halde uzanıyor. Görünüşe göre eğlenceli bir gece geçirmişler.

"Lanet yulaf sütü," diye mırıldanır Griffen, ağzı domuz pastırmasıyla dolu halde. "Bu gerçek süt değil. Senin neyin var lan?"

"Süt ürünlerine alerjim var," diye karşılık veriyorum, gözlerimi devirerek.

"Bu da keyfimizi kaçırdı." Bir çatal dolusu yumurtayı ağzına tıktırır.

Kyla, gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla, aniden patlar: "Bu gece Pulse'da VIP bölümü ayırttım. İkiniz de benimle geliyorsunuz."

"Hayır. Kesinlikle olmaz," diye cevap veriyorum, belki de çok çabuk. "Artık Pulse yok.

Asla."

"Hadi ama, Rory! Çok eğlenceli olacak!" Kyla kollarını omuzlarıma dolayarak bana yalvarır gibi dudaklarını büzüyor. "Lütfen?"

"Bu gamzelere nasıl karşı koyabilirim ki?" Gülümserim ve yüzü aydınlanır.

"Griffen?" Gözlerini hala kahvaltısını yiyen Griffen'e çevirir.

"Tabii," diye mırıldanır, başını kaldırmadan.

"Evet! Giyinip gece boyu dans edebiliriz," diye bağırır. "Harika olacak, söz veriyorum."

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldanırım, ama içten içe cazip geliyor. Bir başka sarhoş gece tam da ihtiyacım olan şey olabilir.

Kahvaltıdan sonra mide bulantısı yavaş yavaş geçiyor. Yorgun adımlarla yukarı çıkıp yatağa uzanıyorum, akşamdan kalma etkilerini atlatmayı umuyorum. Gün, rahatlamamanın sisinde geçip gidiyor, ta ki geceye hazırlanma zamanı gelene kadar.

Kyla, beyaz iki parçalı bir takım seçmeme yardım eder: mini etek ve kısa üst. Makyajım cesur, saçlarım sırtıma kadar uzanıyor. Basit takılar ve bantlı sandaletler seçerek görünümü tamamlıyorum. Kyla, vücuduna yapışan siyah bir elbise ve zaten sonsuz uzunluğundaki bacaklarını daha da uzatan topuklu ayakkabılar giyiyor.

Griffen'in sesi alt kattan yükselir ve biz de kıkırdayarak aşağıya koşarız. O, rahat bir gömlek ve koyu renk kot pantolon giymiş, kahverengi saçları mükemmel ve sinir bozucu bir şekilde dağınıktır. Onun SUV'sine bineriz, açık pencerelerden sıcak akşam havası içeri girerken şehir bulanık bir şekilde geçer.

Vardığımızda Pulse canlıdır, duvarlarından yüksek bas sesleri yankılanmaktadır.

VIP bölümü, Kyla'nın davet ettiği Sovereign ve Servants ile dolup taşıyordu.

Ana dans pistine bakan balkonumuza çıkıp aşağıdaki kalabalığı gözden geçiriyorum.

"Yiyilecek kadar güzel görünüyorsun, küçük deniz kızı." Axe'in derin sesi midemi bulandırıyor.

Dönüyorum ve onun karanlık gözleri beni yakalıyor, ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Beynim boşalıyor. İçgüdüsel olarak geriye doğru sendeleyip, balkonun soğuk çelik korkuluğuna çarpıyorum.

Aradaki mesafeyi kapatır, vücudu benimkinden sadece birkaç santim uzaktadır. "Beni özledin mi?"

"Hayır."

"Bu çok yazık." Sırıttırıyor.

Misk kokulu kolonyasının kokusu havayı doldurur, ciğerlerimi boğar. Vücudunu benimkine bastırır, elleri belime kayar, beni kendine çeker. Nefesim kesilir, yüzüm kızarır.

"Çünkü ben seni özledim."

"Yapma," diyorum, göğsünü iterek, ama o kıpırdamıyor.

Kalbim düzensizce atıyor, zihnim dönüyor. Öfke ve korku çarpışıyor, beni savaş ya da kaç arasında sıkışmış bırakıyor.

"Ne yapma?" diye mırıldanıyor, dudakları kulağımı okşuyor. Kalçalarımı daha sıkı kavırıyor, parmakları batıyor. "Sana dokunmam mı?" Eli aşağı kayıyor, ben de onu itiyorum.

"Evet," diye bağıriyorum, öfkem alevleniyor. "Axel... bana yaptığın şey..." Sözler ağzımdan dökülüyor. "Beni yaktın. Bana iz bıraktın. Ömür boyu."

"Farkındayım."

"Senden nefret ediyorum. Lanet olsun, senden nefret ediyorum. Hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın." Onun, benim yaşadıklarımın bir parçasını bile hissetmesini sağlamak için içim yanıyor. Ama ben daha iyi biliyorum. O umursamıyor.

"Hiçbir şey olmamış gibi davranmıyorum," diye kayıtsızca cevaplar, yüzümden sarkan bir saç telini alıp kulağımın arkasına koyar.

Bu basit hareket midemi bulandırıyor ve uzaklaşmaya çalışıyorum, ama diğer kolu beni tutsak ediyor.

"Sana ne yaptığımı çok iyi biliyorum. *Çok net* hatırlıyorum." Parmakları boynumdan aşağıya doğru kayıyor, köprücük kemiğimi okşuyor. Nefesim hızlanıyor, göğsüm karşı koyma dürtüsüyle inip kalkıyor, ama ben felç olmuş durumdayım. "Şu anda ne kadar güzel görüldüğünün farkında mısın?" Boynuma yumuşak, sinir bozucu bir öpücük konduruyor. "Seni ne kadar sikmek istediğimin farkında mısın?"

Onun küstahlığı - her şey yolundaymış gibi davranması, sanki bana sonsuza kadar taşıyacağım izler bırakmamış gibi. Eli belime doğru kayıyor, parmakları sırtımı okşuyor.

sırtımda dolaşıyor.

"Dokunma bana. Lanet olsun. Dokunma. Bakma bana. Lanet olsun.

Bakma." "Kızgınsın. Bu seni daha çok istememi sağlıyor."

"Sen bir psikopatsın," diye tıslıyorum.

"Evet, ne olmuş?" Sesi karanlık bir gürültü gibi, dudakları çok yakınımda. Onu sertçe itiyorum ama kıpırdamıyor. Sadece gülüyor—derin, sinir bozucu bir ses, çılgılık atmak istiyorum.

Kıçımı kavrar ve beni kendine doğru çeker. Nefesi kulağımı okşar.

"Şimdi, olay çıkarma prenses. Tabii herkesin ne kadar kötü bir kız olduğunu görmesini istemiyorsan. Çünkü ben seve seve bir gösteri yaparım."

Cevap veremedi, geri çekilir ve VIP bölümüne doğru yürür.

Öfkeyle titreyerek bara koşuyorum, bir şişe alıp kendime içki dolduruyorum. Tek dikişte içiyorum, içki boğazımda ateşli bir iz bırakıyor. Bir tane daha dolduruyorum, acı tadı umutsuzca yudumlayarak kovuyorum.

Axe ile yüzleştikten sonra, sınırlarımı yatıştırmak için bir şeye ihtiyacım var. Kısa süre sonra, alkol düşüncelerimi bulanıklaştırmaya başlar.

Kyla'nın yanındaki kanepeye doğru yönelirim, ama Axe kolumu yakalar ve beni kucağına çeker. Kurtulmak için kıvrılırım, ama tutuşu hiç bozulmaz. Elleri belimi sarar ve beni yerinde sabitler. Panik başlar, ama etrafımızdaki kalabalık farkında değildir.

"Rahatla," diye mırıldanır, sesi alçak ve sabittir. Kollarını bana dolamış, eli kasıtlı olarak kaburgalarım boyunca kayıyor.

Nefesim kesilir ve düşüncelerim hızlanır, kaçmakla, bana bastırılan güçlü vücudunun garip, kafa karıştırıcı rahatlığı arasında kalırım. Neyim var benim? Alkolün suçu, akli başında hiç kimse Axel Hawthorne'a yakın olmak istemez, onu öldürmek istemiyorsa tabii.

Eli uyluğumdan yukarı doğru kayar, eteğimin yüksek kesimli kenarının altına girer. Dokunuşu vücudumda bir titreme yaratır ve cildim buna tepki olarak karıncalanır. Hayır. Bu olamaz. Yine olmaz.

Kalçalarımı kaydırarak onun tutuşunu kırmaya çalışıyorum, ama tek başardığım şey ona sürtünmek oluyor.

Fısıldar, "Hareket etmeye devam et, seni hemen burada alacağım. Herkese kime ait olduğunu göster."

"Cehenneme git," diye tıslıyorum.

Nefesi boynumda sıcak, elleri uyluklarımı kavırıyor.

"Ben zaten cehennemdeyim, küçük siren. Ama sen de benimle birlikte olduğun için şimdi çok daha eğlenceli." Bana daha da yaklaşır, sertleşen ereksiyonunu bana sürter.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama o beni sıkıca tutarak yerinde tutuyor. "Bırak beni, Axe," diye fısıldıyorum.

"Asla. Seni kucağımda, bana karşı direnirken görmek hoşuma gidiyor."

Eli bacağımdan yukarı kayıyor, parmak uçları tangamın dantelini okşuyor. Dokunuşu daha aşağıya inip uyluk kıvrımımı izlerken nabzım hızlanıyor. Panik ve korku göğsümde kıvrılıyor, onun dokunuşunun hain heyecanıyla çarpışıyor.

Öne eğilir, dudakları boynumu okşar.

"Ne yapıyorsun?" Tangamı kenara çektiğinde inlerim. "Benim olanı dokunuyorum." Parmaklarını ıslak yarık boyunca gezdirir ve ben kıpırdanırım. "Şşş," diye ikna eder, dişleri boynumu okşar. "Uslu bir kız ol ve sessiz kal."

"Ben senin değilim."

"Sen her zaman benim olacaksın," diye fısıldadı, parmaklarını içime sokarken. "Şimdi kıpırdama, yoksa herkes senin daracık amcığındaki parmaklarımı ne kadar sevdiğini görecek."

Parmakları pompalarken, diğer eli uyluklarımı kavrayarak beni yerinde tutar. Kapana kısılmış ve tecavüze uğramış hissi, parmaklarının en mahrem yerlerime girmiş olması, hem korkutucu hem de tahrik edici.

O benim vücudumu ustaca manipüle ederken içimde baskı oluşur ve beni doruğa yaklaştıtır. Onun durmasını istiyorum ve asla durmamasını istiyorum. Neyim var benim? Bu iğrenç ve sapkın. Ona tahammül edemiyorum.

Ama dokunuşu çok iyi geliyor. Parmaklarını kıvrıyor ve ben engelleyemeden boğuk bir ses dudaklarımdan kaçıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye nefes nefese söylüyorum.

"Biliyorum," diyor sertçe. Üçüncü parmağını da ekliyor, beni gererek hızını artırıyor. "Bunu söylemeni duymayı seviyorum. Beni çok tahrik ediyor." Dudaklarımı ısııyorum, sessiz kalmaya çalışıyorum, ama bu çok zor. Orgazmın eşiğindeyim ve bunu durduramıyorum. Bu yanlış ve kendimden nefret ediyorum, ama rahatlamak için çaresizim.

"Rory! Hadi dans edelim!" Kyla'nın sesi sisin içinden geçer ve beni gerçeğe geri döndürür.

Parmaklarını içimden çıkarır ve dokunuşunun aniden kaybolması rahatsız edicidir. Nefesim düzensizdir ve vücudum tatminsiz bir ihtiyaçla titrer. Ona ne yapmasına izin verdim ben? Ve neden hoşuma gitti? Beni hala sıkı sıkı tutuyor ve bacaklarımın arasında ıslaklığı hissediyorum.

"Git eğlen," diyor sakın bir sesle. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama elleri beni yerinde tutuyor. "Bu gece benim sikime geleceksin. Adımı haykırmanı sağlayacağım. Merhamet için yalvaracaksın ve seninle işim bittiğinde, kime ait olduğunu asla unutmayacaksın."

Sözleri sert ve sahiplenici.

"Sen benimsin," diye mırıldanıyor. "Her bir parçan. Lanet olası her parçan."

Köprücük kemiğime yumuşak bir öpücük kondurur ve bu şefkat beni hazırlıksız yakalar. Kısa sürer ve geriye yaslanıp kıcıma şaplak attığında öfke geri döner.

"Bu geceyi sabırsızlıkla bekliyorum. Şimdi git eğlen." Onun kucağından kalkarken, bana yaramaz bir gülümseme atıyor ve parmaklarını ağzına sokup ıslaklığımı emiyor. "Çok tatlısın."

Dans pistine sendeleyerek çıkıyorum, başım dönüyor, vücudum yanıyor.

Nasıl olur da ondan aynı anda hem tiksindir hem de tahrik olurum? Bu iğrenç. *Ben iğrenç biriyim.*

"O da neydi öyle?" Kyla gülüyor. "Eğleniyormuşsunuz gibi görünüyordu."

"O bir pislik."

"Evet, ama seksi."

Axe'in bakışları benimkilere kilitleniyor, sinir bozucu derecede yakışıklı yüzünde kendini beğenmiş, memnun bir sırıtış yayılıyor. Beni ne kadar sinirlendirdiğini çok iyi biliyor ve bunun her saniyesinden zevk alıyor.

CHAPTER 24

AXE

Rory'nin küçük beyaz bluzu beni tahrik ediyor ve çok kısa eteği tam bir işkence. Onu görünce sinirleneceğimi, *bir yabancıyla* sevişmesinden dolayı öfkeleneneğimi sanmıştım, ama bunun yerine çok azdım.

Görev sırasında tek düşünebildiğim oydu: vücudunun nasıl hissettirdiği, amının tadı, boşaldığında çıkardığı sesler, dudaklarının benim sikimi sardığı anlar. Siktir. Şimdi onunla aynı odada olmak tam bir işkence.

Onu tekrar hissetmem lazım ve onu hemen burada becermemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.
burada

Onun meydan okuması, mavi gözlerindeki ateş, mücadele edişi - vücudunun onu ele veren vücudu - hepsi bağımlılık yapıyor. Bir kısmı beni öldürmek istiyor; diğer kısmı ise içimde olmamı istiyor. Onu bir kez aldım, ama bu sefer, benim adımları haykırarak.

Başka kimsenin ona dokunduğunu unutmamasını sağlayacağım.

Bir canavar tarafından sikilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini ona göstereceğim.

"Ağzı çok bozuk. O ağzın yakınına sikimi sokmayı hayal bile edemiyorum," diye gülerek diyor Griffen. "Onu ısırtıp koparacağından korkarım."

Rory bize ters ters bakar, Griff ise sırtarak bana bir bira uzatır.

"Eğlencenin yarısı da bu," diyorum, bir yudum alırken. "Meydan okumadan daha iyi bir şey yok. Benden nefret ediyor olabilir, ama sikimi sevecektir."

"Sen ne dersen o." Omuz silkiyor. "Ama onun ateşli yanını seviyorum. O sert bir kız.

Çok sert bir mücadele verecektir."

Gözlerimi kısıyorum. "Aklından böyle bir şey geçirme, Griffen. Ona parmağını bile sürersen, boğazını parçalarım."

"Demek öyle?" diye gülüyor. "O zaten bana karşı bir şeyler hissediyor."

"Sana hiçbir şey hissetmiyor," diye hırıldarım. "Ve ağzından çıkanlara dikkat etsen iyi olur."

Rory'nin onu isteyebileceğini ima etmesi bile kanımı kaynatıyor. Görevlerimden dolayı çok yorgunum ve bu gece onun kanını ellerime bulaştırmamamı sağlayan tek şey bu. Bir yudum daha bira içtiğinde kahkahası odada yankılanıyor.

Gece ilerledikçe, Rory'nin votkayı su gibi içtiğini izliyorum, her içkiden sonra hareketleri daha da dağınık hale geliyor. Sonunda bana doğru sendeleyerek geldiğinde, nefesinden gelen keskin alkol kokusu beni sertçe vuruyor.

Kucağıma yığılıyor, sıcak ve yumuşak bir şekilde bana yaslanıyor. Kızarmış yanakları ve dolgun dudakları neredeyse çok cazip.

"Axe," diye mırıldanıyor, kollarını boynuma dolayarak yüzünü omzuma gömüyor. Vücudu benimkine eriyor, saçlarının kokusu beni sarar.

"Küçük deniz kızı," diye mırıldanıyorum, ellerim onun uyluklarının üzerinde kayarken sırtıyorum.

Sarhoş, başı omzuma yaslanmış, yumuşak vücudu benim sert hatlarıma mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Güzel kokuyorsun," diye fısıldadı, parmakları göğsüme doğru kayarak dövmelemin mürekkebinin izledi. "Çok kötüsün," diye fısıldadı, sözleri peltek çıkıyordu.

"Evet, öyleyim." Dudaklarım boynuna değiyor, nabzının hızlı atışını hissediyorum.

"Neden?"

"Neden?" diye tekrar ediyorum, onu daha sıkı tutuyorum.

O başını sallıyor, saçları yüzüne düşer, gözleri cam gibi ve kaybolmuş gibidir.

"Neden kötüsün?"

"Çünkü ben böyleyim." Onu kendime çekiyorum ve vücudu içgüdüsel olarak benimkini arıyor, her ne kadar sarhoş olduğu için bunun farkında olmasa da.

"Beni incittin."

"Biliyorum."

"Gerçekten benim kötü bir kız olduğumu mu düşünüyorsun?"

"En kötüsü." Sertleşmiş meme uçları bana baskı yapıyor. "Ama sen *benim* kötü kızımsın." Saçımı çekiyor, boynuma iniyor, sesi doğrudan sikime gidiyor. Siktir. Böyle devam ederse, kontrolümü kaybedip onu burada sikacağım. "Ayıldığında çok kızacaksın."

"Muhtemelen," diye itiraf etti, kollarıyla beni kendine çekti, kalçaları sertleşmiş penisime sürtünüyordu. "Ama yine de senden nefret ediyorum."

"Kendine bunu söylemeye devam et."

Boynumu öper ve dilini köprücük kemiğimde gezdirir. Ben inlerim ve elleri gömleğimin altına girer, parmaklarını karın kaslarımın üzerinde gezdirir.

"Rory! Bu bizim şarkımız! Gidelim," diye bağırır Kyla, onu uzaklaştırmaya çalışır, ama ben belini daha sıkı kavrarım, içimde sahiplenme duygusu alevlenir.

"Henüz değil." Çenesini tutup, gözlerime bakmasını sağladım. "Artık alkol yok. Anladın mı? Benim sikime geldiğinde ayık olmanı istiyorum."

"Çok seksisin," diye fısıldadı, gözleri dudaklarıma indi. Eğilip beni sertçe öptü. Sarhoşken itaatkar olmasını sevmeme rağmen, onu alırken sarhoş olmasını istemiyorum. Onu sahiplenen canavarla geçirdiği her anı hatırlamasını istiyorum. Ondan uzaklaştım, o da dudaklarını bükerek "Hayır" dedi.

"Evet." Kalçalarını tutup kucağımdan kaldırıyorum. "Peki," diye homurdanıyor.

Kyla sarhoş bir şekilde onu dans pistine doğru çeker ve ben acı veren bir ereksiyonla baş başa kalırım.

"Hadi be! Lanet olası Reaper'ın ta kendisi!" Tanıdık, boğuk bir ses kulübün gürültüsünü keser. Arsen kalabalığın arasından zorla geçerken yukarıya bakarım.

Arseny Zakharov. Eski FSB ajanı, şimdi Sovereign'ın yeni üye eğitmeni — benimle rekabet edecek bir üne sahip.

Koyu renkli saçları kısa kesilmiş, çene hattında derin izler var. "Arsen, seni Güney Bölümü piçi." Ona başımı sallayarak, elini sıkıca tutuyorum elini sıkıca tutuyorum. "Hâlâ nefes alıyorsun." O da benim gibi General, Doğu Kıyısı'ndan, ama şu anda Güney'de görev yapıyor. Yıllardır tanışıyoruz, birlikte cehennemi gördük.

"Evet. Her zamanki boktan durum," diye homurdanıyor, yanımdaki koltuğa otururken, iri vücudu koltuğa zar zor sığıyor. "Bana verilen acemiler mi? Bir sürü yumuşak sikik korkak. Eskisi gibi yetiştirilmiyorlar." Rus aksanı her kelimeyi çelik gibi sert ve keskin bir şekilde çıkarıyor.

İçki siparişi veriyor, bir birayı bana doğru kaydırıyor. Onu kapıyorum, kapağını bir hareketle açıyorum ve uzun bir yudum alıyorum.

"Son Bond filminle ortalığı karıştırdığını duydum," diye alaycı bir şekilde diyor. "Öyle bir şey."

"Bir şeyi başlatmak için her zaman Hawthorne'a güven." Griff ve bana bakarak gülüyor.

"Bu bir yetenek." Griff sırtarak, şişesini benimkiyle tokuşturur.

Arsen'in gözleri bana kaydı. "Red Arena'nın genel müdürü olarak listelendiğini gördüm."

"Evet, Isaac daha önce söyledi," diye cevap veriyorum, sinirimi gizlemeye çalışmıyorum. Gizlemenin bir anlamı yok.

Kırmızı Arena bir etkinlikten daha fazlasıdır. Gelenek kisvesi altında kanla ıslanmış bir gösteri, hükümdarların sıralamada yükselmeye çalıştıkları bir yer.

Eskiden, yükselmek için birine ölümüne dövüşmeye davet etmek zorundaydın; merhamet yoktu, sadece acımasız vahşet vardı. Şimdi, her şeyi değerlendirme ve puanlamaya dayandırdılar, ama o vahşi düelloların ruhu hâlâ havada asılı, kanlı kumlarda dolaşıyor.

O çukurda, güce susamış hükümdarlar sadece dövüşmezler, savaşır. Artık törensel bir hal almış olsa da, yine de acımasız, kemik kırıcı bir savaştır ve ya pes edersiniz ya da artık ayakta duramadığınızda yerden silinirsiniz.

General olarak, yeni rütbelerini kazanan hükümdarlar karşısında mümkün olduğunca çok raunt dayanmam bekleniyor.

Yıllardır generalim, ama Isaac beni ilk kez Kırmızı Arena'ya koydu. Beni cezalandırdığını biliyorum — Rory ile olan Bond ödemesinden sonra kimin patron olduğunu hatırlatmaya çalışıyor.

Ama umurumda değil. Kan istiyorlarsa, onlara kan vereceğim. Her damlasını.

Griff'in sarhoş kahkahası gerginliği bozar. "Reaper herkesi katledecek. Bu çok komik olacak." Bara geri sendeleyerek gider ve bir tur daha sipariş eder.

"Görünüşe göre misafirimiz var," diye mırıldanır Arsen.

İki Sovereign piçi yaklaşır, gözleri üzerimizde. Masamıza doğru yürürken kaslarını gerilir.

"Hawthorne, senin parti seven biri olduğunu düşünmemiştim," diyor içlerinden biri, Arsen'in yanındaki koltuğa kayarak. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, sanki bir telini bile bozmaktan korkuyormuş gibi düzgün ve parlak. Eski para ve ayrıcalık kokusu, çürümüş gibi ondan yayılıyor.

"Siktir git, Harrison," diye homurdanıyor Arsen, ama Harrison sadece sırtıyor — kibirli küçük pislik. Kuzey Bölgesi Yüksek Şansölyesinin oğlu. Babasının unvanı onu dokunulmaz kılıyormuş gibi dolaşıyor.

"Arkadaşlarını dikkatli seçmelisin, Arseny." Harrison sırtıyor, sanki bizi elinde bir şey varmış gibi gözleri aramızda gidip geliyor. Bir yudum bira içiyorum, bakışlarım onu delip geçiyor. "Axe'in sırtında bir hedef var. Senin de çapraz ateşte kalmanı istemeyiz."

"Burada ne işin var, Harrison?" diye sorar Arsen. "Baban seni malikanesinde kilitli tutuyor sanıyordum. Dış dünya senin gibi yakışıklı bir çocuk için çok tehlikeli."

Harrison'ın sırtışı bozulur, çenesi gerilir.

Dikkatini bana çevirir. "Kuzey'de söylentiler dolaşıyor. Dolore Kardeşliği sana özel ilgi duyuyor. Conrad emri verdi, ama sen öldürmeyi gerçekleştirdin."

"Anlamadığın şeylerden bahsetme," diye homurdanırım, sabrım taşar.

"Sadece söylüyorum, Hawthorne, günlerin sayılı olabilir." Omuz silkiyor. "Başına ödül koydular. Belki de Reaper sonunda rakibini bulur."

Gözünü kırpmadan önce, üzerine atıldım ve yüzünü masaya çarptım, kemik kırıcı bir ses çıktı. Kan, ahşap masanın üzerine sıçradı, adamı ise ayağa kalkmaya çalışıyordu. Ben daha hızlıydım. Kaçmayı düşünmeden bıçağımı çıkardım ve boğazına dayadım.

"Benimle konuşma. Yoksa sıradaki sen olursun." Gözleri fal taşı gibi açılır, yüzündeki renk kaybolur. Yavaşça bıçağı boğazına dayarım, kan akıtacak kadar, onu titretmeye yetecek kadar. "Kıpırdama lan."

Kanlar içinde ve sersemlemiş bir halde sandalyesine yığılmış olan Harrison'a dönüyorum.

Onu sert bir şekilde yere itiyorum. "Bana bir daha saygısızlık edersen, babasının önünde bağırsaklarını deşerim. Kim olduğumu unutma."

Harrison ayağa kalkar, köpeği de korkak herifin peşinden gelir. Müzik çalmaya devam eder, kalabalık az önce yaşanan şiddetin tamamen farkında değildir.

"Vay canına," diyor Arsen, masaya yaslanarak, dudaklarında tembelce bir sigara sallandırıyor. "Bu çocuğun içinde böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim."

"Siktiğimin korkak," diye mırıldanırım, çoktan unutmuşumdur.

Arsen'in sesi değişir, ciddileşir. "Dolore senin peşindeyse, bu büyük bir mesele. Arkandan dikkatli olmalısın."

Omuz silkiyorum, sözlerinin ağırlığını üzerinden atmaya çalışıyorum. "Daha kötüsünü de atlattım." Ama onun haklı olduğunu biliyorum. Harrison boş konuşmuyorsa ve Kardeşlik benim başıma ödül koyduysa, işler gerçekten karışacak. Dolore sokak serserileri değil, acımasızlar. Eğer benim peşimdeyseler, sıradaki Conrad. Conrad'ın Marco'yu neden öldürmek istediğini bulmam lazım.

"Axe, ben senin arkanı kolluyorum. Sayısız kez kıçımı kurtardın. İşler ters giderse, bir söz söyle yeter."

Ona hızlıca başımı salladım. Paranoyak biri değilim, ama aptal da değilim. Başıma konulan ödül, lanet olası piyangoyu kazanmak gibi olacak ve tecrübeli tetikçiler Reaper'ı vurmak için sıraya girecekler.

CHAPTER 25

RORY

, ondan kurtulamıyorum. Burada, kalabalığın içinde kaybolmuş olsam bile, gözleri üzerimde. Müzik çınlıyor, bedenler hareket ediyor, ama onun varlığı kaçamadığım bir gölge gibi. Hiçbir gürültü ya da insan, onun bakışlarının ağırlığını engelleyemiyor.

Bu gece, hissedebiliyorum — beni onun adını haykırmaya zorlayacak. Korkmalı, tiksirmeli ya da sinirlenmeliydim, ama tek hissettiğim vahşi, yakıcı bir arzu.

Onun dokunuşunu, kontrolünü arzuluyorum. Hiçbir şeyi şu anda onu istediğim kadar istememiştim. Kendime bunun alkolün etkisi olduğunu söylüyorum, ama gerçeği biliyorum: içimde sadece onun doldurabileceği bir karanlık var.

Doğruca bana doğru geliyor. Bana ulaştığında, elini belime doluyor ve beni kendine çekiyor.

"Axe," diye inliyorum, dudakları benimkilere çarptığında. Öpücük yoğun, dili talepkar ve acımasız. Elleri vücudumda dolaşüyor ve ben onun tarafından tüketiliyorum, etrafımızdaki dünyayı tamamen kaybediyorum.

Dokunuşu sert, sahiplenici ve ben o anın büyüüne kapılıyorum. Alkolün ve onun dokunuşunun yarattığı coşkuya teslim olurken mantığımı kayboluyorum.

Bu kötü. Gerçekten çok kötü.

"Gidiyoruz," diye homurdanıyor, nefesi boynumda sıcak. Beni kalabalığın içinden çekiyor, parmakları benimkilerle iç içe.

Kapıya ulaştığımızda, soğuk gece havası beni vurur ve biraz ayılır. Kalbim hızla atıyor, düşüncelerim hala karışık, ama o beni arabasına çekerken

beni arabasına doğru çekiyor.

İçeride, eli uyluğuma doğru kayıyor, yanıp tutuştuğum yere tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Vücudum kendi kendine tepki veriyor, her sinirim arzuyla yanıyor. Ona bana dokunması için yalvarmak üzereyim, çaresizlik çok yoğun, görmezden gelmek imkansız. Tutuşu sıkılaşıyor, başparmağı eteğimin kenarını okşuyor.

Bunun bir hata olduğunu biliyorum. Jamie'ye yaptıkları, beni damgalaması, hayatıma getirdiği kaos için ondan nefret ediyorum.

Ama şu anda, tüm bu öfke, tek bir ham, çaresiz ihtiyaç tarafından yutuluyor. Öz saygı, uzak bir anı gibi geliyor - onun çekimiyle soluyor - her şeyi mahveden canavar.

Mahvoldum.

"Gergin görünüyorsun." Eve girdiğimizde, vücudunu bana yaslar, nefesi kulağımda sıcak. "Küçük siren. Korkuyor musun?"

"Senden korkmuyorum," diyorum, ama sesim titriyor.

"Evet, korkuyorsun. Ve korkmalısın da." Eteğimin fermuarını yavaşça aşağı indiriyor, parmakları sırtımda bir yol çiziyor ve sonra üstümü başımdan çıkarıyor. Cildim ateşle yanıyor, tüm vücudum beklentiyle titriyor. Hızlı bir hareketle beni kaldırıyor ve ben bacaklarımı beline doluyorum.

"Axel," diye nefes alıyorum, sesim titriyor, vücudum titriyor. Beni yatak odasına taşıyor ve yatağa bırakıyor, sadece tangam ve topuklu ayakkabılarımla bırakıyor.

Çıplak kalmışken, gözleri yırtıcı bir parıltıyla üzerimde dolaşırken nefesim kesildi. Başının arkasına uzanıp gömleğini çıkararak dövmelerini ve kaslı vücudunu ortaya çıkardı.

Ellerini kemerine kaydırırken, nefesim ağır ve düzensiz bir şekilde hızlanır. Parmakları, göz teması kurmadan, metodik bir şekilde tokayı açar. İçimdeki bir ses kaçmamı, olabildiğince uzağa kaçmamı haykırır, ama daha sessiz bir ses kalmamı yalvarır.

Bu, geri dönüşün olmadığı noktadır.

"Kaçsan bile, çok uzağa gidemezsin," diyor, korkumu okuyarak. "Peki, gerçekten kaçmak mı istiyorsun?" Topuklarımı çözmek için eğiliyor, eli baldırlarımın üzerinde geziyor. "Yoksa kalmak mı istiyorsun?" Eli bacağımanın içinden yukarı doğru kayıyor, parmakları tangamın kenarını okşuyor. "Bir tahminde bulunmak istiyorum," diyor, sesi alçak ve kısık. "Bunu istiyorsun. Beni istiyorsun. Ve bunun için kendinden nefret ediyorsun."

Haklı. Tanrım, çok haklı.

Yavaşça tangamı çıkarır, gözleri her hareketimi izler.

"Nasıl olacağını biliyorum, küçük siren. Kendine beni istemediğini söylüyorsun. Benden nefret ettiğini." Pantolonunu çıkarır, ardından boxerını da. Gözlerim aşağıya kayar ve zorlukla yutkunurum.

Kahretsin, onun penisinin ne kadar büyük olduğunu unutmuşum.

Yatağa tırmanıyor, ağırlığıyla yatak çöküyor. "Ama derinlerde, gerçeği biliyorsun."

"Senden nefret ediyorum."

"Evet, nefret ediyorsun." Başparmağını alt dudağımın üzerinde hafifçe gezdirir, bakışları ağızımda kalır. "Ama bu, beni istediğin gerçeğini değiştirmez. Çaresizce." Dokunuşu çene hattımdan aşağıya doğru iner. "Ve sana tam olarak istediğin şeyi vereceğim. İhtiyacın olan şeyi."

Sözleri bir vaat gibidir ve ben hem korkmuş hem de heyecanlıyım. "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Biliyorum." Kalçalarımı kavrayarak beni yüzüstü çevirip yatağa bastırıyor. Göğsü sırtıma bastırıyor, ağırlığı onun hakimiyetini hatırlatıyor.

"Bunu istemiyorum. Beni nefret etmeni seviyorum. Bu, her şeyi daha da tatmin edici hale getiriyor." Bir elini boğazıma doladı, parmakları sahiplenici bir tutuşla sıkışıyor.

Diğer elini vücudumda gezdirir, parmaklarını ıslak kıvrımlarımın arasına kaydırır. Nefesim kesilir, sırtımı kamburlaştırırım, boğazımı sıkı eli sıkışır.

"Aferin kızım," diye kulağıma fısıldadı.

İki parmağı içime girer ve ben durduramadan bir inilti çıkar. Kalçaları sırtıma bastırır, sert penisi kıkırma baskı yapar. Boğazımı bırakır ve derimdeki izi parmağıyla izler, bu da bende bir öfke patlaması yaratır.

"Ona dokunma!"

"Neden?" diye alay eder. "Bu izi görmek, seni sahiplendiğimi bilmek... beni çok tahrik ediyor." Parmakları içime girip çıkıyor, dokunuşu sert ve acımasız. "Sadece bununla seni boşaltabileceğime eminim," der, parmakları damgayı okşayarak tüm vücudumu titretir.

"Siktir git," diye tıslarım, tırnaklarım yatağa batar.

O, acımasız ritmini sürdürerek mırıldanır. Diğer eli, morartacak kadar sıkı bir şekilde kalçamı kavrar. "Senin pis ağzını seviyorum, ama şu anda bunu duymak istemiyorum."

"Axe," diye inledim, baskı artarken.

"Bir daha konuşursan pişman olursun."

Dudaklarımı ısırarak inlemelerimi bastırmaya çalışıyorum. Parmaklarını çekip beni yatağa daha sert bastırıyor. Parmakları kalçalarımın batıyor ve penisini girişime yerleştiriyor. Öne eğilip dudakları kulağıma değiyor. "Bu acıtacak."

Hızlı bir hamle ile kendini içime derinlemesine gömer. Bir çığlık içimden kopar — penisi beni gerer ve tamamen doldurur.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni daha sıkı tutuyor ve kendine doğru çekiyor. Parmakları yanlarıma batıyor, penisi daha da içeri giriyor. Donuyor, vücudu titriyor ve düzensiz nefes alıyor. Göğsü sırtıma sertçe bastırıyor ve yüzümü avuçlayarak beni karanlık, soğuk gözlerine bakmaya zorluyor. Bağırmaya başlıyorum ama hızla ağzımı kapatarak beni susturuyor.

"Şşş," diye emrediyor, sesi sabit ve sakin. "Nazik davranmam. Sana alışman için bir şans veriyorum, ama çenenin kapatmazsan, seni hemen alırım. Anladın mı?"

Ben başımı sallıyorum ve beni tutan eli biraz gevşiyor. Kocaman penisi içimde atıyor ve baskı neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Nefesim düzensiz, kalbim çarpıyor, onun büyüklüğü karşısında kendimi kaybediyorum. Acı dayanılmaz ama başka bir şey daha var, zevke tehlikeli derecede yakın bir şey.

"Bana çok iyi davranıyorsun," diye fısıldadı, nefesi kulağımda sıcak

Kalçalarımı yavaşça hareket ettiriyorum ve o da buna karşılık inliyor. Yavaşça hareket etmeye başlıyorum, her hareketim onun penisinin benim duvarlarıma karşı atmasına ve gerilmesine neden oluyor.

"Rory," diye homurdanıyor, sesi alçak, eli sırtımda aşağı kayıyor. "Hareket etmeye devam edersen, kontrolümü kaybedeceğim."

Kontrolün vücut bulmuş hali olan Axel'in benim yüzümden kontrolünü kaybetmesi düşüncesi vücudumu heyecanlandırıyor. Kalçalarımı yavaşça hareket ettirerek sınırlarını test ediyorum.

Keskin bir nefes verir, penisi hala içimde derinlerde, kalın ve ağır, beni dayanma sınırlarımın sonuna kadar gerer. Pişman olacağımı bilmeme rağmen, bu meydan okuma çok caziptir. Ona karşı ileri geri sallanırım.

Derin bir inilti çıkar, sesi içinden yankılanır ve beni daha sıkı sarar...

"Sen bunu istiyorsun."

Onun karanlık vaadiyle içimi bir titreme kaplıyor. Her şeyi istiyorum — acıyı, zevki, karanlığı.

"Belki de öyle," diye fısıldarım, isteksiz bir itiraf. Düşük, ilkel bir iniltiyle kalçalarını öne doğru iter, penisini içime derinlemesine sokar.

Acı içimi yakarken, gözlerimden yaşlar süzülür ve çığlık atarım.

O tereddüt etmez, hızı acımasız, darbeler sert ve amansızdır.

Vücudum yanıyor gibi hissediyorum, acı ve mide bulandırıcı bir ecstasy arasında kalmışım. "Senin çığlıklarını duymaktan asla bıkmayacağım," diye homurdanıyor ve bu sözler içimde yeni bir acı ve çarpık zevk dalgası yaratıyor.

Saçımı avuçlayarak başımı geriye doğru çekiyor, her acımasız itişinde vücudu benimkine çarpıyor.

Ben çığlık atıyorum, tırnaklarımla yatağı tırmalıyorum, bir çeşit dayanak bulmak için çaresizce. Kafamı aşağı doğru itiyor, yanağımı yatağa bastırıyor. Çığlıklarım boğuk çıkıyor, gözyaşlarım durmak bilmiyor, o ise merhamet göstermeden içime girip çıkıyor.

"İşte böyle, küçük siren," diye homurdanıyor, sesi alçak ve karanlık bir tatminle dolu. "Çığlıklarını duymak istiyorum."

Elini bacaklarımla arasına kaydırıyor, parmakları klitorisimi bulurken diğer eli saçımı sıkıca kavriyor ve yüzümü yatağa daha sertçe bastırıyor. Vücudum tepki olarak sarsılırken içimden çığlık atıyorum, beni uçurumun kenarına ittiğinde duyduğum hisler çok yoğun.

"Etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyorum. Boşalmak üzeresin." İçimdeki baskı artıyor.

Ne yaptığını çok iyi biliyor ve bu beni çıldırtıyor.

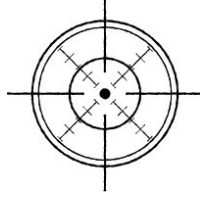
Orgazmım içimi parçalıyor, şiddetli bir zevk dalgası beni onun adını haykırmaya itiyor, parmaklarım çaresizce çarşafları tırmalıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, itişleri çılgınca hızlanıyor, beni tutuşu morartıyor.

Yoğunluk çok fazla, vücudum çok bunalmış ve ben içgüdüsel olarak uzaklaşmaya çalışıyorum.

Ama beni geri çekiyor, sahiplenici bir homurtuyla içime giriyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Son bir derin itişle, boğazından gırtlaktan gelen bir ses çıkar ve penisi içimde atmaya başlar. O inerken, sıcaklık içimi doldurur, spermi beni doldurur. Nefesini toparlarken yatağa yığılır ve beni altında hapseder.

VÜCUDUM KURŞUN GİBİ AĞIR. Sıkı amı hala beni sıkıca sarıyor, her nabız onun ne kadar mükemmel olduğunu hatırlatıyor. Geçen seferki sadece hayal gücüm değildi, o inanılmaz.

Amcığı beni sıkıca kavrar, penisimden son damlasına kadar her şeyi sıkar. Göğsüm sırtına bastırılır, terden kayganlaşan tenlerimiz birbirine yapışır. Yavaşça geri çekilirim, saçlarını tutan elimi gevşetirim.

Ben dışarı çıkarken o inliyor ve ben de inlemekten kendimi alamıyorum.

Sırt üstü yere yığıldım. Çarşaflar terden sıırıksıklamdı ve o benim spermimle kaplıydı. Benden daha çok nefret edecek, ama ben henüz bitirmedim. Onun tatlı, sıkı amcığı bağımlılık yapıcı ve onunla işim henüz bitmedi.

"Axe..."

"Ne?" diye soruyorum, tavana bakarak, onun bir konuşma başlatmayacağını ya da duygusal davranmayacağını umarak.

Maske takmış bir yabancı olarak onu kucakladığımda bana ne oldu bilmiyorum, ama bu bok bir daha olmayacak. Hala yüzüstü yatıyor, yüzü çarşaflara gömülü.

Yan dönüp, mükemmel yuvarlak kığını elime alıp, damgaya bakıyorum. O tamamen benim, her santimi. Parmaklarım damgayı izliyor ve o keskin bir nefesle vücudunu gerginleştiriyor.

"Dur," diye mırıldanıyor, sesi boğuk.

"Hayır." Elimini bacaklarının arasına kaydırıyorum. Spermimiz bacaklarından aşağı damlıyor ve parmaklarımı bu pisliğin içinde gezdiriyorum.

"Duş almam lazım."

"Duş alacağız," diye cevap veriyorum ve iki parmağımı onun içine sokuyorum. Keskin bir nefes alıyor ve vücudu tepki olarak sarsılıyor. Parmaklarımı yavaşça içeri ve dışarı hareket ettiriyorum. Artık dayanamayana kadar benim adımları haykırmaya kararlıyım.

O zaten çok yakın, amı ıslak ve aç.

Parmaklarımı çıkardığımda, hayal kırıklığıyla inliyor. "Sırt üstü yat," emrediyorum. Kafasını çevirip gözlerimi dikeyyor.

"Yapamam," diye sızlanır. "Çok acıyor."

"Sevmeyi öğreneceksin," diyorum, elimi omurgasından aşağı doğru kaydırarak. "Çünkü durmayacağım."

"Sen bir pisliksin," diye homurdanır.

"Biliyorum," omuz silkiyorum. "Şimdi, dön. Tekrar sormak zorunda bırakma beni."

İsteksizce sırt üstü yatar, sarı saçları yastığın üzerine yayılır. Yanakları kızarmış, dudakları şişmiş, bakışlarımı her ayrıntıyı yakalamak için üzerinde dolaşır. Yoğun bakışlarım altında meme uçları sertleşir.

"Aferin benim kızım," diye mırıldanıyorum, ağzımın kenarında çarpık bir gülümseme beliriyor.

Dilimi meme ucuna sürüyorum ve o altımda titriyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Meme ucunu ısıriyorum ve o çığlık atarak sırtını kavisiyor.

"Bacaklarını aç," emrediyorum ve tekrar ısıriyorum.

O çığlık atar, uysalca bacaklarını ayırır. Elleri saçlarımla kavrar, nefes alışını düzensiz ve kesik kesiktir.

Dikkatimi diğer meme ucuna çeviriyorum, hassas tomurcuğun etrafında dilimi döndürüyorum. Parmaklarımı amına kayıyor, ıslaklığını araştırıyor. Sırılsıklam, vücudu çaresiz bir ihtiyaçla kıvraniyor.

Klitorisini acımasızca okşayarak, ona istediğı rahatlamayı asla vermedim.

"Axe," diye fısıldar.

Boynuna doğru ilerlerim, iz bırakacak kadar sertçe ısırır ve emerim. Dudakları benimkilere çarpar, çılgınca ve ihtiyaç içinde, dili benimkiyle açlık ve ateşin çarpışmasında dolanır.

Penisimin başını ona bastırıyorum, yavaşça içeri itiyorum. Nefesi ağzımda kalıyor, sıkılığı beni kavriyor. Daha derine batıyorum, her santimi acımasız, kasıtlı bir kontrolle dışarı çekiyorum.

"Siktir," diye inliyor, tırnakları sırtımı çiziyor.

Acı verici derecede yavaş bir tempoda devam ettim, geri çekilmek için çıkardım. Baskı çıldırtıcıydı, her itişte amı beni daha sıkı sıkıyordu. Spermimiz uyluklarından aşağı damlıyordu.

Onu yataktan kaldırdım, bacakları belime kolayca dolandı. Onu duşa taşıırken hafif, neredeyse ağırlıksız hissettim. Musluğu açtığımda soğuk su üzerimize çarptı ve o çığlık attı, vücudu beni sıkıca kavradı.

"Isınır," diye homurdanıyorum, onu fayanslara bastırıp derinlemesine giriyorum. "Sen çok güzelsin," diye fısıldıyorum ve o inliyor. Dudaklarımı boynuna götürüyorum ve o iç çekiyor. Henüz sikmediğim bir delik var ve bunun halledilmesi gerekiyor.

"Seni kışından sikeceğim."

Bütün vücudu kaskatı kesildi ve uzaklaşmaya çalıştı.

"Hayatta olmaz! Bu olmayacak."

"Oh evet, olacak," diyorum, kulağını ısırarak. O kıvranıyor ve amı sikimi sıkıyor. "Bana hayır diyemezsin." Omzunu ısııyorum. Başı geriye düşüyor ve inliyor.

Elleri göğsüme gider ve beni geri iter, bana bakmamı zorlar.

"Hayır."

"Evet."

"Axel," diye nefes nefese kalır.

"Küçük deniz kızı," diye homurdanıyorum ve onu sert bir öpücüğe çekiyorum. Kavrayışım sıkılaşıyor ve dilim onunkiyle dolanıyor. "Bağırıp çığlık atabilirsin, ama ben senin her deliğini sikip, onları spermimle dolduracağım."

O itiraz etmeye çalışır, ama ben onun sözlerini yutarım. Elleri omuzlarımı kavrar, tırnakları derime batar.

"Lütfen. Acıtacak."

"Evet, olacak." Onu sikimden kaldırdım ve o nefes nefese kaldı, amı boş ve ıslaktı.

"Arkanı dön." Gözleri benimkilerle buluştu, ama kıpırdamadı. "Beni tekrar ettirme."

"Sen çok büyüksün."

Yüzünü tutuyorum, daha sıkı tutma dürtüsüyle mücadele ediyorum, öfke derimin altında uğulduyor. O lanet olası bir şaheser - mavi gözleri karanlık, dudakları şişmiş, korku ve açlık arasında sıkışmış. O bir felaket - benim felaketim.

"Dediğimi yapmazsan, çok daha fazla acıtacak." Saçını tutup onu döndürdüm. Onu soğuk fayanslara bastırırken inledi

fayanslara bastırırken, karnı sert porselene baskı yaparken inliyor. "Ellerini duvara koy."

"Nazik olacak mısın?"

Elimi beline kaydırıp parmağımı yavaşça kıkına sokuyorum. Çığlık atıyor, vücudu tepki olarak kaskatı kesiliyor.

"Sana söyledim, nazik değilim." Parmağımı yavaş ve kontrollü hareketlerle içine sokup çıkarıyorum, o da buna karşılık inliyor.

"Siktir," diye bağıyor. "Axe, lütfen."

Hızımı artırdım, her itişte vücudu titriyordu. Boynunu daha sıkı kavradım, yanağını soğuk fayansa sertçe bastırdım, inlemeleri duşta yankılanıyordu.

"Oh, küçük siren, bundan zevk alıyorsun, değil mi?" diye homurdanırım ve ikinci parmağımı da eklerim.

O inliyor, tırnakları karoları çaresizce tırmalıyor. Daha derine itiyorum, parmaklarımın etrafında kıkının sıkıldığını hissediyorum. Hızlanıyorum, vücudu sallanıyor, elime sürtünüyor. Lanet olsun, çok sıkı. Onu sikimin etrafında hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Sıkı deliği parmaklarımın sabit itişiyile gerilir ve neredeyse hazırdır. Üçüncü parmağımı eklediğimde, çığlık atar, kasları etrafımda sıkılaşıp.

Elimi karnından aşağı kaydırıp iki parmağımı açgözlü amına sokuyorum, iki deliği de parmaklarımla dolduruyorum. Vücudu sarsılıyor, direniyor ama teslim oluyor. Çok yakın, kaçınılmaz olanla mücadele ediyor. Ama boşuna. İstediyimi alacağım.

"Kıpırdama lan," diye homurdanıyorum, parmaklarımı çekiyorum.

Uzaklaşıp, duşun dışındaki çekmecedan bir şişe kayganlaştırıcı alıyorum. Geri döndüğümde, onu izliyorum: yüzü fayansa bastırılmış, kolları başının üzerinde gerilmiş ve kıkı tamamen ortada.

Ne uslu bir kız. Benim uslu kızım.

Penisime kayganlaştırıcı sürüp yavaşça okşuyorum, elimi beline doğru hareket ettirirken onun irkildiğini izliyorum. Kıkını hafifçe kaldırıp penisimin ucunu girişine yerleştiriyorum. Elim boynuna dolayarak göğsümü sırtına sıkıca bastırıyorum, parmak uçlarımla altında kalp atışlarını hissediyorum.

Onu, hayatının geri kalanında özleyeceği şekilde mahvetmek istiyorum.

"Sadece nefes al. Çok seveceksin." Penisimin başını ona bastırıyorum, yavaşça içeri giriyorum. Parmakları fayanslara tutunuyor, vücudu gerginlikten kaskatı kesiliyor.

"Oh, tanrım," diye nefes nefese, sesi kırılır.

"Tanrı burada değil. Bana şeytan de," diye homurdanıyorum.

Kıçını bana sıkıca sararken çığlık attı. Yavaşça daha derine girdim, penisim yarıya kadar onun içine gömüldü. Lanet olsun, sıkılığı inanılmazdı.

"Lanet olsun, çok sıksın," diye homurdanıyorum, daha da içeri giriyorum.

"Çok büyüksün," diye bağırır, tırnakları fayansları çaresizce tırmalarken. "Sığmayacak."

Geri çekildim, sonra yavaşça ileri ittim, titrek vücudunu, titrek çığlıklarını tadını çıkardım.

"Evet, sığar," diye homurdanıyorum, kendimi daha derine gömüyorum. Vücudu beni almak için geriliyor ve çığlıkları daha da yükseliyor, inlemeleri düzensizleşiyor. "Vücudun sikimi çok iyi alıyor," diye homurdanıyorum, hızımı artırıyorum.

Onu kucaklayarak, iki parmağımı kaygan amına sokuyorum. Nefes nefese kalıyor, kalçaları sarsılıyor, ben acımasız ritmimi sürdürüyor, kıçını ve amını aynı anda sikiyorum. Çığlıkları duvarlarda yankılanıyor, oda benim adımı haykırışlarıyla doluyor.

İkimiz de orgazma yaklaştık, onun zevki benimkine karışıyor. Hızımı sabit tutuyorum, parmaklarım amını okşarken kıçını sikiyorum, ikimizi de doruğa yaklaştırıyorum.

"Benim için boşal. Adımı haykırmanı duymak istiyorum." Vücudu titrer, çığlıkları giderek yükselir.

"Siktir, Rory," dişlerimi sıkarak tıslıyorum. "Benim için boşal. HEMEN!"

Parçalanıyor, vücudu şiddetle sarsılıyor, kasları benim sikimi ve parmaklarımı sıkıca kavırıyor. Onun boşalması beni doruğa sürüklüyor. Boşalırken göğsümden vahşi bir kükreme patlıyor, içini derinlemesine dolduruyorum.

"SİK!" Onun üzerine yığıldım, onu fayanslara yapıştırdım. Nefeslerimiz düzensiz, kalbi göğsümün altında çarpıyor. Penisim onun içinde kalıyor, yüzüm nemli saçlarında, nefesinin her titremesini hissediyorum. O çok iyi hissettiriyor... Böyle uyuyabilirim.

"Beni ezıyorsun," diye fısıldadı.

"Sen de benim sikimi sıkıyorsun," diye homurdanıyorum, yavaşça çekilirken. "Yalnız duş almak istiyorum."

"Beni kendi duşumdan mı kovuyorsun?" Gülerek sabunu alıp göğsümü köpürtmeye başladım.

"Evet."

"Sana bir haberim var, küçük deniz kızı," diyorum sırtarak. "Bu işler öyle yürümez. İşimi bitirince giderim, bir dakika bile erken değil."

"Peki," diye tersler, gözleri öfkeyle parlıyor.

Sabunu durularken, onun meydan okuyan bakışları beni eğlendiriyor. O kadar küçük ve zayıf ki, ama bir savaşçı gibi davranıyor. Bu çok komik.

"Yatakta görüşürüz," diyorum, duştan çıkarken kurulamaya zahmet etmeden. Belime bir havlu sarıp kapıya doğru yöneliyorum.

"Seninle aynı yatakta yatmayacağım," diye bağıırır arkamdan.

"Uyuyacaksın," diye bağıırıyorum, "yoksa seni bodrumda yatırırım. Seçim senin."

"Siktir git!"

"Bir tur daha yapmak istersen, yapabiliriz," diye bağıırıyorum, yatak odasına doğru ilerlerken.

Yorganı çekip yastıkları yatağa atıyorum. Sevişmeden sonraki davranışları, benim olduğumu bilmediği zamanki davranışlarından çok farklı. Duygusal, muhtaç, bana yapışıp kalmam için yalvarıyordu. Şimdi ise beni duştan kovdu ve cadalozluk yapıyor. Maskeyi daha önce çıkarmalı ve kim olduğumu açıklamalıydım, bu saçmalığı bitirmeliydim.

Çıplak bir şekilde yatağa yığılıyorum ve tavana bakıyorum. O benim başımın belası, ama lanet olsun, ondan doyamıyorum. Sıkı küçük vücudu benim için yaratılmış ve amcığı şimdiye kadar hissettiğim en iyi şey.

Kapı açılır ve o, saçları sıırsıklam, havluyu sıkıca sarılmış halde fırlayarak çıkar. Gözleri öfkeyle doludur, yanakları kızarmıştır.

"Seninle aynı yatakta yatmamın tek nedeni, bodrumda yatmayı reddetmemdir. İstedığım için değil, ve kesinlikle senden hoşlandığım için de değil. Anladın mı?"

"Elbette. Şimdi havluyu bırak ve yatağa gir."

O çok güzel ve ıslak ve kızgın hali beni tahrik ediyor.

"Siktir git," diyor, yumruklarını sıkarak.

"Bu yatağa girmek için beş saniyen var," diyorum, sabrım tükeniyor, "yoksa seni saçından tutup yatağa atarım."

O, dudaklarını sıkıca kapatarak bana öfkeyle bakar.

"Tanrım, Rory," diye iç geçiriyorum, sinirlenerek. "Neden her şeyi bu kadar zorlaştırıyorsun? Yatağa gir."

Pes etmiş bir iç çekişle havlunun düğümünü çözüyor. Havlu düşüyor ve yatağa girerken çıplak vücudu ortaya çıkıyor, yorganın altına girip bana sırtını dönüyor. Parmaklarım vücudunun hatlarını izliyor,

omurgasından beline doğru kayar. Titrer, derisinde tüyler diken diken olur.

Eğilip omzuna bir dizi öpücük konduruyorum, dudaklarımın altında yumuşak tenini hissediyorum. "Sen benimsin, küçük deniz kızı," kulağına fısıldıyorum. "Bunu asla unutma."

Kalçalarını tutup onu sırt üstü yatırıyorum. Nefesini kesiyor ve gözleri büyüyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı biliyorsun," diye inlerim, ellerimi karnına indirip ağırlığımı bacaklarının arasına veririm.

"Axe..."

"Şşş," diye fısıldarım, "uslu kızım ol."

Onun içine girmeye başladım ve o hemen gerildi.

"Axe, bir kez daha içime girersen, uykunda seni öldürürüm."

"Benimle flört mü ediyorsun?" Yaklaşıyorum, dudaklarım kulağını okşarken kulak memesini ısıyorum. O inliyor, parmaklarını derime gömüyor.

Dilimi boynuna doğru kaydırıyorum, ısınmış teninin tadını çıkarıyorum. Dişlerim köprücük kemiğini sıyrıyor ve o nefesini tutuyor. Boğazını sıkıca kavıyorum, parmaklarımın altında nabzının çılgınca atışını hissediyorum. "Sen bayılana kadar seni becereceğim. Sonra, hala istersen, beni öldürmeyi deneyebilirsin."

Dişlerimi etine geçiriyorum ve o çığlık atıyor.

"Sana sevişmem için yalvaracaksın, Rory. Tıpkı merhamet için yalvaracağın gibi." Köprücük kemiğini kanayacak kadar sert ısıyorum.

"Beni kanattın," diye nefes nefese diyor, ben yarayı yalarken.

"Kanının tadını seviyorum," diyorum, ısırık izini dilimle takip ederek.

"Sen hastasın."

"Öyleyim."

Onun itirazlarını görmezden gelerek, yatağın altında saklı olan deri kelepçeleri alıp hızla bileklerini yatak başlığına bağlarım.

O direnir, ama benim gücüm onun küçük bedenini kolayca alt eder. Gözlerinde öfke ve yaşlarla bana bakarken, ne olacağını biliyorum: Ben onun bedenini kontrol altına alırken, o yalvaracak ve merhamet dileyecek.

"Lütfen, Axe, nazik olmanı istiyorum. Lütfen."

"Küçük siren," diyorum, çenesini tutup gözlerini benimkilere bakmaya zorlayarak, "Seni uyarmıştım. Nazik davranmam." Eğilip dudaklarımla onun dudaklarına dokunurken fısıldıyorum, "Ama merak etme. Her saniyesinden zevk alacaksın."

Ağzını ele geçiriyorum, her türlü itirazını kesiyorum, dilim onun dilini ele geçiriyor. Kaskatı kesiliyor, ama kalçaları kalkması ve vücudu teslim olması uzun sürmüyor. İsteddiği kadar benimle savaşılabılır, ama vücudu kime ait olduğunu biliyor. Ve ben onun bunu asla unutmamasını sağlayacağım.

Penisimin başını girişine bastırıyorum, ıslak yarıkla onu kızdırıyorum. Kolları bağlara karşı geriliyor, ben onu santim santim gererken nefesi kesiliyor. Duvarları sıkışıyor ve ben inliyorum, onun sıcaklığı beni sarıyor.

Daha derine girip kendimi sonuna kadar gömdüğümde, çılgılığı odayı yırtıyor. Titriyor, bacakları beni sarıyor, kalçaları daha fazlasını istiyor. Ağırılığını ön koluma verip onu göğsüme bastırıyorum.

O, verecek hiçbir şey kalmayana kadar beni tamamen, her santimimi alacak. "Siktir, Rory," diye homurdanıyorum, dişlerimi boynuna geçiriyorum.

O inliyor, amı benim sikimi sıkıca sarıyor, nefesleri ağır ve zorlu bir şekilde geliyor. Elim onun kıcını kavırıyor, kalçalarını kaldırıyor, daha derine giriyorum.

Cildimizin birbirine çarpma sesi, inlemelerimizle karışarak beni çılgına çeviriyor. Baş geriye atılmış, kalçaları çılgın bir ritimle benimkine uyum sağlamak için sallanıyor.

"Siktir," diye inliyor. "Axe, ben..." Sözleri, ona sertçe girerken çıkardığım keskin bir çılgılla kesiliyor, vücudu zevkten patlıyor.

Amcığı titriyor, kasları etrafımda kasılmalar yapıyor. Bileklerini kaldıraç olarak kullanarak, kendi boşalmamı kovalayarak, acımasız tempomu sürdürüyorum. Amcığı spazm yapmaya devam ediyor, vücudu altımda titriyor.

"Axel!" diye bağırır, benim uzunluğumu sıkıca kavrayan penisi beni doruğa ulaştırır.

Çekip çıkardım ve boşalmamı karnına döktüm, spermim onun mükemmel tenini kapladı.

Onun yanına yığılırım, düzensiz nefeslerimi düzenlemeye çalışırım. Zevk içimi kaplar ve bu coşku bağımlılık yapıcıdır.

Hava seksin, terimizin ve sıvılarımızın kokusuyla doludur. Bileklerini çözüyorum, kolları gevşek bir şekilde yanlarına düşerken onu izliyorum. Gözleri kapalı kalıyor, vücudu yorgunluğun ardından titriyor.

"Çok uslu bir kızdın."

Gözleri hala kapalıyken, anlamsızca mırıldanır. Eğilip, yumuşak dudaklarını öperim. O da karşılık verir, dili tembelce ağzıma kayar. Geri çekilip, alnımı alnına dayar, mavi gözlerine bakarım.

"Ben senin kötü kızın olduğumu sanıyordum," diye fısıldadı.

"Oh, küçük deniz kızı, sen ikisinin de en iyisisin," diye cevap veriyorum, sırt üstü yatarak. "Bir havlu lazım."

"Hayır. Spermin senin üzerinde kalacak."

"Uykunda seni öldüreceğim," diye inledi, gözleri tekrar kapandı.

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diye gülerek cevap veriyorum. Nefesi düzeliyor ve yavaşça uykuya dalıyor.

Ön kapı gürültüyle açılır, ardından Griffen'in kaosunu haber veren sesler gelir: yüksek kahkahalar, ağır ayak sesleri ve seslere bakılırsa, arkasında birden fazla Slut var. Tek istediğim uyumakken, keskin bir çarpma sesi ve cam kırılma sesi tüm evi çınlatır.

Rory birden doğrulur. "O neydi?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum, sinirimi zorlukla bastırarak. "Sadece uyu."

Gözleri kapıya kayıyor, iri ve gözyaşlarıyla parıldıyor.

"Ya biri eve girmişse?"

Bu saçmalığa neredeyse gülmek üzereydim. "Kimse girmedi."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" Şimdi titriyor, nefesleri hızlı ve sık.

O benimle birlikte. Korkacak ne var ki?

"Buraya gel." Hareket etmiyor, gözleri yatak odasının kapısına kilitlenmiş. İç çekip onu kendime doğru çekiyorum. Gerginleşiyor, elleri göğsüme dayanıyor, ama ben onu bırakmıyorum. Nefesi düzensiz, gözyaşları sıcak, cildime işliyor.

"Sadece Griffen. Kimse buraya girmeyecek kadar aptal değildir."

Cevap vermiyor, ama kalp atışlarının yavaşladığını, nefesinin düzeldiğini hissedebiliyorum. Uzun bir süre sonra, benden uzaklaşıyor ve ben istemememe rağmen onu bırakıyorum. Bana sırtını dönerek kıvrılıyor ve battaniyeyi çenesine kadar çekiyor.

Onu sakinleştirmek için ikinci kez uğraşıyorum, ama bu sefer kollarımdan kurtulmak için sabırsızlanıyor.

Beni daha çok sinirlendiren ne? Onu hala kucaklamak istemem mi, yoksa beni bu kadar çabuk itip kakması mı? İkisini de umursamamalıyım.

CHAPTER 26

RORY

T Sabah güneşı göz kapaklarımdan içeri giriyor ve başımı zonklatıyor. Gözlerim yanıyor ve ağzım kum kağıdı gibi hissediyor. Dün geceki olaylar zihnimde canlanıyor: onun ağzı, elleri, penisi.

Titriyorum, her kasım ağrıyor, kığım zonkluyor. Adam bir Olimpiyat sporcusu gibi yapılı ve ona yakışır bir dayanıklılığa sahip. Hiç pişmanlık duymadan istediğini aldı.

Alkolü bile suçlayamıyorum. Eve vardığımızda, yeterince ayık

Elleri, parmakları, dudakları, dili ve penisi... Çok iyiydi. Sadece iyi değil, akıl almaz derecede iyiydi.

Ondan nefret ediyorum.

Kendini beğenmiş, yakışıklı yüzünü ve sinir bozucu gülümsemesini nefret ediyorum. Kibirini ve o lanet kahkahasını.

Tanrım, bu Stockholm Sendromu mu?

Yastığa yüzümü gömüyorum, beni kemiren utanç ve suçluluk duygusundan kaçmaya çalışıyorum. Olanlardan sonra bugün ona nasıl bakacağım? Onun dokunuşunu hissetmeden, kulağımda sesini duymadan nasıl gözlerine bakabilirim?

Kokusu hala üzerimde ve çarşaflarda... seks ve günah; yemin ederim bu şeytanın kolonyası olmalı.

Onun geniş odasına dikkatli bir bakış atıyorum, boş olduğunu görünce rahatlıyorum. Yatağın kenarına kayarak dikkatlice oturuyorum, çarşafları tutarak kendimi dışarı çıkarıyorum. Derin bir nefes alıp kapıya doğru sürünerek, duştan sonra düşmüş olan havlumu alıyorum.

Kapıyı açtım ve donakaldım.

Oh, lanet olsun!

Hemen dışarıda durmuş, sırtıyor. Siyah kot pantolon ve koyu gri tişört giymiş, belirgin kasları ve geniş göğsü kumaşı dolduruyor.

"Merhaba, merhaba, günaydın, küçük deniz kızı."

Onun yoğun bakışları yanaklarımı kızartıyor. Onu atlatmaya çalışıyorum, ama kolunu uzatarak yolumu kesiyor.

"Seni provaya götürüyorum," diyor, gözleri benimkine öyle bir güçle bakıyor ki, yerin dibine girmek istiyorum.

"Neden? Kendim gidebilirim," diye karşılık veriyorum.

O bana yaklaşır ve beni duvara sıkıştırır. Parmaklarım, beni ayakta tutan tek şey sanki oymuş gibi göğsümdeki havluyu sıkıca tutar.

"Çünkü ben öyle dedim."

Yutkunuyorum, gözlerimi yere indiriyorum. Boynumun dibindeki ısıruk izini parmağıyla takip ediyor ve ne kadar hırpalanmış göründüğümü hayal edebiliyorum.

Elini itip kolunun altından kaçarak yatak odasından çıkmaya çalışıyorum.

"Bana dokunma," diye mırıldanıyorum.

Kolumu yakaladı ve beni çok sıkı bir şekilde geri çekti. "Benden uzaklaşma, Rory."

"Siktir git."

"Zaten yaptın. Hem de *birkaç kez*." Başparmağı omzumda başka bir ısıruk izi bırakıyor ve omurgamdan istem dışı bir titreme geçiyor.

"Tanrım, sen şimdi ne oldun, vampir mi?"

Gülümsemesi genişler, dişleri parlar. "Ben sadece sahip olduklarını işaretlemeyi seven bir canavarım."

Eli havluya kayıyor, parmakları karnımdaki kurumuş spermi izliyor.

"Sen hasta bir piçsin," diye bağırırım, onun dokunuşuyla cildimin ürpermesini görmezden gelmeye çalışarak.

"Ve sen her saniyesinden zevk aldın."

Gerçek acıttı. Öyleydi.

Kendimi kurtarıp geri çekildim ve aramıza biraz mesafe koydum.

"Çabuk hazırlan," diye emreder. "Yoğun bir günüm var."

Onu görmezden gelerek odama koşarım ve kapıyı arkamdan çarparak kapatırım. Banyoya sürünürken her hareketim acı verir.

Sıcak su, ağrıyan bedenimi rahatlatan geçici bir rahatlama sağlıyor. Axe'yi düşünmekten vazgeçmek istiyorum, ama onun varlığı zihnimin her köşesini işgal ediyor. Sürekli itişip kakışmak beni yoruyor. Kurtulmak istiyorum — eski hayatıma, normale dönmek istiyorum. Ama bu artık bir hayal.

Onunla ilgili her şey kafamı karıştırıyor.

Zulmü, kibri, hakimiyeti... Bu kadar sapkın birine nasıl çekilebilirim ki?

O bir canavar.

Ama dün gece korktuğumda, beni kucakladı. Ve bir an için, o canavar değildi. Başka biri gibi yumuşak sesi, kafamı karıştırdı. Yüksek sesler beni her zaman tetiklemiştir, annemin evimize giren hırsızların çığlıkları aklımdan çıkmaz.

Yine de, onunla ilgili her şey yok etmek için yaratılmış. Zihni, vücudu, gücü... Hepsi silah. Yine de, panik geçene kadar onun bana yakın olmasına izin verdim. Sonra onu ittim ve onun kısa süreli şefkatinin onun bir canavar olduğu gerçeğini değiştirmediğini kendime hatırlattım.

Dušta çok uzun süre kalıyorum, buharın üzerimdeki izlerinden daha fazlasını temizleyeceğini umarak.

Havluya sarınarak kırmızı dans şortu ve ona uyan spor sütyeni giydim, Pavyon'a giderken üşümemek için bir kapüşonlu sweatshirt de giydim.

Saçımı kurutup, bıraktığı sayısız öpücük izlerini ve ısırik izlerini örtmek bir hayli zahmetli. Kahretsin, tam bir pislik. Sonuçtan memnun kalana kadar aynadaki yansımamı inceleyerek, üzerine üzerine kapatıcı sürüyorum. Biraz maskara ve dudak parlaticısıyla görünüşümü tamamlıyorum.

Ön kapıda Axe ve Griffen, seslerini alçaltarak derin bir sohbete dalmışlar. Neyse ki Rosa yakınlarda. Beni sıcak bir gülümseme ve bir smoothie ile karşılıyor. Ben cevap veremeden, Griffen'ın dün geceki felaketleri hakkında uzun bir tirada başlıyor — görünüşe göre, pahalı eşyaları kırmış ve mutfak masasında üçlü seks yapmış.

"Günaydın, bebeğim." Griffen, Rosa'nın öfkesinden hiç etkilenmeden sırtıyor. Dağınık saçları ve yırtık pırtık kot pantolonu, Axe'in temiz ve titiz görünümünden çok farklı.

"İtalyanca biliyor musun?" Axe eğilir, merakla gözlerini kısar.

Griffen güler. "Ben de aynı tepkiyi verdim. Küçük Rory'miz sürprizlerle dolu."

Gözlerimi deviririm ve Axe Griffen'a sert bir bakış atar.

"Çocukluğumun yazlarını İtalya'da geçirdim. Annemin Venedik'te bir villası vardı."

"Annen İtalyan mıydı?" Axe'nin sorusu beni şaşırttı.

"Hayır," diyorum, gözlerinden kaçarak. "O sadece dili ve kültürü seviyordu."

En son yapmak istediğim şey annem hakkında konuşmak, özellikle de onunla.

Tam o sırada Griffen'ın telefonu çalıyor ve konuşmamızı kesiyor.

"Bir göreve çıkıyorum," der ve telefonu kapatır. "Silah deposundan ekipmanımı almam lazım."

"Rory, Camaro'mda bekle," diyor Axe.

Dışarı çıkmadan önce ona sert bir bakış atarım. Kaslarım ağrıyor ve gri, soğuk hava ruh halimi yansıtıyor. Axe'in garajı lüksün vitrini gibidir, lüks spor arabalar, klasik kaslı arabalar ve bir sıra motosikletle doludur. Hala kasabamdaki evimde duran kendi eşyalarımı düşünmeden edemiyorum.

Klasik Camaro'ya yerleşirim, deri koltuklar serin ve tertemizdir. Onun kokusunu alırım ve derin bir nefes alırım. *Kendine gel.*

Sürücü kapısı açılır ve o sinir bozucu derecede rahat tavırlarıyla arabaya biner. Anahtarı çevirir ve motor, koltukları titreten bir uğultuyla çalışmaya başlar. Zahmetsizce geri geri çıkar ve vitese takar, garaj yolundan hızla uzaklaşır.

Aramızdaki sessizlik yoğun ve gergin. Bakışlarının beni delip geçtiğini hissediyorum ve bu sadece hayal kırıklığımı daha da artırıyor. Ona, kendime, beni içine çektiği bu berbat duruma çok kızgınım.

"Senin neyin var?" diye bağırırım.

O, benim sinirimi daha da körükleyen bir sesle güler. "Nereden başlamalıyım?"

"Neden bana bu kadar takıntılısın? Sen yokken Jamie ile konuştum. Onu tehdit etmeye nasıl cüret edersin!" Birden ona bağırمام gereken her şeyi hatırlıyorum. "Yıllardır arkadaşız. Ona benden uzak durmasını söylemeye hakkın yoktu."

Bana bakıyor, ifadesi nötr, gözleri duygusuz. "Sen benimsin ve benim olan şeye dokunan olursa, onu öldürürüm."

"Ben senin değilim. Ve biz evlenmeden önce bile birlikteydik." *Evlenmek* kelimesi beni ürpertir. İğrençtir ve tüylerimi diken diken eder.

"Önemli değil," diyor, park yerine girerken. "Jamie senin bana ait olduğunu anlıyor ve sana bir daha dokunursa, ölür."

"Bu saçmalık. Ben senin malın değilim."

Bir yere park edip motoru kapatır. Bana dönerek çenemi tutar ve başımı kaldırır.

"Küçük siren," diye mırıldanıyor, o kadar yaklaşıyor ki nefesini hissedebiliyorum, sıcak ve rahatsız edici derecede yakın.

Kalbim çarpıyor, öfke ve adını koymak istemediğim bir duygu karışımı midemi sıkıştırıyor.

Çenemi daha sıkı kavradı, gözleri soğuk ve sert bakıyordu. "Ne kadar yanıldığının farkında değilsin. Vücudun bana ait. Her parçan benim. Kimse benim olan şeye dokunamaz, bunu yapanı öldürürüm." Başparmağı alt dudağımı okşadı, bakışları ağızma sabitlenmişti. "Halletmem gereken işler var. Senin lanet tavırlarına ayıracak vaktim yok. Antrenmana git ve uslu dur."

Yüzündeki o kendini beğenmiş sırtışı silmek için duyduğum dürtü neredeyse dayanılmaz.

Beni şımarık bir çocukmuşum gibi davranarak kendini ne sanıyor?

Cevap verme zahmetine girmeden, arabanın kapısını açıp dışarı fırlıyorum, kendimi provada kaybetmek için can atıyorum. Çantamı soyunma odasına atıp diğer Sirenler'e ana stüdyoda katılıyorum, umarım rutin, derimin altında hala yanan ateşi söndürmeye yeter.

Ama Alicia'yı Dom ile sohbet ederken görür görmez, dikkatimi başka yere çekme umudum yıkılır. Tabii ki o da buradadır.

Sadece onun varlığı bile tüylerimi diken diken ediyor. Onun yanından geçip giderken, dar siyah pantolonuyla ve neredeyse patlayacak gibi görünen sahte göğüslerinin ortaya çıktığı şeffaf beyaz bluzuyla ortalıkta dolaşmasını kasten görmezden geliyorum.

"Rory, tatlım," diye seslendi ve beni istemediğim bir kucaklaşmaya çekmek için yanıma koştu.

sarıl

mak "Merhaba, Alicia," diyorum, tiksintimi gizleyerek.

için "Aww, en sevdiğim üvey kızım nasıl?" diye mırıldanıyor.

koşa "Ben senin üvey kızın değilim," diye tersliyorum.

rak "Öyle davranma, Rory. Artık biz bir aileyiz; sen, ben ve

yanı

ma

geldi

yakışıklı yeni kocan. Axel demişken, nasıl gidiyor işler? Çürükleri ve damgalamayı duydum. Çok acımış olmalı."

Olivia her şeyi Alicia'ya anlatmış olmalı. "Acıdı," diyorum, boğazım düğümleniyor.

"Eminim öyledir," diyor, sesi sahte bir sempatiyle doludur. "Axel'in ne kadar acımasız olabileceğini ilk elden biliyorum." Yine, Axel ile olan geçmişine işaret ediyor, açıkça beni kışkırtıyor. Kışkırtmaya gelmiyorum. O, herhangi bir şeyi konuşmak isteyeceğim son kişi.

O, herkesin sahip olduğu şeyi isteyen, manipülatif bir kaltak. "Neden buradasın?" diye soruyorum aniden, konuşmayı bitirmek için sabırsızlanarak.

"Şey, duydun mu bilmiyorum ama Bradley kayıp," diyor rahat bir şekilde. Midemde bir düğüm oluşsa da ifademi nötr tutuyorum. "Egemen Komutanlar onu aramak için gece gündüz çalışıyorlar." Fazla endişeli görünmüyor. "Onun çok düşmanı var," diye ekliyor. "Her neyse, babana, onun yerine birini bulana kadar ya da Bradley sihirli bir şekilde ortaya çıkana kadar Pavyon'da yardım edeceğimi söyledim. Ne kadar da nazıkım, değil mi?"

"Ne kadar cömertsin," diye kuru bir cevap veriyorum. Rahatlamış hissediyorum; babamı etkilemek ve Sovereign'e yalakalık yapmak için burada, gizli bir amacı yok.

Prova nihayet sona eriyor ve Axe'nin gölgesinden kurtulduğum için rahatlıyorum, en azından bir süreliğine. Kaslarım ağrıyor ama gevşemeye başlıyorlar. Bradley hakkındaki söylentiler iyi saklanan bir sır gibi sessiz ve Alicia'yı bir daha görmedim, neyse ki.

Güneş batarken, gerçeklik sert bir şekilde yüzüme çarptı. Axe ile tekrar karşılaşma düşüncesi midemi bulandırdı. Yorgunluktan bitkinim ve onunla araba yolculuğu yapma fikri bana acımasız bir şaka gibi geliyor. Hızlı bir duş aldıktan sonra, en rahat hoodie'mi giyip ıslak saçlarımı dağınık bir topuz yaptım. Şu anda iyi görünmek umurumda bile değil; tek istediğim uyumak.

Son birkaç eşyayı almak için giyinme odama girerken, neredeyse Spencer'a takılıp düşüyordum.

"Spence?" Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Tek kelime etmeden beni kucaklıyor, kolları beni sıkıca sarıyor, sanki acımı dindirmek istercesine.

"Rory, çok üzgünüm," diye mırıldanır, sesi duygudan çatlamıştır. "Onun seninle evlenmesine asla izin vermemeliydim." Sözleri sert, ondan nadiren duyduğum bir acı ile doludur.

"Spence..." Adını söylerken boğazım düğümlenir, gözlerim yaşlarla dolar. Kardeşimin bu kadar yıkıldığını görmek neredeyse dayanılmazdır.

"Seni damgaladı," diye homurdanıyor, sesi zar zor kontrol altında. Çenemi tutup başımı eğerek boynumdaki öpücük izlerini ve ısırık izlerini gösteriyor. Onları gördüğü için utanç duyarak yüzümü buruşturuyorum. "O lanet hayvan. Sana tecavüz etti mi?"

Sorusu karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ne?" "Sana tecavüz etti mi?"

Geri çekildim ve başımı sertçe salladım.

"Tanrım, Spencer, hayır," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım akmadan önce silerek düşmeden silerim.

"Yani, tüm o izler ve morluklar sadece... ne? *Karşılıklı rıza mı?*"

Şüphecililiği ve öfkesi açıkça ortada.

Spencer'a ya da herhangi birine hayatımın en iyi seksini Axe ile yaptığımı itiraf etmektense ölmeyi tercih ederim. Beni damgalayan ve tecavüz eden adam. Bıçakla beni beceren maskeli bir yabancıнын ardından ikinci sırada.

"Seninle bu konuyu konuşmayacağım."

"Gidiyoruz," diyor.

"Gidemeyiz. Axe beni alacak."

"Onunla gitmeyeceksin. Benimle geleceksin. Hemen," diye bağırır, tartışmaya yer yok. Axe'e karşı gelme düşüncesi kalbimi hoplatır.

"Hayır."

"Rory, onunla eve gitmene izin vermeyeceğim," diye homurdanır. "Seninle gelmiyorum, Spence."

"Onun yanında olamazsın, çok tehlikeli. Seni Hamptons'daki tatil evine götürüyorum." Kolumu tutup beni kapıya doğru çekmeye çalışır. Kolumu çekip kurtulurum.

"Sen ne diyorsun be?!" diye soruyorum. "Axe her zaman tehlikeli biriydi. Neden birdenbire umursamaya başladın? Neler oluyor, Spence? Babam nerede?"

"O meşgul. Eşyalarını topla. Gidiyoruz."

"Hiçbir yere gitmiyorum, pislik herif." Onu geçip öfkeyle kanepeye oturuyorum.

"Benimle geliyorsun. Dalga geçmiyorum, Rory." Kollarımı kavuşturup ona dik dik bakarak, yerimden kıpırdamayı reddettim.

"Hayır. Bana neler olduğunu anlatacaksın. O zaman belki seninle gitmeyi düşünebilirim."

Sinirli bir şekilde iç çeker. "Peki." Bir süre durur, kelimelerini dikkatlice seçer. "Axe, güçlü bir İtalyan mafyasının bir üyesini ortadan kaldırdı. Çok kızdılar ve

intikam peşindeler. En son ihtiyacımız olan şey, senin bu savaşın ortasında kalman."

"Ne?" Ona şaşkınlıkla bakıyorum, kafam karışık ve paniğin bir kısmı göğsümü sıkıştırıyor. "Axe, insanların peşinde olduğunu biliyor mu?"

"Her zaman hazırdır, ama durumun ne kadar kötü olduğunu bilmiyor sanırım."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Onu uyarmalıyım." Telefonumu aldım, ama Spencer daha hızlıydı, elinden kaptı.

"Hayır. Sakin ol, Rory. O iyi olacak. O lanet olası *Reaper*. Adam neredeyse ölümsüz."

"Hayır. Onu uyarmalıyım." Sesim titriyor, çaresizlik içime yerleşiyor. "Lütfen, Spence." Axe'den nefret ettiğim onca şeye rağmen, onun ölmesini istemiyorum.

"Onu uyarmayacaksın." Sesi sertleşir. "Ve ona yaklaşmayacaksın."

"Siktir git, Spencer. O benim kocam."

Hayır. Hayır. Hayır.

Axe'e *kocam* dediğime inanamıyorum.

"Üzgünüm, Rory." Ben bir şey söyleyemedim, kolumu tutup bir şey enjekte ediyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve vücudum gevşiyor.

"Bu senin iyiliğin için," diye mırıldanıyor ve her şey kararmaya başlıyor.

CHAPTER 27

AXE

Dakikalar geçtikçe, hayal kırıklığı beni kemiriyor. Kırk beş dakikadır bu boş arsada oturuyorum ve hala ondan bir iz yok. Provasının bitmesi bir saat oldu. Uzaklarda şehrin uğultusu, cırcır böceklerinin cıvıltısı duyuluyor ve ben sabırsızlıkla direksiyona vuruyorum.

Sonunda arabadan iniyorum, soğuk gece havası tenimi ısıtıyor. Binaya doğru ilerlerken, tek düşünebildiğim, zamanımı nasıl geçirmek istediğim: Rory'nin içine girip onu çılgın atarak boşaltmak.

Ağır kapıyı açıp loş koridora adımımı atıyorum.

Alicia'yı görünce ruh halim daha da karardı. Sıkı siyah pantolonu ve şeffaf bluzuyla neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen bir şekilde bana doğru yavaşça yürüdü. Ucuz ve çaresiz.

"Axe, ne sürpriz," diyor, sahte göğüslerini sergileyerek. "Seni özledim." Parmağı kolumdaki kafatası dövmesini okşuyor.

"Rory nerede?"

"Ona bıraktığın izleri gördüm. Dokunduğun her şeyi yok etme eğilimin olduğunu ona söyledim." Eli boynumdaki dövmeleri okşamak için yukarı kayıyor, yakınlığı beni rahatsız ediyor. "Zavallı kız, başını aşan bir işe bulaşmış."

Çenemi sıkıp öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. "Nerede? O nerede?" "Onu görmedim. Prova bittikten sonra gitti. Belki de senin "Onu yeterince tanıdığım için

yalan söylediğini anlayacak kadar uzun süredir tanıyorum.

Onu boğazından yakaladım, nefesini keserken sıkıca tuttum. "Ağzını kapattır," diye tısladım, yüzümü onun yüzüne yaklaştırarak. "Bana yalan söylemeyi kes, seni aptal orospu."

"Siktir git," diye nefes nefese, gözleri dehşetle açılmış, cildi benim tutuşum altında soluyor.

Boğazını daha da sıkı kavrarım. Kıvrır, yüzü hastalıklı bir morluğa bürünür. "Bana gerçeği söyle."

"O... öldü," diye boğuk bir sesle söyler Alicia, elleri çaresizce benim

"Nerede?"

"Bilmiyorum..." Konuşabilmesi için elimi biraz gevşetiyorum. "Nereye Nereye gittiklerini bilmiyorum. Lütfen," diye yalvarır, yüzünde gözyaşları akıyor. "Kim?" diye bağırırım.

"Spencer... onu aldı," diye nefes nefese söyler. "Neden onu aldı?"

"Conrad... ona... onu senden uzaklaştırmasını söyledi," diye boğuk bir sesle söyler, yüzü kızarmış ve kızıl bir hal almıştır.

Bu lanet olası aile, sabrımın ve kendimi kontrol etme gücümün son kırıntılarını da zorluyor. "Onu nereye götürüyor?" diye homurdanıyorum, öfkemi zar zor kontrol ediyorum.

"Bilmiyorum," diye nefes nefese, benim tutuşumdan kurtulmaya çalışıyor.

"Ama Conrad biliyor."

Onu bırakıyorum, değersiz bir çöp gibi yere yığılmasına izin veriyorum. Boğulur gibi öksürüyor, yüzü lekelerle ve maskara izleriyle kaplı.

"Siktir git, Axel!" diye bağıırıyor, sesi çatlıyor, morarmış boynunu ovuşturuyor. "Travis'e bir şey yaptığını biliyorum!"

Sözleri birdenbire bir kurşun gibi çarptı, ama ben hiç irkilmedim.

Travis.

Bir adım yaklaşıyorum, gölgem onun üzerinde beliriyor. "Hala yapabiliyorken konuşmayı bıraksan iyi olur."

Eninde sonunda o piçin adını söyleyeceğini biliyordum. Travis. Eski erkek arkadaşı. Bir zamanlar *neredeyse* bir arkadaş gibiydi. Şimdi ortada yok ve ikimiz de nedenini biliyoruz, o kabul etmese de. Bu işe zaten çok zaman harcadım. Kapının yarısına kadar geldim, durdum, ona ne olacağını anlaması için yeterli bir süre.

"Alicia," diye homurdandım, başımı onun gözlerine bakacak kadar çevirdim. "Uzun zamandır listemdeydin. Beni bir daha kızdırırsan, seni öldürürüm."

Yavaşça. Geldiğimi görmeyeceksin, ama inan bana, her saniyesini hissedeceksin."

Arabama doğru koşar adımlarla giderim, kapıyı arkamdan çarparak kapatırım. Spencer'in onu götürdüğüne inanamıyorum.

Telefonumu çıkararak Conrad'ın numarasını tuşladım. İlk

"A..." Onu hemen kesiyorum. "O nerede?"

"O güvende," diye cevaplar. "Aynı şey senin için söylenemez." "Ne diyorsun sen?"

"Dolore senin peşinde, Axe. Ve kafanı almadan durmayacaklar.

Senin başını alana kadar durmayacaklar. Dikkatli ve hazırlıklı olmanı öneririm. Onu senden uzaklaştırdığım için bana teşekkür etmelisin."

"Eğer benim peşimdeyseler, senin de peşindeler," diye sertçe karşılık veriyorum.

"Haklısın, peşindeler. Ve onlarla başa çıkmak için bir planım var. Ama ne kadar az bilirsen o kadar iyi," diyor soğukkanlılıkla.

"Bana patronluk taslama, Conrad. Bu senin lanet olası Bond'du. Beni de bu plana dahil etmeliydin."

"Axe, sen bizim cephaneliğimizdeki en ölümcül silahsın ve seni onları yok etmek için kullanmayı planlıyorum. Ama sen yenilmez değilsin ve ben kızımı kaybetme riskini göze alamam."

"O LANET OLASI KIZ NEREDE?"

"Güvende."

"Onu koruduğunu mu sanıyorsun? Ne yaptığını bilmiyorsun," diye homurdanıyorum, sözlerimden tehdit damlıyor.

"Peki sen biliyor musun?" diye meydan okudu.

"Benimle en güvende," diyorum, dişlerimi sıkarak.

"Onu damgaladın! BENİM KIZIM. Seninle asla güvende olmayacak. Sen bir piçsin ve ona dokunduğun düşüncesi midemi bulandırıyor. Artık buna izin vermeyeceğim."

"Beni durduramazsın, Conrad. Ahlaki üstünlüğün varmış gibi davranma. Bu senin lanet olası bağındı. Onu bana sattın ve bunu biliyorsun." "Ses tonuna dikkat et,

Hawthorne. Kiminle konuştuğunu unutma. Ben Senin komutanınım," diye öfkeyle söylüyor. "O senin karın olabilir, ama benim kızım. O benim her şeyim ve onu mahvetmene izin vermeyeceğim."

Onun rütbesi umurumda değil. Onun gücünden korkan düşük rütbeli bir asker değilim. Ben Reaper'ım ve hiçbir şeyden, kimseden korkmuyorum.

"Onu bulacağım. Buna emin ol. Planın ne olduğu umurumda değil," dişlerimi sıkarak tükürdüm.

"Axe, Dolore'yi yenebileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Beni küçümseme," diye hırladım. "Sen, herkesten çok, bunu bilmelisin. Onu bulduğumda, farklı bir konuşma yapacağız. Acı verici bir konuşma. Ve Conrad, kendimi tutmayacağım."

Arabada oturuyorum, öfke göğsümü parçalıyor. Ne kadar direnirsem, o kadar çok yanıyor. Rory'nin telefonu doğrudan sesli mesaja geçiyor.

Lanet olası Valentines ailesi, lanet olası bir lanet. Conrad gerçek tehdidin kim olduğunu öğrenmek üzere ve bu kesinlikle Dolore değil. Arabayı vitesle takıp park yerinden fırladım, lastikler asfaltta çığlık attı. Arama üstüne arama, telefonu doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Garaj yoluna vardığımda, öfke beni boğazlamış durumda. Yumruklarımı sıkıp içeri dalıyorum, önüme çıkan her şeyi yok etmeye hazırım.

"Griffen! Neredesin lan?!"

Siktir. Lanet olası bir görevde.

Bir bardak alıp duvara fırlatıyorum; kırılma sesi kısa süreliğine tatmin edici. Bir şişe viski kapıp, tek bir yudumda içiyorum. Ağzımı yakıyor ama göğsüme sıcaklık yayılıyor. Viski etkisini gösterirken zihnimi sakinleştirmek için bir sandalyeye çöküyorum.

Düşüncelerim kasırga gibi dönüyor. Bir plana ihtiyacım var. Bir yudum daha viski beni sakinleştiriyor. Kafam netleşiyor. Artık kontrolümü kaybetmeyeceğim. Dikkatli olacağım. Soğukkanlı olacağım.

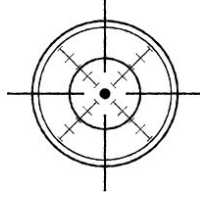
Viski kaslarımı gevşetir, bakışlarım boş şömineye kilitlenir. O benim ve hiçbir Valentine onu benden alamaz. Onu koruyabileceklerini mi sanıyorlar? Saçmalık. Onu koruyabilecek tek kişi benim. Ve şimdi o dışarıda, savunmasız.

Onun tehlikede olduğu düşüncesi içimi sarsıyor. Korku. Ne oluyor lan? Ne zamandan beri onun yaşayıp yaşamaması umurumda?

Babasını, kardeşini, tüm Valentine hanedanını nefret ediyorum. Ama o?

Onu yok etmek istiyorum. Onu kırmak istiyorum. Öyle değil mi?

Kafamı sallıyorum, viski sisinin etkisi başlıyor. "Siktir et." Bardağı bitiriyorum. Bir yudumda şişeyi bitiririm. Viski bunu düzeltmez, ama bir başlangıçtır.

GÖZLERİM AÇILIYOR. Kalbim çarpıyor. Terden sıırsıklam çarşaf lar cildime yapışıyor. Kabus beni parçalıyor, gömdüğümü sandığım bir dehşete geri sürüklüyor. Hayır, kabus değil, bir anı.

Saate bakıyorum, sadece üç saat geçmiş. Hâlâ giyinik durumdayım, pencereden sızan ay ışığı dışında oda karanlık.

Çarşaf ları itip banyoya sendeleyerek gidiyorum, geçmişin ağırlığı beni aşağı çekiyor. Soğuk su yüzüme çarparak şok etkisi yaratıyor, ama aynada bana bakan yansımayı silemiyor. Hayaletli. Boş.

Siktir.

Yıllardır o günü düşünmemiştim. Babamın çarpık dersleri, sadistçe zulmü... O günle kıyaslanamazlar. Her şeyin değıştiğı gün.

Parmaklarım boynumdaki pürüzlü yara izini izliyor, onun son hediyesi.

Şimdi toprağın altında çürüyor ve iyi ki de öyle. Ama mirası hala içimde yaşıyor. Öfkemde. Acımda. Beni dönüştürdüğü yırtıcıda.

Nefes alıyorum. Derin. Kontrollü. Burada zayıflığa yer yok. Duygusallığa yer yok. Bu benim hayatım, bildiğim tek hayat. Bir katil. Bir hükümdar.

Duşa giriyorum, kaynar su cildime vuruyor, kiri, acıyı, geçmiş i silip süpürüyor. Hiçbiri önemli değil. Şu anda tek bir şey önemli: Rory'yi bulmak ve onu ait olduğu yere geri getirmek.

O benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Öyleyse neden onu kafamdan atamıyorum?

Bu bir anlaşma. O bir rehin. Bir araç. Conrad'ı yok etmek için oynadığım oyunda bir piyon. O gerçek bir eş değil.

O bir ödeme. Ve o benim.

Gece havasının soğuşu içimi kesiyor ve Kane'in koridorda sızlanması sinirlerimi bozuyor. Yatak odasının kapısını açıp onu çağırıyorum ama kıpırdamıyor.

Onun durmak bilmeyen sızlanmalarını takip ederek Rory'nin odasına giderim. "Buraya gel," diye bağırırım. O ise sadece kapıyı tırmalamaya devam eder, sızlanmaları daha da acıklı hale gelir. "Cidden mi?"

Kapıyı açarım ve o içeri fırlar, yatağa atlar ve memnun bir homurtuyla kıvrılır.

"İnanılmaz." Çıkmak için dönerim ama onu görünce donakalırım — bıçak. Maskeli yabancı olarak ona verdiğim bıçak. Onu saklamış. *Tabii ki saklamıştır.*

Aklıma çarpık bir düşünce gelir. Belki bunu kullanabilirim. Telefonumu çıkarırım, numaramı gizleyen uygulamayı açarım ve maskeli yabancından, *onun kurtarıcısından* bir mesaj gönderirim. Onu tecavüz etmeye çalışan adamı ortadan kaldıran ve otuz beş dakika boyunca ağlarken ona sarılan adamdan.

Bilinmeyen: Seni tekrar görmek istiyorum. Ne zaman olacağını söyle.

Ekrana bakarak bekledim. Saniyeler saatler gibi geliyordu. Dakikalar geçiyordu. Bir saat. İki saat.

Sonunda, iki saat sonra, cevabı gelir.

Rory: Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Bilinmeyen: Neden?

Rory: Karmaşık bir durum.

Bilinmeyen: Öyle olmak zorunda değil. Sadece evet de.

Onun dudaklarını ısırarak cevabını düşündüğünü gözümde canlandırabiliyorum. *Hadi ama Rory. Aptal ve salak ol. Evet de.*

Rory: Tamam, peki. Evet.

İçimde hastalıklı bir heyecan yanıyor. Çok kolay. Bana altın kafesinin adresini veriyor: Hamptons. Kesin talimatlar: gece gel, belirli bir pencereyi kullan.

Şimdi soru şu: kendim olarak mı yoksa maskeli adam olarak mı gideyim?

Siktir, bu mantıksız. Bu boktan oyunu bitirmeli ve kendim olarak gitmeliyim. O asla beni *ona* tercih etmez. Benden nefret ediyor. Bütün gece aramalarımı ve mesajlarımı görmezden geldi, ama maskeli adamla buluşmayı kabul etmesi sadece iki saatini aldı.

Tanrım.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Ama onu geri kazanmak için gerekiyorsa, riske değer — maskeli adam olarak.

O her zaman *onu* seçecek.

Ben kendim olduğumda, o soğuk, mesafeli ve beni dışlıyor. Ama ben *o* olduğumda, gardını indirdi. Rahatlık aradı, açıldı, beni istedi — beni değil, yabancıyı.

Bu çok sinir bozucu. *Başka bir erkeğin* ona yaklaşmasına izin vermesini izlemek. Maskeli adamlarla sevişmek - yine.

Siktir. Bununla başa

çıkamıyorum. Onu görmem

lazım.

Bu gece.

Maskeli adam olarak gideceğim. Kendini güvende hissetmesini sağlayacağım. Sonra kılık değiştirmeyi bırakıp ona gerçeği göstereceğim: güvendiği adam, istediği adam - o benim.

CHAPTER 28

AXE

T Valentine malikanesinden birkaç kilometre uzaklıkta durduğumda sokaklar hızla yanımdan geçip gidiyor. Kawasaki Ninja H2R'nin gürültüsü uzaklaşıyor, yerine okyanusun serin, tuzlu esintisi geliyor. Motoru kapatıp motosikletten iniyorum, şık siyah şasisi gölgelerin içinde kayboluyor.

Malikâne, Noel ağacı gibi ışıklandırılmış devasa bir konak, pencereleri parlak ve verandası aydınlık. Gölgelerin arasında kalarak malikânenin arkasına doğru ilerliyorum ve çiti kolayca tırmanıyorum. Çevrede kalarak hızlı ve sessizce hareket ediyorum. Eve yaklaşırken, bana kullanmamı söylediği pencereyi görüyorum.

Kafesleri tırmanarak pencereye ulaştım ve dikkatlice açtım. İçeri süzülerek, ses çıkarmadan yumuşak halıya basarak girdim. Ay ışığı, ince perdelerden süzülerek odayı aydınlatıyordu — firfırlı yastıklar ve gölgelikli yatakla dolu bir genç kızın yuvası. Kız, sarışın saçları yastığın üzerine yayılmış, uzanmış yatıyordu.

Sessizce hareket ederek yatağın yanına doğru ilerliyorum. Komodinin üzerinde neredeyse boş bir şarap şişesi ve bir paket Doritos fark ediyorum. Belli ki sarhoş olup bayılmış.

Uyanma zamanı, uyuyan güzel.

Kemerimi çözüyorum, deri kemer yaklaşan olayların sert bir habercisi. Koli bandını çıkarıyorum, ses çıkarmadan onu susturmaya hazırım.

Kıpırdanıyor, anlamsızca mırıldanıyor. Donup kalıyorum, tekrar hareketsiz kalmasını bekliyorum. Bant ağzına yapışıyor, itiraz etme şansını ortadan kaldırıyor. Kemer boğazını sıkarken gözleri açılıyor, sarhoşluk yerini dehşete bırakıyor.

Elleri havayı tırmalıyor, ama boşuna. Üzerine çömelıyorum, sıkı bir şekilde tutuyorum, gözlerinde tanıma ve korku parıldadığını izliyorum.

Kemerini hafifçe gevşetirim, nefes alabilmesi için yeterince, hava ciğerlerine girmekte zorlanır. Boğuk çığlıkları tatlı bir senfoni gibidir, vücudu altımda kıvrılır.

Maskenin arkasında sırtarak ona bakıyorum. Vücudu titriyor, gözleri dehşetle dolu.

Cebimden bir bıçak çıkarıp, onun görebileceği şekilde kaldırıyorum. Sonra bıçağı boğazına dayayıp, derisi boyunca bir çizgi çiziyorum. O inliyor ve vücudu titriyor.

Korku dalgalar halinde ondan yayılıyor. Yavaşça bıçağı aşağı doğru hareket ettiriyorum, ince tişörtünün üzerinden göğüslerinin arasında gezdiriyorum. Nefesi düzensiz, kalbi hızla atıyor. Tamamen benim merhametime kalmış durumda.

Bıçağı daha aşağıya doğru çekiyorum, soğuk çelik derisine baskı yapıyor. Hareketsiz, vücudu kaskatı. Bıçağı tişörtünün altına sokuyorum, bıçağı kumaşla derisi arasına kaydırıyorum. Kumaşı kesiyorum, bıçak narin kumaşı tereyağı gibi kesiyor.

Parçalanmış tişörtü yırtıp atıyorum, mükemmel göğüsleri ortaya çıkıyor. Meme uçları sertleşmiş, cildi kızarmış. Altımda mücadele ediyor, kurtulmak için çabılıyor. Ama kaçamaz. O benim.

Bıçağı cildinde gezdiriyorum, kırmızı bir baskı izi bırakıyorum. Altımda mücadele ediyor ve kıvrılıyor, boğuk çığlıklarının sesi beni heyecanlandırıyor.

Onu kesmeyeceğim.

Ama o bunu bilmiyor.

Dehşete kapılmış durumda.

Onun korkusunu izlerken içimi çarpık bir zevk dalgası kaplıyor. Ağırlığımı daha aşağıya kaydırarak bıçağı iç çamaşırına getiriyorum, bıçağı bel bandının altına kaydırıyorum.

Gözleri kocaman ve yalvarırcasına, yüzünden gözyaşları akıyor. Bıçağı orada tutarak, korkusunun artmasını sağlıyorum. Sonra iç çamaşırını kesip, amını ortaya çıkarıyorum. Bıçağı aşağı doğru kaydırarak, bacaklarının arasını izliyorum.

Kemerin tutuşunu sıkılaştırıyorum, nefes alması zorlaşıyor, vücudu altımda kıvranıyor ve bükülüyor. Bacaklarını kapatmaya çalışıyor ama ağırlığım çok fazla.

Sıcak ısisına karşı kayan soğuk çeliğin sapını kıvrımları boyunca gezdiriyorum.

Bu hissi, soğuk sertliği biliyor. Seviyordu, yalvarıyordu

Maskeli adam.

Bıçak.

O benim.

Bu benim.

Ve o benim.

Sapını onun içine sokuyorum, derine itiyorum, sıkı deliğini genişletiyorum.

Yavaş, kasıtlı bir ritimle, her hareketim hassas ve kontrollü bir şekilde itiyorum. Onun boğuk çığlıkları ve düzensiz nefesleri odanın sessizliğini deliyor.

Altımda çırpınıyor, ama kapana kısılmış durumda, beni durdurmak için hiçbir şey yapamıyor. Boynundaki kemeri sıkıyorum ve hızımı artırıyorum, acımasızca, merhametsizce.

Bilekleri dizlerimin altında sıkışmış durumda; bunu kabul etmekten başka bir şey yapamaz. Ve bunu seviyor.

Daha sert, her hareketim daha güçlü, daha vahşi, kendimi tüm bu çarpık zevkin içinde kaybediyorum. Başparmağım klitorisini bulur, hassas düğmeyi daireler çizerek okşar. Sırtı kavislenir, kasları gerilir, uçurumun eşiğine sürüklenir.

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve duvarları soğuk çeliğin etrafında sıkışıyor, geri dönüşü olmayan noktaya ittiğimde orgazmı onu parçalıyor.

Siktir.

O geliyor.

Onun boğuk çığlıkları — acı ve zevkin mükemmel bir karışımı — beni doruğa ulaştırıyor. Penisim onun içine girmek için zonkluyor.

Hızlı bir hareketle kemeri çözüyorum ve kolu ondan çekip çıkarıyorum, umursamadan bir kenara atıyorum. Onu karnının üstüne çeviriyorum, bilekleri altında sıkışmış halde onu dizlerinin üzerine çekiyorum.

Kemer yine boynuna dolanıyor, bu sefer bir tasma gibi, her nefes alışında daha da sıkılaşıyor. Yüzü yastıklara gömülü, mükemmel kıcı havaya kalkmış.

Siktir, çok seksi görünüyor.

Elimi uzatıp, iki parmağımı ıslak amına sokuyorum, duvarlarının beni içinde tutmak için çaresizce sıkıştığını hissediyorum. Kafasını sallamaya çalışıyor, boğuk çığlıkları korku ve beklentiyle çılgınca.

Oh, küçük Siren, bunu seveceksin.

Sikim ağrıyor, testislerim onu içime gömmek için sıkışıyor. Kemerini bir kez daha sıkıyorum, nefesini kesiyorum. Vücudu gerginleşiyor, nefes almaya çalışıyor, ama hiçbir yere gidemiyor.

Kalçasını kavrayarak onu yerinde tutuyorum. Savaşmaya çalışıyor, ama nafile. Ona verdiğim her şeyi alacak.

CHAPTER 29

RORY

H 'ın parmakları sert ve acımasızca içime giriyor, her vuruş beni uçuruma yaklaştırıyor. Kemer boğazımı ısıyor, nefesimi kesiyor, her nefes almam bir mücadeleye dönüşüyor.

Axe'den sonra hala hassas olan amım ağrıyor ve onun sert parmaklarının yakıcı dokunuşu beni dayanabileceğimden öteye götürüyor. Çığlık atmak istiyorum ama bant sesimi yutuyor. Acı ve zevk, dayanılmaz bir dalga halinde birbirine karışıyor.

Parmaklarını çıkardığında, boşluk neredeyse dayanılmaz. Rahatlamalıyım, ama tek hissettiğim çaresiz, acı veren bir ihtiyaç. Alkol mü, adrenalin mi, bilmiyorum, ama daha fazlasını istiyorum. Vücutu benimkine bastırıyor, sikini girişime sürüyor ve içimi bir korku heyecanı kaplıyor.

Korkuyorum, ama heyecan daha güçlü. Acı, zevk... Hepsini istiyorum. Hala hayatta olduğumu, hala mücadele ettiğimi, hala bir şeyler hissedebildiğimi hatırlatması için buna ihtiyacım var.

Bunu bu kadar çok istememden korkmam gerekir. Ama korkmuyorum. Ben buyum — karanlık, sapkın ve kırık ruhuma uygun şiddeti arzulayan.

Kot pantolonu çıplak tenime sürtünüyor, penisi şişmiş klitorisimin üzerinde kayıyor, benimle alay ediyor. Bastırılmış çığlıklarım yoğunlaşıyor, çaresizlik beni pençeliyor.

Penisinin ucu girişimi sıyrıyor ve ben kendimi hazırlıyorum. Sadece ucunu içeri itiyor, keskin gerginlik içimi şok ediyor. Bağırıyorum, sesim bantla boğuklaşıyor, ama o durmuyor. Geri çekiliyor, sadece acımasız bir güçle içime girmek için.

SİKİŞ!

Kemerini daha da sıkılaştırdı, deri derime batarak nefesimi tamamen kesti. Gözyaşları yüzümden akıyordu, ama onun belirlediği vahşi tempodan kaçış yoktu.

Sikiyle beni doldurur, kırılma noktasına kadar gerer ve ben acı, zevk ve kim olduğumun acımasız gerçekliğinde kaybolurum.

Acıtıyor ve çok iyi hissettiriyor.

Yüzüm yatağa gömülü, kalçalarımı sımsıkı tutuyor. Onun altında sıkışmış durumdayım, sessizim, hissetmekten başka bir şey yapamıyorum. Penisi içimdeki o noktaya vuruyor ve vücudumda şok dalgaları yaratarak yıldızları görmemi sağlıyor.

Boğuk çığlıklarım onu daha da sertleştiriyor, beni kırılma noktasına kadar gererken odada homurtuları yankılanıyor.

Amım onun etrafında sıkışıyor, her çaresiz saniyeyle baskı artıyor.

Ona karşı itiyorum, onun öfkeli ritmine uyum sağlıyorum, o zirveye ulaşmak için çaresizim. Kemerini daha da sıkıyor, nefesimi tamamen kesiyor ve sanki içimde bir anahtar açılıyor. Görüşüm kararıyor, kenarlar bulanıklaşıyor, ben uçurumun kenarında sallanıyordum. İtmeleri çılginca oluyor.

Ve sonra, son bir derin itişle, parçalanıyorum. Orgazm bir tsunami gibi üzerime çöküyor, vücudum titriyor, kaslarım kasılırken zevk ve acı ezici bir şeye dönüşüyor.

Oksijen eksikliği ciğerlerimi yakıyor, ama çığlık atamıyorum, beni tamamen tüketene kadar dalgayı atlatmaktan başka bir şey yapamıyorum.

O, içimde nabız gibi atan penisiyle, titrek bedenime spermlerini boşaltırken, derin ve boğuk bir inilti çıkarır. Karanlık yaklaşır, son nefesim de tükenir ve ben yatağa yığılır, bilinçsizliğin unutulmuşluğuna gömülürüm.

Kendime geldiğimde, oda sessizdir, kaos yerini ürkütücü bir sükunete bırakmıştır. Ağzımdaki bant gitmiştir, kemer artık boynumu sıkıştırmamaktadır. Başım zonkluyor, vücudum ağrıyor, ama hareket edemeden, kolu belime dolanır ve beni kendine çeker.

Hâlâ buradaydı.

Göğsü sırtıma bastırıyor, kolu koruyucu bir şekilde üzerime sarılmış. Konuşmuyorum, sadece ona yaslanıyorum, itiraf etmek istemediğim kadar onun vücudunun sağlam ağırlığına ihtiyacım var. Bu sıcaklık, bu yakınlık garip.

Kalp atışları sırtımda düzenli bir şekilde duyuluyor - genellikle arkamda olan soğuk, boş alandan hoş bir değişiklik.

Dokunuşu, benim bile farkında olmadığım bir boşluğu dolduruyor, sanki eksik bir yapboz parçası yerine oturmuş gibi. Bu anda, diğer her şey kayboluyor. Axe, babam, Sovereign - hepsi yok oluyor. Şu anda, sadece biz varız.

Ona dönmek için döndüğümde, yüzümden bir saç telini çekip alıyor. Dokunuşu şaşırtıcı derecede nazik, neredeyse şefkatli.

"Geldiğin için teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

O sadece koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Duyguları sıkı sıkıya kilitli, ama bakışlarında yoğunluğu hissedebiliyorum.

Şimdilik bu kadarı yeterli. Sırt üstü yatarım, kolu hâlâ üzerimde. Bu his garip, tedirgin edici, ama bir şekilde beni neredeyse korkutacak kadar rahatlatıcı. Kimse beni böyle kucaklamayalı yıllar oldu.

"Kardeşim bugün beni kaçırdı," diye patladım, komodinden neredeyse boşalmış şarap şişesini alıp uzun bir yudum aldım. "Beni uyuşturup buraya getirdi."

Olan biten her şeyin ağırlığı üzerime çökmeye başlar ve gözlerimin köşelerine yaşlar süzülür. Gözlerimi kırıştıtarak yaşları silip odayı işaret ederim. "Hoş geldin benim hapishaneme. Ve beni siktiğin için teşekkürler."

Hiçbir şey söylemez —büyük sürpriz— ama kolunu bana daha sıkı sarar ve beni kendine çeker. Neredeyse onun beni önemseydiğine inanmam için yeterlidir, ama o kadar saf değilim.

"Şarap için özür dilerim," diyorum, şişeyi işaret ederek. "Ayıkken bununla başa çıkamazdım." Derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Ama zamanlaman mükemmeldi. Dikkatimi başka yere yöneltmem gerekiyordu."

Aramızda kalın ve ağır bir sessizlik hakim. Ama bu seferlik, bu durum garip gelmiyor. Öyle işte.

Üzerine tırmanıp kalçalarına oturuyorum. O tamamen giyinikken benim tamamen çıplak olmam garip ama bunu görmezden geliyorum. Beni durdurmuyor, sadece beni istediği yerde tutmak istercesine belimi kavırıyor.

Ellerim gömleğinin üzerinde dolaşüyor, kumaşın altındaki göğsünün ve karın kaslarının sert hatlarını hissediyorum. O tamamen kaslardan oluşuyor ve ben dudaklarımı ısıırıyorum, kafamda dolaşan düşüncelere

kafamda dolařan dūřüncelere fazla kapılmamaya çalıřıyorum.

Onu istiyorum. Yine.

"Peki, adın ne?" diye soruyorum, başımı eęip sırtarak. "Yoksa sessiz, dūřünceli tip rolünü oynamaya devam mı edeceksin?" diye homurdanıyorum.

Hiçbir şey. Her zamanki gibi.

Kapūřonu çekilmiş, saçlarını gizliyor ve maskesi hala yerinde duruyor. Görebildięim tek řey, derin kahverengi ve okunması imkansız gözleri.

"Maske neden?" Ona uzanıyorum, sadece çekinecek mi diye görmek için, ama ellerini uzatıp, yaklaşamadan bileklerimi yakalıyor.

Dudaklarımı büzerek tatlı ve masum görünmeye çalışıyorum, ama o buna kanmıyor. Başparmağı bileğimdeki eski bir yara izine dokunduğunda elini sıkıyor ve ben geri çekilmeye çalışıyorum, ama o bırakmıyor. Bunun yerine, elimi kendine yaklaştırıyor ve yara izini inceliyor.

"Önemli değil." Omuz silkiyorum, rahat davranmaya çalışıyorum, ama gözlerinin benimkilere kilitlenmesi tüylerimi diken diken ediyor.

O sadece bakmıyor, arıyor, vermek istediğimden emin olmadığım cevapları arıyor.

"Uzun zaman önceydi," diye mırıldandım. "Sadece aptalca bir hataydı."

Elini daha da sıkılaştırıyor ve daha fazla konuşmadan bu durumdan kurtulamayacağımı anlıyorum. "Gerçekten intihar etmeye alışmıyordum... Yani, denedim, ama..." Sesim kesiliyor, acı verici anılar yüzeye çıkıyor. "Sadece dikkat çekmek, birinin beni önemsemesini isteyen aptal bir gençtim. Aptalcaydı."

Bunu onunla paylaştığıma inanamıyorum, ama belki de alkolün etkisiyle böyle davranıyorum. Kolumu daha sıkı tutuyor, neredeyse sahiplenircesine.

"Bu da o tür şeylerden biri." Geçmişin yükünü silkelemeye çalışarak iç çekiyorum. "Sonrasını dūřünmeden, pervasızca bir řey yaparsın. Ve dünya yoluna devam eder, sen ise yaralarınla bař bařa kalırsın."

şarap şişesini tekrar alıp, anıları unutmak umuduyla uzun bir yudum daha alıyorum.

"Yılın babası ödölü babama gider." Zorla gülümsüyorum, ama bu gülümseme onun sözleri kadar boş. "Hastaneye kaldırıldığımda endişelenmek yerine, tek yaptığı kızmak oldu. Ziyaret etmeye bile tenezzül etmedi. Buz gibi soğuktu, özellikle annem öldükten sonra... sanki ben orada yokmuşum gibi."

Neden bunu anlatıyorum ki? Çok eski bir hikaye, ama acısı hala taze.

"Ama o sadece bana karşı böyle. Kardeşimi çok seviyor." Gözlerim yanmaya başlar, yaşlar akmak üzere, ama gözlerimi sertçe kırıp, onları geri tutmaya çalışırım. "Her neyse, eminim senin de kendi hüzünlü hikayen vardır. Hepimizin var, değil mi?"

Hassasiyetimi üzerinden atmaya çalışarak burnumu çekiyorum. O sessiz. Tabii ki.

"Yani, kimse maske takıp benim gibi birini becermez, bir sürü yükü de beraberinde getirmeden." "Fahişe" kelimesi boğazımda takılıyor, yüksek sesle söylemek için çok acı.

Vücudu gerginleşir ve gözleri kısılır.

"Yargılamıyorum," diye aceleyle söylüyorum, havadaki değişimi hissederek. "Hepimizin kendi şeytanları var. Sadece, o kadar da farklı olmadığımızı söylüyorum."

Hâlâ hiçbir şey yok.

"Benimki babamla ilgili sorunlar ve erkeklerle berbat bir ilişki." Gülerek, "Seninki? Muhtemelen karanlık ve tehlikeli bir şey." Bir tepki bekleyerek duraksıyorum, ama o her zamanki gibi okunaksız bir şekilde sadece bakıyor.

Şarap şişesine uzanıyorum, ama eli bileğimi sıkıca kavırıyor. "Hadi ama," diyorum, sevimli davranmaya çalışarak.

Bileğimi çeviriyorum ama o çok güçlü, bir milim bile geri adım atmıyor. Sinirlenerek ona doğru eğiliyorum, ona baskı yapıyorum. "Şarabı bana ver."

Ama o kıpırdamıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, bana meydan okuyor.

"Başımdan geçenleri bilseydin, içmeme izin verirdin," diye homurdanarak uzaklaşmaya çalışıyorum, ama nafi.

Gözlerimi devirip vazgeçiyorum, ondan kayıp yanıma uzanıyorum ve ona bakıyorum.

"Kim olduğunu bilmek istiyorum," diye ısrar ediyorum, kapüşonunu kaldırmak için uzanıyorum. Ama o beni durdurmak için bileğimi tutuyor. "Peki, gizemli ol. Bu konuda iyisin." Diye iç çekiyorum.

Tek istediğim o lanet şarap. Bir şişe daha çalabilirim, ama Spencer'ı uyandırmaya değmez.

"Biliyor musun? Sana burada olmamın berbat nedenini söyleyeceğim," diyorum, odayı işaret ederek. "Hamptons'ta. Ve eğer bunun sarhoş olmaya değer olduğunu düşünüyorsan, bu şişeyi seninle bitireceğim."

Derin bir nefes alıp, Sovereign'ı veya sırlarını açığa vurmada Axe ile olan berbat hayatımı açıklayacak kelimeleri arıyorum.

"Tamamen psikopat, şiddet uygulayan, manipülatif, kontrolcü bir adamla bir ilişkide sıkışıp kaldım. Ama en kötüsü ne biliyor musun? O beni istemiyor bile. Benim ondan nefret ettiğim kadar o da benden nefret ediyor."

Duraklıyorum, ama o sessiz kalıyor, ben de devam ediyorum.

"Bana zarar vermesinin tek nedeni babamdan intikam almak. Ama babamın umursamadığını bilmiyor. Annem öldüğü anda beni sevmeyi bıraktı."

Gerçek, ağır ve boğucu bir şekilde aramızda asılı kalır. Kollarını bana dolayarak beni kendine çeker ve ben de ona izin veririm. Uzun zamandır özlediğim rahatlığı içime çekerim.

"Şefkatli bir baba gibi davranarak büyük bir gösteri yapıyor, ama hepsi saçmalık." İç çekiyorum. "Annemin ölümünden beni sorumlu tutuyor. O günden beri bana eskisi gibi bakmıyor. Şimdi söyleyeceğim şey seni o şarabı bana vermemeye ikna ederse, o zaman senin gerçekten bir kalbin yok demektir."

Acıyı mizahla hafifletmeye çalışarak zorla gülümsedim.

Neden ona bunu anlatıyorum ki?

"O öldürüldüğünde oradaydım," diye fısıldarım, "sadece on yaşındaydım." Anı, o gece olduğu kadar canlı ve korkunç bir şekilde üzerime çöküyor. Korku, panik, çaresizlik... hepsi beni dibe çekiyor. "Çığlıkları beni uyandırdı. Ne olduğunu anlamadım. Ona ulaşmaya çalıştım, ama kapım sıkışmıştı. Kapana kısılmıştım."

Sesim titriyor, ağırlığı göğsümü sıkıştırıyor.

"Ona yaptıkları her şeyi duydum. Çığlıkları, silah sesleri, son nefesleri. Yumruklarım kanayana kadar o kapıyı yumrukladım, ama kapı açılmadı. Ve sonra... benim için geldiler."

Yutkunuyorum, parmakları nazikçe saçlarımı tarıyor.

"İki adam kapımı tekmeledi. Biri onun kanıyla kaplıydı. Histerik bir halde beni götürmek için bağıırıyordu, ama diğer adam onu durdurdu. Ben onun için, babam için, herhangi biri için bağıırırken onlar tartışıyordu. Ama kimse gelmedi. Komşular polisi aradı. Sirenleri duyduklarında kaçtılar. Beni onunla yalnız bıraktılar."

Sesim çatladı. Her şeyi yeniden görüyorum — onun bedenini, boş gözlerini, ellerimdeki kanı. Gözlerimi kapatıyorum, görüntüleri kafamdan silmeye çalışıyorum.

"Polis beni götürdü ve ondan sonra her şey sirenler, doktorlar ve hiçbir şeyi düzeltemeyen terapistlerden oluşan bir bulanıklık haline geldi."

Yine sessizlik.

"Ama en kötüsü bu değil," diyorum, alkol dilimi çözüyor. "En kötüsü babamın beni suçlamasıydı. Birkaç gece sonra, odamda ağlayarak dolaştığını duyarak uyandım. Sarhoştı, kokusunu alabiliyordum. Silahını çıkardı, bana doğrulttu... ve tetiği çekti. Silah ateş almadı. Sadece bir klik sesi çıktı. Ve ben donakaldım."

Ağrı hala taze, hala kanıyor, bunca yıl geçmesine rağmen.

"Hareket edemedim. Nefes alamadım. Sadece birbirimize baktık. Beni öldüreceğini sandım. Ama sonra... öylece gitti. Ertesi sabah? Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Normal davranıyordu, ben de öyle davrandım. Onu kızdırmak istemedim."

Sesim titriyor, ama devam ediyorum.

"Birkaç gün sonra, beni yatılı okula gönderdi. Hepsi bu kadardı. Gittim. Annem öldüğü anda o benim babam olmaktan çıktı. O gece her iki ebeveynimi de kaybettim." Sinirlenerek, gözümünden süzülen bir gözyaşını siliyorum.

Alkol durumu daha da kötüleştiriyor, iyileştirmiyor. Sanki... tüm öfkem, acım, gömdüğüm her şey dışarı çıkmaya çalışıyor.

"Ama babam? O tam bir baş belası. Oscar'a layık bir performans sergiliyor ve kimse bunun farkına varmıyor." Alaycı bir şekilde gülüyorum, acı bir kahkaha kaçıyor. "İşte, psikopat biriyle ilişkisi varken bir yabancıyla yatan kadının trajik hikayesi. Bu, bana bu şişenin geri kalanını kazandırmazsa, ne kazandırır bilmiyorum."

Mizahım, hissettiğim kadar boş, ama hissettiğim kırılganlığa karşı sahip olduğum tek savunma bu. O sessizce şarap şişesini uzattığında ona bir bakış atıyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanarak bir yudum alıyorum. Alkolün yakıcı etkisi itirafımın keskinliğini köreltiyor, ama silmiyor.

Bütün bunları döküldüğüme inanamıyorum, ama garip bir şekilde, iyi hissettiriyor. Sanki bandajı çekip çıkarmak gibi.

"Bunu hiç... hiç konuşmamıştım." Bir damla gözyaşı daha siliyorum. "Üzgünüm, çok fazla oldu."

Kollarında kendimi küçük, savunmasız ama güvende hissediyorum. İnsanı pervasız yapan türden bir güvenlik. Ona doğru kayarak sırtımı ona dayıyorum, sertliğini hissediyorum. Elleri kalçalarımı sıkıca kavıyor, göğsünden düşük bir inilti geliyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, sesim boğuk. "Buna ihtiyacım var."

Eli sırtımda yukarı kayıyor, parmakları saçlarımın arasından geçip sertçe çekiyor.

"Ah," diye tısladım, ama acı içimde bir şeyleri ateşledi.

Sonra keskin bir şaplak geliyor, avucuyla kıcıma vuruyor. Çığlık atıyorum, ama o çoktan ağzımı kapatmış, sıkı ve otoriter bir şekilde.

Ona tekrar direnirim, kalçamı tutan eli beni yerinde sabitler. Boğuk inlemem elinde titreşir, sesim arzuyla doludur.

Dokunuşu acımasız, sert, sahiplenici ve pişmanlık duymayan. Her hareketi kontrolü ele geçiriyor, sanki beni sahipleniyormuş gibi. Parmakları bacaklarımın arasına kayınca, nefesim kesilir, bu his beni çözüyor. Kalçalarım içgüdüsel olarak hareket eder, eline sürtünür, daha fazlasını ister.

Parmakları klitorisimi okşarken iniltiyi geri tutuyorum, keskin kıvılcımlar içimden geçiyor. Eldiveninin derisi dudaklarıma baskı yapıyor, sırtımı kavrayıp daha fazlasını ararken seslerimi boğuyor. Ama bu yeterli değil, onu içimde istiyorum.

Arkamda el yordamıyla kemerini arıyorum. Onu çözüyorum, elimde onun kalın, sert ve sıcak penisini hissediyorum. Dokunuşumla geriliyor, ağzımı daha sıkı tutuyor.

Onu girişime yönlendiriyorum, ona doğru itiyorum. Gerginlik yakıcı, ham ve heyecan verici, göğsümün derinliklerinden boğuk bir çığlık koparıyor. O beni tamamen doldururken dişlerim avucunu kaplayan deriye batıyor.

İtmeleri yavaş başlar, her biri ciğerlerimden nefesimi keser. Ona doğru geriye doğru sallanırım, daha fazlasını isterim ve o, düşüncelerimi çalan acımasız bir ritimle cevap verir.

Ağırlığını kaydırarak beni yatağa itti. Yüzüm yastıklara bastırıldı, her çığlığım kumaş tarafından yutuldu. Eli ensemdedi, beni tam istediği yerde tutarken, çaresizliğe varan bir yoğunlukla içime giriyordu. Zevk içimde sıkı bir şekilde kıvrılıyordu ve onun etrafında parçalanıyordum, yastıklara çığlık atarken vücudum titriyordu.

Durmuyor — itişleri düzensizleştiriyor, acımasızlaşıyor, ta ki boğazından çıkan bir iniltiyle kendini içime gömene kadar, sıcak ve yakıcı spermi içimde.

Üzerime çökerek, beni sıkıca tutuyor, sanki yok olacaktım gibi belimi kavlıyor. Ağırlığı, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şekilde beni yere sabitliyor. Alkol, zevk ve saf yorgunluk üzerime çöküyor. Gözlerimi kapatıyorum, onun sıcaklığı ve bıraktığı acı beni dibe çekiyor.

CHAPTER 30

RORY

, Hamptons'ta geçirdiğim bu sarhoşluk dolu dördüncü günümdeyim.

Alkol benim tek kaçışım ve şu anda içinde boğuluyorum.

Cevaplanmamış başka bir mesaja bakarak iç çekiyorum ve telefonumu yatağa atıyorum. O ilk geceden beri maskeli adama mesaj atıyorum, bir şey, herhangi bir şey için yalvarıyorum, ama o beni görmezden geliyor. Bana özlediğim şeyin tadını verdi, sonra ortadan kayboldu ve beni çaresiz bıraktı.

Sanki bir uyuşturucu bağımlısı gibi, o bana verdiği kaçıışı arzuluyorum, sadece bir anlık olsa bile.

Nerede hata yaptığımı biliyorum. Fazla paylaştım, fazla gerçekçi oldum. O bunu istemiyordu. Benim yükümle ilgilenmiyordu, sadece bedenimle ilgileniyordu. Ve dürüst olmak gerekirse? Onu suçlayamam. İkimiz de birbirimizi kullanıyorduk.

Duşa giriyorum, umarım su bunların bir kısmını yıkayabilir. Açık pencereden okyanus dalgaları ve martılar içeri giriyor, güneş parlak ve esinti serin. Mükemmel bir yaz günü.

Ama bunların hiçbir önemi yok. Kalbim çok ağır, acım çok keskin. Sıcak su altında, suyun işini yapmasına izin vermeye çalışıyorum — onu benden yıkamasına, onu kafamdan silip süpürmesini. Muhtemelen beni terk etmesi en iyisi, ama lanet olsun, çok acıtıyor.

Sadece seks değil. O. Varlığı, dokunuşu, beni paramparça olmuş bir enkazdan daha fazlasıymışım gibi hissettirmesi. Adını bile bilmiyorum, ama nedense gerçek gibi geliyordu.

Takıntılı olmayı bırakmalıyım. Anlamsız. Axe bilseydi, onu öldürürdü. Ve ne kadar hoşlandığımı bilseydi, beni de öldürürdü — ya da daha kötüsünü yapardı.

Bir sundress giyip, sanki düşüncelerimi silkeliyormuş gibi ıslak saçlarımı tarıyorum. Spencer beni hayatta tutuyor, yemek yememi, su içmemi ve tamamen çıldırmamamı sağlıyor. Beni kaçırıp bu altın kafese kilitlediği için hala bir pislik, ama en azından aklımı kaybetmemem için uğraşıyor.

Kırılan cam sesi ve bağırışlar beni sersemliğimden uyandırdı. Kalbim çarparken merdivenlerden aşağı koşuyorum.

"Spencer!" diye bağıriyorum, ama sesim kaosun içinde kayboluyor. Korku beni sarmış halde evin içinden koşuyorum ve mutfakta duruyorum.

Axe orada duruyor, Spencer duvara sıkıştırılmış, kolu arkasına bükülmüş.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, orospu çocuğu," diye homurdanıyor Axe, Spencer'ı daha da sıkı tutuyor.

"Axel..." Sesim titriyor. Soğuk gözleri bana çevriliyor.

"Gidiyoruz." Sesi, beni ürperten düşük bir homurtu gibidir. "Hayır!" Spencer, onun tutuşuna karşı direnerek bağırir.

"Şimdi, Rory!"

"O hiçbir yere gitmiyor," Spencer, kurtulmak için mücadele ederken hırsla bağırir.

"Müzakere edecek durumda değilsin." Axe alaycı bir şekilde, sesi zehir gibi damlayan bir sesle konuşur.

Spencer'ın yüzü korkutucu bir kırmızıya bürünür, gözleri şişer. "Seni öldüreceğim!" Kardeşimin sesi boğuk, çaresizdir.

"Ve senin gözlerinden hayatın akıp gitmesini izlemekten büyük zevk alacağım," diye homurdanır Axe.

"Dur! Lütfen, dur. Gideceğim. Onu bırak." Titreyerek yaklaşıyorum. Elindeki tutuşu gevşiyor ve Spencer öfkeyle parlayan gözlerle nefes almaya çalışıyor.

"Gideceğim," diyorum tekrar ve Axe, gözlerini bana dikerek Spencer'ı yere itiyor.

"Rory, gitme," diye boğuk bir sesle söyler Spencer.

"Her şey yoluna girecek, Spencer. Onunla kavgaya etme," diyorum, titrememe rağmen sakın konuşmaya çalışıyorum.

"Sen öldün," diyor Spencer, sesinde zehir var.

Axe onu görmezden gelir, tüm dikkati sadece üzerimdedir. Kalbim hızla çarpar, korku beni sarar.

"Gidiyoruz. Hemen."

Konuşamayacak kadar korkmuşum. Bileğimi sıkıca tutup beni evden dışarı sürükler. Arkasında sendeleyerek, zar zor yetişirim.

"Seninle güvende değil! Seni öldüreceğim, Axel!"

"Kapa çeneni," Axe, Spencer'a arkasını dönmeden bağırır. Uzun araba yolunda yürürken, zihnim korku ve şokla doludur.

"Axe, lütfen," diye yalvarıyorum, arabasına yaklaşırken titriyorum. Elini gevşetiyor, ama ben donmuş durumdayım.

"Arabaya bin," diye bağırıyor.

Kaçma düşünceleri zihnimde dolaşiyor.

Her şey bu noktada mı ters gidecek? Sonunda beni öldürecek mi? "Bana zarar verecek misin?"

O içini çeker. "Rory, arabaya bin."

Her içgüdüm kaçmamı söylüyor, ama ayaklarım yere yapışmış gibi, korku beni sabitliyor.

"Lütfen," diye hıçkırarak ağlıyorum. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Kes şunu," diye keser sözümü, sesinde hayal kırıklığı belirir. "Sadece arabaya bin."

İsteksizce hareket etmeye başladığımda, beni yakalayıp şiddetli bir öpücüğe çekiyor. Vücudum kaskatı kesiliyor, ama ona karşılık öpüşmekten kendimi alamıyorum.

Elleri vücudumda dolaşiyor ve kafamdaki tüm uyarı sinyallerine rağmen, teslim olmak istiyorum. Neden bunun olmasına izin veriyorum?

Öpüşmeyi keser. "Sana zarar vermeyeceğim, Rory."

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldarım, sesim titriyor. "Sen..."

Beni bir öpücükle susturur. Bu sefer direnmem. İçten içe bunun yanlış olduğunu biliyorum. O bir psikopat, tacizci bir piç. Ondan uzaklaşmalıyım, ama o beni öptükçe ona daha çok arzuluyorum.

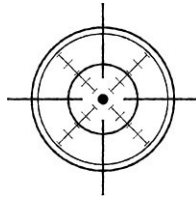
İçgüdülerim ve onun öpücüğünün ezici yoğunluğu arasında kalıyorum.

"Sana zarar vermeyeceğim, Rory," diye tekrarlar, nefes nefese.

"Axe," diye fısıldarım, "çok üzgünüm."

Gözleri yumuşar. "Hadi eve gidelim."

Onun rehberliğinde arabaya biniyorum. Bu gerçeküstü bir his, sanki uyanamadığım bir kabus gibi.
uyanamadığım bir kabus gibi.

GEÇEN birkaç gün tam bir felaketti. Rory'nin kaçırılması ve Dolore tehdidi arasında, uyku benim için lüks bir şey haline geldi. Enerjim tükeniyor ve yorgunluk beni kemirmeye başladı. En azından Sovereign müzakere yapmak zorunda kaldı.

Isaac, Doğu Sovereign Komutanları ve beni acil bir toplantıya çağırdı. Griffen gelmekte ısrar etti ve bu iyi bir hamle oldu. Conrad ortaya çıktığında, öfke anında patlak verdi. Doğruca ona yöneldim. Beni uzaklaştırmak için dört Sovereign ve Griff gerekti.

Toplantı tam bir barut fıçısı gibiydi. Suçlamalar, tehditler... Tam bir kaosdu. Ama sonuç belliydi. Sovereign, Conrad'ın Dolore ile olan ilişkilerine dokunmayacaktı. Onun bağı kişiseldi, onların sorunu değildi. Yani, Conrad ve ben Dolore'dan korunmak için kendi başımızayız. Kendim için endişelenmiyorum ama Conrad endişelenmeli.

Doğu Kıyısı Sovereign ortadan ikiye bölünmüş durumda. Bazıları Conrad'ın intihar görevlerinde Death Bond'lar teklif ettiği için bedel ödemesini istiyor. Diğerleri ise onun hatalarını görmezden gelerek her şeyin aynı kalmasını istiyor. Tam bir felaket.

Ama Rory benim. Isaac, kimseye ona dokunamayacağını açıkça belirtti. O bir Bond ödemesi ve iade edilmesi gerekiyor. Bu kesin.

Conrad, Marco Deluca'nın Bond'unu neden çıkardığını açıklamayı reddetti, ama sonuçlarını bilmek zorundaydı. Sovereign'e bilgi vermemiş olması onu savunmasız bir duruma soktu. Onun eylemlerini araştırmam gerekiyor. Bond'u almanın riskli olduğunu biliyordum, ama o büyük bir şeyi saklıyor.

Dolore ile çok iyi bir neden olmadan uğraşılmaz. Bu pervasızca ve tehlikelidir. Nedeni ne olursa olsun, onu ortaya çıkarmam gerekiyor.

Toplantıdan sonra, Rory'yi almak için Hamptons'a geri döndüm. Onsuz bir gece daha geçirmeme izin veremezdim. Spencer'a direnmeden onu serbest bırakması talimatı verilmişti, ama direneceğini biliyordum. O inatçı bir piç, bu yüzden ona sürpriz bir ziyaret yapmaya karar verdim.

O eve adımımı attığım anda öfkem alevlendi. Onu görmek içimde ilkel bir şeyi tetikledi. Vahşi bir hayvan gibiydim, kan içme dürtüsü beni ele geçirmişti. Tek düşünebildiğim, Rory'yi benden nasıl uzak tuttuğuydu.

Parmak eklemlerimin altında burnunun kırılması, onun acısı... çok iyi geldi, gerçekten çok iyi. Sonra o ortaya çıktı.

Çılgınlıkları öfkemin sisini dağıttı. Onun korkmuş halini, bana ona zarar vermemem için yalvarışını görünce, bir seçim yapabileceğimi fark ettim. Şiddeti seçip, içindeki canavarı kucaklayabilirdim ya da başka bir şey seçebilirdim: onu.

O güzel mavi gözleriyle bana baktı ve tek düşünebildiğim onu ne kadar istediğimdi.

Geçmişle ilgili sarhoşken yaptığı itiraflar beni kemiriyordu. Umursamamalıyım. O bir piyon, daha fazlası değil. Öyleyse neden bunu düşünmekten vazgeçemiyorum? Babam en ufak bir zayıflık belirtisinde beni döverek parçalardı. Öfke ve kızgınlık dışındaki her türlü duygu sadece yasak değildi, cezalandırılırdı.

Bağlanmam. Merhamet gösteremem. Gösteremem. Ben böyle birisi değilim.

Ama şimdi... şimdi *bir şeyler* hissediyorum. Ve bu bir sorun.

Tehlikeli.

Duygularım varsa, savunmasızım demektir. Savunmasızsam, zayıfım demektir.

Ve zayıf olursam, ölürüm.

Maskeli adama defalarca mesaj attı. Hiç cevap vermedim, ama hepsini okudum. Çaresizdi, geri dönmesi için yalvarıyordu, sikilmeyi, unutmayı istiyordu.

Her gece onu izledim — kendini her dokunduğunda, her boşaldığında. Sarhoş olana kadar içmesini ve ağlayarak uykuya dalmasını izledim.

Oradaydım. Her zaman oradaydım. Ama o bunu hiç bilmedi.

Araba vızıldıyor, sürerken havayı dolduran tek ses bu. Kafası cama yaslanmış, aramızdaki sessizliğe dalmış. Kabul edemem, ona yalvardığı maskeli adamın ben olduğumu, onun arzuladığı adamın ben olduğumu itiraf edemem.

Benden nefret ediyor, ama *ondan* nefret etmiyor. Ve ben bunu kaybetmeye hazır değilim henüz.

Bu yüzden rolümü sürdüreceğim. Şimdilik numara yapacağım. Onun *ona* ihtiyacı olması gerekiyor.

Bana ihtiyacı olmasını istiyorum.

Ŗu anda onda bir Ŗey gördüm, daha derin bir Ŗey, beni sarsan bir kırılganlık. Ben de onu istiyorum. Onun her Ŗeyini istiyorum — nefretini, arzusunu, acısını, zevkini, karanlığını.

Onun sakladığı kısmını gördüm — kırık, yalnız, çaresiz kısmını. Gördüm ve vazgeçmeyeceğim. O benim. Her Ŗeyi.

CHAPTER 31

RORY

"Rory." Sesi havayı kesiyor ve ben irkiliyorum. "Arabadan in." Sesi sakın, ama gözleri? Tehlikenin fırtınası gibi. Derin bir nefes alıp arabadan iniyorum.

Onun varlığını bir ısı ve güç duvarı gibi hissediyorum.

Geri çekilme dürtüsüyle mücadele ediyorum, ama onun yakınlığı bunu zorlaştırıyor. Eli yüzümü kavıyor. Dokunuşu nazik, neredeyse şefkatli, ama gözlerinin benimkilere kilitlenmesi kalbimi hızlandırıyor. Nefes alamıyorum.

"Küçük siren," diye mırıldanır, "Sana zarar vermeyeceğim."

Ona inanmak istiyorum, ama nasıl inanabilirim? Diğer eli belimin altına yerleşir ve beni kendine çeker. Deri ve misk kokusu duyularımı doldurur.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. İlk şokla kaskatı kesiliyorum, ama sonra ona eriyorum. Öpücüğü derinleşiyor ve yeni, kafa karıştırıcı bir açlık korkumu yerini alıyor. Bunu istiyorum — öpücüğünü, dokunuşunu, vücudunu.

Nefesi ağırlaşmış, gözleri benimkilere bakarak geri çekildi. Eli belime doğru kayd, çıplak tenimi okşadı.

"Neden bunu yapıyorsun?" "Neyi?"

"Beni cezalandırmayı..."

"Seni cezalandırmamı mı istiyorsun, küçük deniz kızı?"

"Hayır. Sadece neden cezalandırmadığını anlamıyorum." Sözler ağzımdan zar zor çıkıyor. Eli yanağımı okşuyor ve bu temastan titriyorum.

"Anlayacak bir şey yok. Sen benimsin. Benim olanla istediğimi yaparım." Sahiplenici tavrı çok açık. Beni tekrar öper, dudakları benimkileri ele geçirir ve benim direnişime rağmen ben de karşılık veririm.

"Ben senin değilim," diye ısrar ediyorum, ama sırtışı bana aksini söylüyor.

"Evet, öylesin." Dili benimkine dokunur. Nefret ettiğim, kaçamadığım gerçeklik, önemli olan her açıdan ona ait olduğumdur.

Beni içeri iter ve tanıdık ortam bana biraz rahatlık verir.

Kane bana doğru koşar, kuyruğu pervane gibi sallanır.

"Merhaba, oğlum," derim, çömelip yumuşak tüylerini okşarım.

"Küçük ateş parçası geri dönmüş!" Griffen'in sesi, kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak fuayeye girerken yankılanır. Beni kucaklayarak sıkıca sarılır.

"Griff," Axe'in uyarısı yeniden bir araya gelmeyi kesintiye uğratar ve Griffen gülerek beni yere indirir.

"Seni görmek güzel," derim, beynim her şeyi anlamaya çalışırken zayıf bir gülümsemeyi başarırım.

"Kyla da burada," diye ekler Griffen sırtarak.

"Nerede?" diye sorarım.

"Yukarıda."

Axe'e bakarım, gitmek için onun onayına ihtiyacım olduğunu hissederek. O da kısa bir hareketle onaylar ve ben merdivenlere doğru koşarım. Merdivenlerin başına vardığımda, yüzü ıslıl ıslıl parlayan Kyla belirir.

"Aman Tanrım, Rory!" diye bağırarak kollarıma atılır. Birbirimize sarıldığımızda gözlerimiz yaşlarla dolar, son birkaç günün ağırlığı üzerimize çöker.

"Kyla," diye mırıldandım, sesim titriyordu.

"İyi olduğuna çok sevindim," der, beni sıkıca sarar. Geri çekilirim, gözyaşlarım yüzümü ıslatırken o beni koridordan geçerek yatak odama götürür.

"Seni görmek çok güzel," derim, kendimi toparlarken burnumu çekerek.

Yatağa yığıldık, Axe'in evine geri döndüğümüzün gerçekliği yavaş yavaş içimize işliyordu.

"Anlat," diyor Kyla, bakışları benimkilere saplanıyor.

İnleyerek yüzümü ellerimle kapatıyorum.

"Bu bir felaket, Ky," diyorum, avuçlarımla sesimi boğarak. "Spencer provadan sonra gelip beni sürükleyene kadar her şey yolundaydı..."

tüm karmaşayı anlatmaya başlıyorum, her yeni bilgiyle gözleri daha da büyüyor. Tabii ki maskeli adamın detaylarını atlıyorum.

"Vay canına, Rory. Bu çok çılgınca."

"Yine mahkum olsam da geri döndüğüme seviniyorum." Beklenmedik bir şekilde elbisemi kaldırıp markasına bakıyor.

"Bilmiyorum... ama bence bu biraz seksi."

"Kyla." Gülerek elini itip elbiseyi geri indiriyorum. "Ciddi misin?"

"Şaka yapmıyorum!" diye ısrar etti. "Sen onun küçük seks kölesisin. Bu çok seksi."

Onun saçmalığına gözlerimi devirdim. "Biz hizmetkarız; zaten seks kölesiyiz. Ve bu seksi değil, aşağılayıcı. Ve çok acıtıyor."

Omuzlarını silkiyor, dudaklarında kötücül bir gülümseme belirliyor.

Axe ile olan seks hayatımla ilgili ısrarlı sorularından kaçınıyorum, o daha fazla derinleşmeden konuyu başka yöne çekiyorum.

Bana Hizmetkarlar arasındaki son dramayı anlatır. Tabii ki, bu dünyada sıkıcı bir an bile yoktur. Olivia, tıpkı kız kardeşi gibi, evli Sovereign'lerle flört ederek dedikodular yayıyor ve gittiği her yerde kaos yaratıyor.

Konuşma, herkesin heyecanla beklediği Red Arena'ya kayıyor. Bu, Sovereign'ların yeni sıralamaları için savaştıkları kanlı bir gösteri. Ama benim için önemli olan performanslar. Baş Siren olarak, açılış töreninde ön sırada ve merkezde olacağım.

Kyla akşam yemeğine çıkıyor ve ben önce duş almaya karar veriyorum. Uzun günler boyunca çok fazla içmek beni akşamdan kalma ve susuz bırakmış — pek akıllıca bir karar değildi. Ama bir kız bununla başa çıkmak zorunda, değil mi?

Banyoda buhar yükseliyor, sıcak su kaslarımdaki gerginliği gevşetiyor. Kapı gıcırdayarak açılıyor. Bakmama gerek yok, onu hissedebiliyorum.

Nabzım hızlanır, nefesim kesilir ve yavaşça dönerim. Suyun ısısı içimi kaplayan buz gibi soğuğu uzaklaştırmaya yetmez.

Bakışları ham bir arzu ile yanıyor, içimdeki derin bir şeyi çekiyor.

Vücudum bana ihanet ediyor, onun dokunuşunu arzuluyor, inkar edemeyeceğim bir ihtiyaçla acıyor.

Onu

istiyorum.

Ondan

nefret

ediyorum.

Ama acı dinmek bilmiyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp direnmeye çalışıyorum, ama nafile. Açlık umursamıyor.

Yavaşça soyunuyor, her hareketiyle heykel gibi vücudunu, pürüzsüz cildinin altındaki gergin kaslarını sergiliyor. Gözlerim onu takip ediyor, duşa girerken bakışlarımı ondan ayıramıyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak, parmakları hafifçe ve alaycı bir şekilde köprücük kemiğimi okşuyor, beni titretiyor. Sıcaklığı bana baskı yapıyor, acıyı daha da şiddetlendiriyor.

Islak saçlarımı kavrar, nefesim kesilirken başımı geriye doğru çeker. Dudakları boynumda bir iz bırakır, dili yavaş ve kasıtlı vuruşlarla onu takip eder. Öpücükleri yakar, dişleri tenimi okşar, söndüremeyeceğim bir ateş yakar.

"Beni özledin mi, küçük deniz kızı?"

"Hayır," diye fısıldıyorum, kelime dudaklarımda titriyor, ama bu bir yalan gibi geliyor. Onu özlemedim, sadece dokunuşunu özledim. Vücudunun benimkine değdiği hissi, dudakları, elleri. Onu özlemedim. Değil mi?

"Bu çok yazık," diye mırıldanıyor, saçımı daha sıkı tutuyor. "Çünkü ben seni özledim." Son gidişinde bana söylediği aynı sözler, sesinde belirgin bir sırtış var. Eli yüzüme kayıyor, başparmağı dudaklarımı okşuyor.

Ağzımı açtım, parmağını dudaklarımın arasına aldım ve yumuşakça emdim. Gözleri kararır, vücudu benimkine daha sertçe bastırır.

"Ne uslu bir kız," diye inledi, sesi ateşle doluydu, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

Başparmağını çekip, eliyle çenemi sıkıca kavradıktan sonra dudaklarını benimkilere çarptı. Öpücük vahşi ve açgözlüydü, beni soğuk fayanslara yapıştıırken nefesimi kesiyordu.

Eli boğazıma kayıyor, dili benimkini direnmeyi imkansız kılan çaresiz bir açlıkla ele geçiriyor.

Kendime onu nefret edebileceğimi ama yine de bunu isteyebileceğimi söylüyorum. Ama içten içe, bunun o kadar basit olmadığını biliyorum. Ondan nefret edebilirim, ama nefret etmiyorum. Arada bir fark var ve bu beni korkutuyor.

Öpücükten geri çekilir, eli hala boğazımı sıkıyor. "Ne kadar üzgün olduğunu bana göstermeni istiyorum," diye homurdanır.

Ne istediğini çok iyi biliyorum. Ben de istiyorum. Onu memnun etmek, beni kullanmasına izin vermek, bu sürekli çelişkili duyguların dışında bir şey, herhangi bir şey hissetmek istiyorum. Beni uçurumun kenarına sürüklüyor, boyun eğmek istememi sağlıyor.

İstemiyorum. Ama yapıyorum.

Bu yüzden dizlerimin üzerine çöküyorum. Ellerimi uyluklarına koyuyorum ve yavaşça penisine doğru kaydırıyorum. İstedğim zaman iyi kızı oynayabilirim ve şu anda çok iyi bir kız olmak istiyorum.

Ellerim onun penisini kavradığında, derin bir inilti çıkarır, cildi pürüzsüz ve sıcaktır. Onu yavaşça okşarım, ellerimde sertleştiğini hissedirim.

Nefesi ağırlaşıyor ve saçımı daha sıkı tutuyor.

Bir elini duvara dayayarak, bana doğru eğilir ve beni vücuduyla sıkıştırır. Dudaklarımı penisinin ucuna getirir, hassas başını dilimle yalarım. Onu kızdırmak, sınırlarını zorlamak ve arzuladığı zevki tattırmak istiyorum.

Ağzımın onun hatırladığı tek şey olmasını istiyorum. Dokunuşumu arzulamasını, bu hissin içinde kaybolana kadar yalvarmasını ve inlemesini istiyorum. Ve sonra, zirveye ulaştığında, dişlerimin keskin acısını hissetmesini istiyorum.

O hem acıdan hem de zevkten beslenen bir adam ve ben ona her ikisinden de birer doz vereceğim.

"Bana bak."

İtaat ediyorum. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve onun o anda kendini kaybettiğini izliyorum. Dilimi yavaşça penisinin alt kısmı boyunca gezdiriyorum, tadını, dokusunu tadını çıkarıyorum. Kalçalarını sallayarak kendini ağzımın derinliklerine itmeye çalışıyor.

Ama ben henüz hazır
değilim. Onun

yalvarmasını istiyorum.

Bana ihtiyaç duymasını istiyorum.

Yalamaya, alay etmeye devam ediyorum. Eli saçımı giderek daha acil bir şekilde kavıyor, beni kendine çekiyor. İnlemeleri çılgınca, sabırsızlıkla doluyor. Dilimi penisinin etrafında döndürüyorum, gözlerindeki vahşi parıltıyı yakalıyorum.

"Küçük siren, beni kızdırmayı bırak."

Bakışlarımız kilitlenir ve ağzımı onun penisinin başına doğru yavaşça yaklaştırırım. İnlemesi gırtlaktan gelir, içimi titreten ilkel bir sestir.

"Lanet olsun, Rory," diye nefesini vererek, "Bunun bedelini ödeteceğim sana."

Bunu ciddi olduğunu biliyorum ve sabırsızlanıyorum.

Onu santim santim ağzıma alırken inledim. Başı geriye düştü, saçımı daha sıkı tuttu. Kalçalarını ileri itti, derin bir inilti kaçtı. İstedğini alacağını biliyorum ve ben de tam olarak bunu yapmasını istiyorum.

Başımı sallıyorum, onun penisi ağzımın içinde girip çıkıyor. Tadı tam bir günah ve daha fazlasını istiyorum. Boyutu beni zorluyor ama devam ediyorum,

onu derin boğazıma almaya kararlıyım. Sabrı tükeniyor; saçımı kavrayıp başımı aşağı doğru bastırıyor, penisi boğazımın arkasına çarpıyor.

Gaglarım, gözlerim yaşarır ve onun inlemeleri daha da yüksek olur. Beni onu tamamen almaya zorlar, penisi ağızımı ve boğazımı doldurur, nefesimi keser. Beni kullanırken, benden zevk alırken vücudundaki gücü hissediyorum.

Acımasız ve baskın, gücü ezici. Kalçalarını itiyor, merhametsizce yüzümü sikiyor. Gözyaşları yüzümden akıyor, gözlerim bulanıklaşıyor.

"Ne kadar uslu bir kızsın. Beni tamamen al, küçük siren."

Kendimi sabit tutmaya çalışarak uyluklarını kavriyorum. Hızı acımasız ve oksijen eksikliği başımı döndürüyor. Daha hızlı itiyor, inlemeleri daha acil ve ilkel hale geliyor.

O Reaper ve ben onun küçük sireniyim.

"Boşalacağım. Ve sen her damlasını yutacaksın."

Çenem ağrıyor, boğazım yanıyor. Son bir derin itişle, başımı sıkıca kavrar ve boğazımı sıcak menisiyle doldurur. Yeterince ısıtıyorum ve keskinliği hissedince gözleri büyür.

"Siktir," diye inliyor, sesi boğuk ve kısık, vücudu titriyor, kalçaları sarsılıyor. Penisi ağızımda zonkluyor, tuzlu tadı duyularımı dolduruyor.

Dişlerimi onun penisine sürtmeye devam ediyorum, nefes almaya çalışırken onu kızdırıyorum. Saçımı tutan eli gevşiyor ve çekiliyor, beni nefes nefese bırakıyor, geriye düşerken ağızımdan salya akıyor.

Boğazımı yakalayıp beni yukarı çekiyor ve duvara çarpıyor. Dudakları dudaklarıma çarpıyor, dili ağızımı istila ediyor, spermlerinin tadı hala ağızımda. Öpücük dağınık, çaresiz. Ben inliyorum ve o ayrılıyor, bakışları delici bir şekilde benimkini arıyor.

"Sen çok kötü bir kızsın." Dudaklarımı ısıriyorum ve o derin bir inilti çıkarıyor, boğazımı sıkın eli sıkılaşıyor. Ağızını boynuma getiriyor, dudakları hassas cildimi izliyor. "Beni ısıriyorsun. Benimle dalga geçiyorsun," diye mırıldanıyor, dişleri boynumu okşuyor, benden bir inilti koparıyor. "Cezalandırılmak istiyorsun, değil mi?"

"Evet." Bu kelime ağızımdan kaçmadan önce durduramadım ve hemen pişman oldum

Eli boğazımdan ayrılıp belimi kavradı ve beni kendisine doğru çekti . Saçımı avuçlayarak başımı geriye doğru çekip boynumu daha da ortaya çıkardı.

"Sana yapacağım şeyler." Saçımı daha sıkı tuttu ve dişlerini boynumun etine geçirdi.

Çılgılık attım, ısırığının keskin acısı zevkle karışıyordu. Boynumun kıvrımlarını öpüyor, dişleri cildimi sıyrıyordu. Eli saçımdan ayrıldı, kıvrımlı kalçama kayd, parmakları sahiplenici bir sıkışmayla içine gömüldü. Parmakları amıma değdiğinde nefesimi tuttum.

"Benim için çok ıslak." Parmaklarını yavaşça sokar, dokunuşu acı verici derecede naziktir.

Onun adını inleyerek ona yaslanıyorum. İkinci parmağını da sokuyor, parmaklarını kıvrıyor ve duvarlarımı okşuyor. Beni duş başlığının altındaki fayanslara itiyor, su üzerimize yağmur gibi yağıyor. Parmakları saldırısına devam ediyor, başparmağı klitorisime baskı yapıyor.

"Bu sefer, seni boşalttığımda, çılgılık atamayacaksın. Tamamen benim merhametime kalacaksın."

Dudaklarımı yakıcı bir öpücükle ele geçirir. Eli su basıncını artırmak için kıvrılır, su püskürmesi şiddetli bir yağmur gibi bize farklı açılardan çarpar. Suyun şiddeti ezicidir.

Gülümseyerek uzaklaşır. "Nefesini tut."

Ben tepki veremeden, yüzümü duş başlığının altına çekiyor. Ani hareket ve kuvvet beni şaşırtıyor, su ağzımı ve burnumu dolduruyor. Panik başlıyor, suyun basıncı ve ağırlığı beni ezirken kalbim hızla atıyor. İçgüdüsel olarak gözlerimi kapatıyorum, kontrolü korumaya çalışıyorum. Parmakları kıvrılıyor ve okşuyor, başparmağı klitorisimi daireler çiziyor.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o çok güçlü ve suyun gücü çok fazla. Beni orada tutuyor ve karanlık yavaş yavaş çökmeye başlıyor. Beni dışarı çekiyor ve ben nefes almaya çalışıyorum, boğuluyor ve öksürüyorum.

"Axe." Adı boğuk bir sesle çıkıyor.

Başımı tekrar suya daldırır. Onun sert tutuşuna karşı tüm gücümle mücadele ederim. Nefesimi tutmaya çalışırken içimdeki baskı artar.

Beni dışarı çıkarır ve ben derin bir nefes alırım, ciğerlerim yanar.

Başımı geriye doğru çekiyor ve boynumu ortaya çıkarıyor. Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve beni derin bir şekilde öpüyor, dili benim dilimin etrafında dönüyor.

Elleri çalışmaya devam eder, parmakları pompalayp kıvrılır, başparmağı klitorisimi okşar.

"Lütfen," diyorum, sesim zar zor duyuluyor.

Beni kendine doğru çeker, dudakları kulağıma yaklaşır.

"Güven bana," diye mırıldanıyor. Ancak tutuşu hiç de nazik değil. Kaçmaya çalışıyorum, ama o beni göğsüne daha sıkı çekiyor. "Bunu seveceksin."

"Yapamam," diye kekelerim, titreyerek, sesim titriyor.

"Evet, yapabilirsin," diye yumuşak bir sesle karşılık veriyor. "Sadece bırak kendini."

Onunla mücadele etmek, hayır demek, onu reddetmek istiyorum ama yapamıyorum. Vücudum ona teslim oluyor, zevk ihtiyacı yıkıcı bir hale geliyor. Beni tekrar suya itiyor, elleri ustaca vücudumun her yerini okşuyor ve benim tek yapabileceğim teslim olmak.

Korku, zevk, panik ve arzu ölümcül bir karışım oluşturuyor. Yüzüme baskı yapan suyun yoğunluğu ve ağırlığı, oksijen eksikliği beni delirtiyor. Onun adını haykırmaya çalışıyorum, ama sesim su tarafından boğuluyor. Parmakları pompalıyor, başparmağı dairesel hareketlerle bastırıyor.

Zevk gözlerimi kör ediyor, su çığlıklarımı boğuyor. Bu his, daha önce hiç yaşamadığım bir şey ve karanlık her şeyi kaplıyor.

Kendime geliyorum, öksürüyor ve tükürüyorum, ciğerlerim hava için çığlık atıyor. Düşün zemininde uzanmışım ve o beni dünyadaki en değerli şeyimmişim gibi tutuyor.

"Nefes al, Rory. Sadece nefes al."

Havayı yutuyorum ve boğazımı yakıyor, ama itaat ediyorum.

"İşte böyle, nefes al," diyor yumuşak bir sesle. "Çok uslu bir kızdın." Eli nazikçe saçlarımı okşuyor. "Cezanı çok iyi kabul ettin."

Yorgun ve kafam karışık, vücudum güçsüz. Onun övgüsünü istemiyorum. Onun ahlaksızlığından ne kadar zevk aldığımı görerek ona tatmin olmasını istemiyorum.

Kalp atışlarım yavaş yavaş yavaşlar ve panik azalmaya başlar, ama bundan zevk aldığım gerçeğini kafamdan atamıyorum. Hatta bayıldım. Ve bu beni korku, boğulma ve boğulma hissinden daha çok korkutuyor.

"Ne oluyor, Axe?" diye soruyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

Dudakları alnımı okşadı, hem sevgi dolu hem de rahatsız edici bir dokunuştı.

"İyi iş çıkardın, küçük siren," diyor yumuşak bir sesle.

Özür dilemiyor, bana şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmlardan birini yaşatırken beni neredeyse boğmak üzere olduğunu kabul etmiyor. Beni kendine doğru çekiyor, kucağına alıyor.

Vücudum ona yaslanıyor, karşı koyamayacak kadar yorgunum.

"Beni boğmaya çalıştın. Sana güvendim, ama sen beni öldürmeye çalıştın." "Hayır, seni öldürmek isteseydim, şimdiye kadar ölmüş olurdun."

"Cehenneme git," diye fısıldıyorum, sesim titriyor.

Alnıma dokunan gülümsemesi hem yatıştırıcı hem de çıldırtıcı. Ondan uzaklaşmak, ona bağırarak, siktirip gitmesini söylemek istiyorum, ama bedenim işbirliği yapmıyor. Direnmek için çok yorgunum, çok bitkinim.

Tek odaklanabildiğim şey onun sıcaklığı, beni saran kolları ve düzenli kalp atışları.

Kendime bunun nefret ettiğim adam olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum - beni damgalayan, bana tecavüz eden ve hayatımı bir kabusu çeviren adam. Ama şu anda, o çok iyi, çok rahatlatıcı geliyor.

Bunu bu kadar çok arzuladığımdan nefret ediyorum. Beni bu kadar güvende hissettirmesinden hoşlanıyorum. Çelişkili duyguların içinde boğulmuş durumdayım.

"Şşş... Dinlen," diye fısıldıyor.

Sessizce oturuyoruz, parmakları yavaşça tenimi okşuyor, yumuşak dokunuşu sadist davranışlarıyla hiç uyuşmuyor.

Yorgunluk beni ele geçiriyor; oksijen eksikliği ve yoğun orgazm beni uykulu yapıyor. Gözlerim kapanıyor ve kolları beni sıkıca sarıyor. Onunla mücadele etmem, gitmesini söylemem gerektiğini biliyorum, ama yapmıyorum. Kalp atışlarının ritmi yatıştırıcı ve içimde şiddetli bir savaş olmasına rağmen, kendimi bırakıyorum.

Bu anda, ona karşı hissettiğim öfke ve nefretin var olmadığını varsayıyorum.

CHAPTER 32

AXE

, kollarımdaki uyuyan kadına bakıyorum. Yüzü sakın, huzurlu, benim tüm varlığımla çelişen bir şekilde. Kaos ve şiddet benim sabitlerimdir, ama o burada, savunmasız, yumuşak.

Nemli sarı saçları cildine yapışmış, uzun kirpikleri kızarmış yanaklarına uzanmış. Küçük, kırılgan hissediyorum ve bunun beni tereddüt ettirmesinden nefret ediyorum.

Her saniyesinden zevk aldı. Alacağını biliyordum. Gözlerindeki değişim... —korkudan sapkın zevke—mükemmeldi. Onun uçuruma teslim oluşunu, oksijenini kestiğimde parçalanışını izlemek, beni sarsan bir heyecan yarattı. Nedenini anlamadan buna can atıyor ve bu bilgisizlik her şeyi daha da tatlı hale getiriyor.

Ben bir sadistim. Acı benim sanatım. Ne kadar ileri gideceğimi, ne kadar vereceğimi veya alacağımı bilmek, işte bu heyecan verici. O bir çelişki içinde: acıyı seviyor, bunun için kendinden nefret ediyor, ama yine de daha fazlası için geri geliyor. Benim küçük mazoşistim.

Ama bu, onu böyle tutmak, ben değilim. Maske kolaydı, bir oyundu. Ama bu gerçek. Ve ben bunu istemiyorum.

Ne halt ediyorum ben?

Onu uyandırmalı, yatağa atmalı ve gitmeliyim. Ama hala buradayım, lanet bir aptal gibi onun sıcaklığına çekiliyorum. Vücudu benimkine baskı yapıyor, yumuşak ve yabancı. Sevgi benim sözlüğümde yok. Ben kadınları mahvederim, onları

onları kucaklamam. Onlara ecstasy ve yıkım veririm, çoğu zaman aynı anda, ve onlar bunun için geri gelirler.

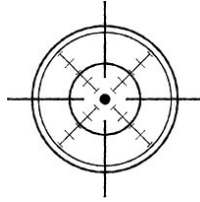
"Axel," diye mırıldanıyor uykusunda. Onu daha sıkı sarıyorum. Uyanmıyor, ama vücudu hafifçe geriliyor.

Bunu durdurmam lazım.

Kalkıyorum, onu kolayca kaldırıyorum. Vücudu hafif, başı omzuma yaslanmış, nefesi cildimi ısıtıyor. Onu yatağa taşıyıp yatırıyorum. Bıraktığım izler - morluklar, ısırlıklar - cildinde belirgin.

Üzerine battaniyeyi çekip geri çekiliyorum.

Kahretsin, aklımı kaçırıyorum.

Ertesi sabah, telefonun tiz çınlaması beni uykumdan uyandırır. Gözlerimi kısıarak, lanet olası şeyi bulmaya çalışırım.

"Evet?"

"Hawthorne—Vegas. Hemen oraya gelmen gerekiyor." Isaac'ın sesi kesik kesik, aciliyetle gergin.

"Ne zaman çıkayım?"

"Hemen. İstihbarat çok önemli ve uzun süre geçerli kalmayacak. Bu lanet olası piçin ölmesi lazım."

"Anlaşıldı," diye homurdandım ve dağınık saçlarımı elime geçirdim. "Orada olacağım."

Hızlı bir duş aldıktan sonra, çabucak giyinip çıkmaya hazırlandım. Ama önce Rory ile konuşmam gerekiyordu. O yokken güvenliği artırmıştım ve ben dönene kadar sıkı bir programa uyması gerekiyordu. Dolore'nin hedefi bendim, ama bu onu savunmasız bırakacağım anlamına gelmiyordu.

Aşağı indim, yatak odasının kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı çalmak için elimi kaldırdım. Daha kapıyı çalabilmeden kapı açıldı ve Rory, şaşkınlıkla gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana doğru koştu. Kulaklıkları takılıydı ve bana çarptı. Onu yakaladım ve bana bakarken gözlerini kırıştıtırırken onu sıkıca tutarak dengede tuttum.

"Tanrım!" diye bağırır ve kulaklıklarını çıkarır. "Beni korkuttun." Göğsümden itip geri çekilir, gözlerinde öfke parlar. "Ne

ne halt ediyorsun?"

"Gözetlemek mi? Bu biraz abartılı değil mi sence?" "Peki, ne yapıyorsun?"

Şimdiye kadar gördüğüm en küçük koşu şortunu ve spor sütyenini giymiş. sütyen giyiyor.

"Manzaranın tadını çıkarıyorum." Gözlerim onun üzerinde dolaşıyor, tonlanmış vücudunun

vücudu penisimde bir heyecan uyandırıyor. Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve gözlerini deviriyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Koşmaya. Yoksa belli değil mi?" Onun küstah tavırları, onu eğip kışına şaplak atmak istememe neden oluyor.

"Seninle konuşmam lazım," diyorum ve ona doğru bir adım atıyorum. O geri çekiliyor ve kapı kapanıyor.

"Hayır," diye karşılık verdi. "Yolumdan çekilmen gerekiyor."

"Rory. Beni dinlemen gerekiyor." Ciddi ses tonuma sinirlenir ve kollarını kavuşturur. "Bir göreve çıkıyorum. Uymak zorunda olduğun kurallar var." Gözleri kısılır, ifadesi sertleşir. "Senin için başka bir araç ayarladım, bir Range Rover. Sadece onu kullanacaksın. Dışarıda park edilmiş olacak."

"Ne? Neden?" Kaşlarını çatarak, açıkça şaşkın bir ifadeyle sorar. "Ben arabamı seviyorum."

"Açıklayacak vaktim yok," diye terslerim. "Griffen'a haber vermeden hiçbir yere gitme. Gözetim altında olacaksın ve kuralları çiğnersen hemen haberim olur. Güven bana, sonuçları hoşuna gitmeyecek."

Onun her zamanki meydan okumasını bekliyorum. Ama bunun yerine, bir şey değişiyor — ifadesi yumuşuyor ve beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. "Demek doğru... Peşinde insanlar var?"

Tahmin etmiştim. Spencer ya da Conrad bir şeyler söylemiş olmalı. Ve ikisinin de tüm bunların Conrad'ın suçu olduğunu itiraf edecek cesareti olmadığını garanti edebilirim. Gerçeği bilmesinin bir önemi yok.

"Önemli değil," diyorum, ses tonum küçümseyici, başka soru sormasını engelliyor.

Sırtımda bir hedef olduğunu ya da babası ve Spencer'ın, onun yarattığı felaketi kontrol altına almaya çalışırken işe yaramaz, güçsüz herifler gibi çabaladıklarını bilmesine gerek yok.

"Ne kadar süreliğine gideceksin?"

"Ne kadar sürerse."

"Ya sen..." Sesi titriyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Eğer ne olursam?"

"Hiçbir şey," diyor, başını sallayarak. "Unut gitsin."

Beni geçmeye çalışır ama ben bileğini tutup onu döndürürüm. Direnir ama ben tutuşumu sıkılaştırıp onu kendime çekerim. Onu duvara yaslayıp sıkıştırırım.

"Söyle bana," diye homurdanırım.

"Axel..." Gözlerini kaldırır, bakışlarında kırılgan bir parıltı belirir. "Ya geri dönmezsen?"

Yüzümü ona yaklaştırıyorum, yüzümüz birbirine birkaç santim uzaklıkta.

"Neden umursuyorsun? Benden nefret ediyorsun, *hatırladın mı?*"

"Nefret ediyorum," diye tersler. "Ama ölmeni istemiyorum." Bakışları sert, gözleri ses tonuna uygun bir ateşle parlıyor. "Görevde ölürsen, uykunda seni nasıl öldürebilirim?"

Yüzümü daha da yaklaştırıyorum, dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun, küçük siren? Penisimi ısırarak mı? Senin bu parlak planının ayrıntılarını duymak isterim," diyorum.

"Sen bir piçsin," diye tıslar.

"Bu pek hoş değil. Özellikle de yaşadığımız onca eğlencenin ardından." Ellerim beline kayıyor, başparmaklarım kalçalarının kıvrımlarını izliyor.

"Eğlence mi? Sen buna eğlence mi diyorsun? Beni boğmaya çalıştın." Sesi alaycı bir tonla doludur.

"Ama çok sert boşaldın," diye karşılık veriyorum, vücudunun dokunuşuma verdiği tepkiyi zevkle izliyorum. Spor sütyeninden sertleşmiş ve belirginleşmiş meme uçları.

"Seni anlamıyorum," diye itiraf ediyor, yanaklarının kızarmasından hayal kırıklığı açıkça belli oluyor. "Bir dakika önce pisliğin tekisin, bir dakika sonra... Ne olduğunu bilmiyorum."

"Ben senin anladığın türden bir adam değilim, küçük deniz kızı," diye fısıldıyorum, dudaklarım kulağının kenarını okşuyor. "Senin anlamak isteyeceğin türden bir adam değilim." Kulağının narin kıvrımını parmağımla okşuyorum. "Ben, seni daha fazlasını istemek için yalvaracak şekilde acı çekmeni sağlayacak bir adamım."

Nefesi hızlanır, göğsü hızla inip kalkar. O cevap veremedi, dudaklarını acımasız, emredici bir öpücükle ele geçiririm.

Donar ama sonra bana erir, vücudu öpücüğe tepki verir. Dilim ağzına girer, tadına bakar. İsteksizce inler, sesi öpücükle boğulur. Ellerim yanlarından yukarı doğru gider, vücudunu keşfeder.

"Dur," diye mırıldanır, sesi zayıf bir protesto gibidir.

Beni kendine çekince aramızdaki sıcaklık artar, penisim ona baskı yapar. Şortunun ince kumaşı bacaklarının arasındaki sıcaklığı gizlemeye yetmez.

"Hayır," diye homurdanırım, elim uyluklarının tepesine doğru ilerler.

Parmaklarım ıslaklığına bastırır ve o yumuşak bir inilti çıkarır. Yavaşça amını okşarım, sıvıları şortunu ıslatır.

Öpüşmeyi kesip başını çevirir, gözleri kapalı, dudakları aralıktır.

"Sen benimsin. Benimle oynamak, beni işkence etmek, beni zevk vermek benim hakkım. Ve en önemlisi, seni cezalandırmak benim hakkım." Nefesi kesilir ve bana bakar, çelişkili bir şekilde.

Benim olduğum şeyden nefret ediyor, ama vücudu buna can atıyor, elime sürtünüyor, ihtiyacını inkar edemiyor. Siktir, sikimi onun sıkı amına sokmadan gitmeyeceğim.

Onu banyoya sürüklerim, elimi şortunun önünden aşağı kaydırırken, düşük inlemelerle protestoları boğuklaşır. Sonra onu tezgahın üzerine eğip, soğuk fayanslara bastırırım, direnişini görmezden gelirim. Parmağımı içine kaydırırım, duvarlarının beni sıkıca kavradığını hissederim.

"Bunu istemediğini söyle. Beni istemediğini söyle."

"İstemiyorum," diyor, sesi titriyor, vücudu titriyor. "Senden nefret ediyorum," diye nefes nefese söylüyor.

"Benden nefret ediyorsun." İkinci parmağımı da ekleyerek sıkı amını genişletiyorum. "Ama parmaklarımı seviyorsun." Parmaklarımı kıvrarak içeri ve dışarı pompalıyorum, onu inleteceğini bildiğim noktaya vuruyorum. "Ve sikimi seviyorsun."

Kıçını benim itmelerime doğru itiyor, kalçaları çaresizce sallanıyor. İnliyor, sesi beni çılgına çeviriyor. "Siktir," diye inliyor, tezgahın kenarını kavırıyor.

Tekrar konuşmaya çalışır, ama ben elimi ağzına kapatarak onu sustururum.

Vücudu bana sürtünüyor, amcığı parmaklarıma damlıyor. Şortunu aşağı çekiyorum, sıkı kıçını ve amcığını ortaya çıkarıyorum.

Sikimin başını bacaklarının arasına itiyorum, ıslaklığına doğru kayıyorum. İşaretimin görüntüsü beni deli ediyor. Başını tezgaha bastırıyorum, avucumu ağzının üzerinde sıkıca tutuyorum.

"Uslu bir kız ol," emrediyorum, sikimin ucunu ona sokuyorum. Gözleri gerginlikten büyür, ama geri iterek beni daha derine alır. "Siktir," diye inliyorum, duvarlarının sıkı kavrayışından sersemlemiş bir halde. "Çok sıkı," diye homurdanıyorum,

Çekip tekrar içine giriyorum, her itişte kıcı kalçalarımın çarpıyor. Onu dikleştiriyorum, sırtı göğsüme bastırılmış, elleri tezgaha gömülmüş.

Her itişte vücudu titrer, derilerimizin çarpışması odayı doldurur. İnliyor ve nefes nefese, başı geriye atılmış. Onu bu halde görmek sarhoş edici. Gözleri kapalı, yüzü zevkten bükülmüş.

Adımı haykırıyor, bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor. Vücudu titriyor, bacakları titriyor, doruğa yaklaşıyor. Bileklerini tutup beline sabitliyorum, saçlarımdan uzaklaştırıyorum. Onu tezgahın üzerine itiyorum, göğüsleri soğuk fayanslara bastırılıyor. Onu çıldırtan, doruğa ulaştıran o noktaya vuruyorum.

"Axe!" Orgazmın etkisiyle sesi çatlar, vücudu titrer, duvarları benim sikimi sıkıca sarar.

Titriyor ve sarsılıyor, zevkinin gücü beni uçurumun kenarına sürüklüyor.

Son bir kez daha ona sertçe girerim, kendimi derinlere gömerim. Boşalırken odada inlemem yankılanır, vücudumdaki her kas gerilir. Bacakları bükülür, onu tezgahın üzerine sabitlerim, vücudu titrer, dizleri çöker. Amının beni sağması lanet olası bir mutluluktur.

Göğsümü sırtına bastırıyorum, son damla spermim onun içine akıyor. O bir bez bebek gibi, bacakları onu tutamayacak kadar zayıf, vücudu benim ağırlığımın altında gevşemiş. Nefesi düzensiz bir şekilde geliyor.

Bu kadarı yeterli olmalı, ama ben henüz bitirmedim. Ne kadar süreliğine gideceğim bilmiyorum ve lanet olsun, bu kız beni kendine bağladı. Onun tadına, bana yapışan kokusuna ihtiyacım var.

Çıkıyorum, spermlerimiz bacaklarından aşağı damlıyor. Belinden tutup onu odasına çekiyorum ve yatağa atıyorum. O tepki veremeden, üstüne çıkıyorum, dilim iç uyluklarında bıraktığımız izleri takip ediyor.

Nefesini keser, gözleri açılır, ben ise spermimizin tadını çıkarırım. Dilimi amının üzerinde gezdirir, her damlayı temizlerim.

"Dur," diye bağıyor, kıvranıyor, ama onu yere bastırıyorum.

"Sen bunu çok seviyorsun." Dilimi onun içine soktum.

Onun sıvıları ağzımı kapladı ve ben de onu yalarken, o da yüzüme kalçalarını sürtüyordu, nefesi düzensiz ve sığdı.

"Axe," diye inledi, parmakları çarşafı buruşturuyordu.

"Adımı bağırmaya devam et, küçük siren," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum, dilim onun amını yalıyor. O boşalacak, ama bu onun zevki için değil, benim için.

Gitmeden önce onun kokusunu, tadını hafızama kazımak için.

Buna ihtiyacım var. Alabileceğim her şeye ihtiyacım var.

Bacakları başımı sıkıca kavrar, vücudu ağzıma sürtünür. "Lütfen," diye yalvarır, sesi çatlar.

Onunkinden daha fazla bir amcık yemek istemedim hiç. Bu lanet olasıca bağımlılık yapıyor. Ellerim kalçalarını kavrar, dilim daha derine dalarken onu sıkıca tutar, her damlayı yalar.

"Dur," diye inliyor, bacakları titriyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum, şişmiş klitorisini daha sert emerek. "Tadın çok iyi."

"Çok hassasım," diye yalvarır.

"Biliyorum, küçük siren, ama son bir kez daha tatmam lazım." Klitorisini sıkıca tutup ağzıma çekiyorum. Vücudu sarsılıyor, kalçaları yataktan kalkıyor.

"Dur, dur," diye bağırır, ama protestoları zevkten gelen boğuk çığlıklara dönüşür. Dilimi daha derine sokarım, orgazmının son damlasını bile çıkarırım. Parmakları saçlarımı tırmalar, sertçe çeker, sırtı kavislenir, vücudu benim altımda çaresiz kalır.

O çok zarıftı — başı geriye atılmış, gözleri sıkıca kapalı, ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açık. Onun ve benim orgazmım birbirine karışır, ama bu yeterli değildir. Bir tat daha istiyorum.

O zirveye ulaştığında, dişlerimi iç uyluklarına geçiriyorum. Çığlığı odayı kesiyor, keskin ve şiddetli. Onu yerinde tutuyorum, etini emiyorum, kanı yüzeye çıkarıyorum.

"Dur," diye nefes nefese diyor, ama ısırık izini daha sert emiyorum, kanını bizim menimizle karıştırıyorum ve o yumuşak bir çığlık atıyor.

Şimdi her şey mükemmel. Dilim izi takip ederek, tüm lezzetlerinin karışımının tadını çıkarıyorum. O ağlayıp inleyene kadar yalayıp emiyorum, parmakları saçlarıma dolanıyor.

Tatmin olduğumda, bacaklarının arasından kalkarak uzaklaşıyorum.

Gözleri donuk, nefesi düzensiz.

"Sen hastasın ve bu acıttı," diye mırıldanıyor, sesi uzak.

"Evet, biliyorum. Elimde değil," diyorum, eğilip bacağını öpüyorum. "Senin tadı en sevdiğim."

İnliyor, vücudu gevşiyor, göz kapakları titriyor.

Pantolonumu düzeltip saçlarımı elime alıyorum, dudaklarımda kalan kan ve meni tadını tadını çıkarıyorum.

"Axe. Defol git." Her zamanki zehirli sözleri yok ve ben, onun dağınık halinden zevk alarak sırtıyorum.

"Beni çok özleme," diye alay ediyorum, dönüp gitmek üzereyken. "Eminim amın özleyecektir."

"Çık dışarı," diye bağırır, artık daha sert bir sesle, dirseklerine dayanarak. Kızarmış yanakları, parlak gözleri ve düzensiz nefesleri, yaşadıklarının izlerini yansıtıyor.

Kapıda durup sert bir bakışla geriye bakıyorum.

"Rory, Kane'i koşuya çıkar," emrediyorum. "Ve unutma, kuralları çiğnersen, cezası ağır olacak."

CHAPTER 33

RORY

T Koşumun son birkaç kilometresini koşarken sabah havası serindir. Kaslarımdaki yanma hissi ve adrenalin patlaması tam da şu anda ihtiyacım olan şeydir. Kane benimle aynı hızda koşuyor. Kahretsin, buna ihtiyacım vardı — alkolün etkisiyle uykuya dalmış olduğum sisli durumdan çıkıp biraz öfkemi dışa vurmak.

Ama beynim dün geceyi unutmak istemiyor. Beni boğmaya çalıştığına inanamıyorum... hem de parmaklarken. Bu çok saçma ve ben tamamen utanç duymalıyım. Ama bunun yerine, garip bir şekilde tedirginim.

Aramızda bir şey değişti. Beni neredeyse boğduktan sonra, duşta beni kucakladı. Neredeyse... samimi bir andı.

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Axel Hawthorne ve samimiyet mi? Lütfen. O, bir tuğla duvar kadar sevgi dolu bir adam. Yine de, bir şeyler değişti. Küçük, neredeyse yok denecek kadar küçük, ama oradaydı.

Eve yaklaşırken yavaşladım ve dışarıda park etmiş Range Rover'ı gördüm. Ter sırtımdan ve yüzümden damlıyor, saçlarım da tamamen dağınık.

Cidden, neden bunu sürmemi istiyor? Sadece siyah bir SUV, basit ve sıkıcı.

"Hadi, evlat," Kane'e sesleniyorum, içeri girerken. Büyük patileri arkamda yumuşak bir ses çıkararak yürüyor ve serin hava bizi karşılıyor.

Buzdolabından bir şişe su alıp yarısını bir dikişte içtim. Kane elime hafifçe dokundu, ben de aşağıya bakıp ona minnettar bir gülümseme attım. Axe'den kurtulamamış olsam da, en azından Kane bir kazançtı.

"Sana bakıcılık yapacağımı bilseydim, tehlike primi isterdim." Griffen'in sesi düşüncelerimi keser. Dönüp onu mutfak adasında kollarını kavuşturmuş bir şekilde uzanırken bulurum. "Sıkı talimatlar bıraktı."

"Tabii ki verdi," diye mırıldanıyorum, gözlerimi devirerek. "Neden o SUV'yi kullanmam gerekiyor ki?"

"Zırlı," diyor Griffen ciddi bir ifadeyle. "Zırlı mı? Kurşun geçirmez mi?"

"Evet. Patlamaya da dayanıklı. İçinde bir panik odası var, kilitleniyor ve seni güvende tutuyor. Silah saklama bölmesi, patlamaya dayanıklı lastikler ve birkaç başka özellik de var. Tam bir tank sayılmaz ama çoğu tehdidi bertaraf edebilir."

"Çoğunu mu?" diye tekrarlıyorum.

"İyi yerleştirilmiş bir füzeyi pek bir şey durduramaz," diye ekledi, sanki sıradan bir gözlemiş gibi. Şüpheli bir bakış attım, şaka mı yapıyor diye merak ettim. "Axe'in düşmanları, ikincil hasarı umursayan tipler değil."

"Doğru," diyorum yavaşça. "Yani, biri arabaya füze fırlatmaya karar verirse, ben bittim mi?"

"Aynen öyle," diye cevapladı.

"Umarım böyle bir şey olmaz." "İşte böyle," diyor Griffen göz kırparak.

"Neden böyle bir arabası var ki? Ölümsüz falan olması gerekmiyor mu?"

O gülümser. "Evet, öyle. Ama araba onun için değil. Senin için özel olarak yapıldı. Sen Hamptons'ta 'tatil' yaparken aldım," der ve bunun eğlenceli bir tatil olmadığını bildiğini ima eden bir sırıtışla ekler.

Kaşları havaya kalkar. "Ne? Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Sanırım en sevdiği oyuncağını kaybetmek istemiyor." Omuz silkiyor ve kendine kahve dolduruyor.

"Ben oyuncak değilim," diye bağırırım, sesimde sinirlenme belirir.

Kaşlarını kaldırır, sırıtışı genişler. "Değil misin?" diye alay eder. "Duyduğuma göre, ikiniz oldukça..."

"Dün gece beni boğmaya çalıştı," diye sözünü kesiyorum, sesim keskin. "Biz diye bir şey yok."

Omuzlarını silkiyor. "Kinky gibi geliyor."

"Senin neyin var? Bu sapıkça *değildi*. Beni boğmaya çalıştı, Griffen."

"Tamam, bebeğim, eminim hiç hoşuna gitmemiştir," der gülerek, kahvesinden yavaşça bir yudum alır.

"Sizin ikinizin de nesi var?" Kafamı salladım, sözlerime inanamama duygusu karışmıştı.

"Bak, sadece şunu söylüyorum, o kimseyi ve hiçbir şeyi umursamıyor. Kane hariç, ve şimdi, görünüşe göre, sen. Yani bunu istediğin gibi yorumla. Senin için kurşun geçirmez, patlamaya dayanıklı bir araba yaptırmış olması... bu bir şey ifade ediyor."

"Yanılıyorsun," diyorum, sesim kararlı.

Bana kaşlarını kaldırarak bakar. "Öyle mi? Onu senden çok daha uzun süredir tanıyorum. Hiç kimse için böyle bir şey yapmadı."

"Belki de bunu Conrad'ın kızı olduğum için yaptı," diye karşılık verdim, çaresizce. "Muhtemelen Sovereign'i kızdırmak istemiyordur," diye devam ettim, mantıklı bir açıklama bulmaya çalışarak. "Sadece kendini koruyor."

"Belki," diyor, yüzünde düşünceli bir ifadeyle. "Ama Axe, hükümdarı kızdırmayı umursamıyor. Ne zaman isterse, ne isterse yapıyor. Kimseye hesap vermiyor, özellikle de babana."

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum," diyerek sözünü kestim.

Axe kimseyi umursamıyor, beni de kesinlikle umursamıyor. O, tacizci, sadist bir piç ve benim ihtiyacım olan son şey, birinin beni bu konuda şüpheye düşürmesi.

"Bana kaç kişiyi bakmamı istediğini bilmek istemiyor musun?" diye sordu Griffen, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

"Hayır," diye cevap veriyorum, belki biraz fazla çabuk.

"Umurumda değil." "Sıfır," diyor, reddimi görmezden gelerek. "Şimdiye kadar." Omuz silkiyorum. "Prova için hazırlanacağım."

"İyi eğlenceler!" diye gülerek arkamdan seslenir.

Yukarı çıkarken, sözleri kafamda yankılanıyor. Ona inanmak istemiyorum, ama içimdeki bir ses, söylediklerinde bir gerçeklik payı olup olmadığını merak ediyor.

Axe neden benim için zırlı bir araç hazırlamakla uğraşsın ki? Bu karışıklık bitene kadar Hamptons'da kalabilirdim, neden beni yanına götürmek için bu kadar ısrarcıydı?

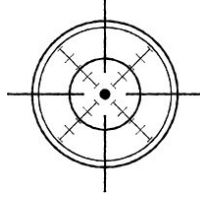
Mantıklı bir açıklaması olmalı. Griffen'in dediği gibi, ben sadece onun en sevdiği oyuncağıyım ve başka kimsenin ona dokunmasını istemiyor. O sahiplenici ve kontrolcü biridir, hepsi bu. Başka bir nedeni yok.

Axe, her şeyi bir amaç uğruna yapan bir adam gibi görünüyor.

Ama onun motivasyonlarının benim düşündüğüm gibi olmadığı hissini bir türlü atamıyorum.

Babamı hor gördüğünü açıkça belli etti. Öyleyse neden nefret ettiği adamın kızını korumak için bu kadar uğraşsın ki? Mantıklı değil. Yine de, o sinir bozucu küçük ses, Griffen'in haklı olabileceğini, bana karşı bir şeyler hissettiğini fısıldamaya devam ediyor.

Bu düşünceleri kafamdan atıyorum. Ölüm arzusuna sahip psikopat bir ölümsüz değil, rutin işlerime odaklanmam gerekiyor.

Pavilion'un otoparkına girip saate bakıyorum — erken, mükemmel. Bu bana Dom'un kurduğu yeni hava setini kontrol etmek için biraz zaman veriyor. Yükseklikler çılgınca ve sınırlarımı zorlamak için sabırsızlanıyorum. Havada uçmak, sınırları test etmek — işte o zaman canlanıyorum.

Motoru durdurduğumda, telefonum yeni bir mesajla titrer.

Axe: Eve dönüş yolundan saparsan, bunu anlarım.

Ben: Ne? Beni takip mi ediyorsun?

Axe: Kuralları çiğneme, küçük siren.

Ben: Sen delisin.

Axe: Uslu dur.

Gözlerimi devirip, iç çekerek telefonu çantama attım. İnanılmaz. Sanki zırhlı bir araçla dolaşmak yeterince saçma değilmiş gibi, şimdi de her hareketimi takip ediyor. Harika.

Kafamı sallayarak su şişemi alıyorum, kapıyı açıp dışarı çıkıyorum ve SUV'yi arkamda kilitliyorum.

Prova sorunsuz ilerliyor, birkaç sağlam denemeden sonra yeni rutinler bir araya geliyor. Öğle yemeği molasına geldiğimizde, kaslarım mola için çılgılık atıyor ve zihnim de onlardan çok geride değil.

Kızların peşinden gidiyorum, soyunma odamda birkaç dakika dinlenmek için sabırsızlanıyorum.

Tam içeri girmek üzereyken, Alicia'nın tiz sesi havayı keser ve beni olduğum yerde durdurur. "Rory!"

Dönüyorum, ama çoktan pişman olmuşum.

"Ne?" diye karşılık veriyorum, onu süzdüm. Manikürü her zamanki gibi mükemmel, koyu renk saçları parlak dalgalar halinde dökülüyor, ama botoks yüzünden donmuş gibi görünüyor.

"Hamptons'daki küçük kaçamağından sağ salım döndüğüne sevindim," diyor, gülümsemesi sahte bir endişeyle doluydu. "Çok güzel olmuş olmalı. Hawthorne, oldukça ilginç bir adam," diye ekliyor, gözleri beni küçümseyerek süzdü.

Kollarımı kavuşturarak, onun beni korkmuş görmesini istemiyorum. "İşte buradayım, tek parça halinde," diyorum, onun soğuk ses tonuna sıkı bir gülümsemeyle karşılık vererek. "Yani, rahatlayabilirsin."

"Tabii ki," der, gülümsemesi genişler. "Üvey annen olarak, güvende olduğuna çok sevindim."

"Sen benim üvey annem değilsin."

"Ama öyleyim. Neyse, Olivia yeni rutinleri üzerinde çok çalışıyor. Neredeyse senin kadar iyi. Çok büyük potansiyeli var. Belki de baş Siren olarak senin yerini alır."

Dilimi sertçe ısırarak, yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi silmek için duyduğum dürtüyle mücadele ettim. O buna değmez. Babam çıldırırdı.

"Peki ya o ve Dom?" Alicia'nın sesi alçalır, bakışları benimkilere kilitlenir. "Oldukça yakınlaştılar."

"Bunun bir anlamı var mı?"

"Hayır," diyor, sanki sözleri önemsizmiş gibi umursamazca omuz silkiyor. "Sadece bilmek istersin diye düşündüm." Sırıtarak uzaklaşıyor.

Ne cadaloz.

Her zaman benim olanı isteme eğilimi vardı. Babamla tartışarak nefesimi boşa harcamayı bıraktım; o, Olivia'nın onu Spencer ve benimle karşı karşıya getirmeye çalıştığını görmek istemiyor. Ama Olivia? O asla benim yerime baş Siren olamaz. Onda cesaret, yetenek ya da bağlılık yok.

Muhtemelen sadece o - ya da daha büyük olasılıkla Alicia - Bradley'e özel bir performans sergilediği için seçilen şımarık bir prenses daha.

Dom aptal değil. O mükemmeliyetçi, her ayrıntıya takıntılı biri. Olivia gibi birini sahneye çıkararak değerli rutinlerini riske atması imkansız. Alicia sadece beni sinirlendirmeye çalışıyor.

Yavaşça nefes vererek öfkemi dışarı çıkardım.

Antrenmanlar yeniden başlar ve Dom kendini tutmaz. Terden sıırılsıklam olana ve kaslarımız ağrıyana kadar bizi zorlar. Ama mükemmel olmamız gerekiyor, gösteriye sadece bir hafta kaldı.

Dom, Olivia'nın hatalarını her hatırlattığında, gülümsemeden edemiyorum. Olivia çırpınıyor ve bu acı verici bir şekilde ortada.

Antrenman sonunda bittiğinde, güneş batmak üzere ve her yerim ağrıyor, ama bu iyi bir ağrı.

Tam da ait olduğum yerde olduğumu hatırlatan türden bir ağrı.

CHAPTER 34

RORY

xe bir haftadır ortalarda yok ve Griffen ile ben garip bir şekilde rahat bir rutine yerleştik. Kane artık koşu arkadaşım ve Griffen beklenmedik bir şekilde iyi bir ev sahibi çıktı. Tabii ki, o hala bir Hawthorne, yani bazen huysuzlanıyor, ama genel olarak Axe kadar karamsar bir pislik değil. Birkaç kez film gecesi yaptık ve hatta onu birkaç hafta sonra babamın doğum günü partisine katılmaya ikna ettim.

Bugün yine provalarla dolu bir gün. Duşun altında durmuş, sıcak suyun beni ıslatmasına izin veriyorum ve Axe hakkındaki rahatsız edici düşünceleri kafamdan atamıyorum. Nerede? Güvende mi? Yalnız mı? Beni düşünüyor mu?

Hayır. Bu düşünce daha da ilerlemeden onu kesiyorum. Kendimi ona kaptırmamam lazım. O benim düşmanım.

Seks ne kadar ateşli olursa olsun, penisi içimde ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, bana başka hiçbir erkeğin veremediği zevki yaşatsa da, dokunuşları vücudumu eritse de, öpücükleri kalbimi hızlandırırsa da.

Elim vücudumda aşağı doğru kayıyor ve onun görüntülerini zihnimden silmeye çalışıyorum.

Fayanslara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, onun oyulmuş karın kaslarını, göğsünü süsleyen dövmeleeri ve o kalın, sert penisini hatırlamaya çalışıyorum.

Parmaklarım ateşli bir şekilde çalışıyor, okşuyor ve okşuyor, nefesim düzensiz bir şekilde çıkıyor. Neredeyse kalçalarımda onun güçlü ellerini,

parmaklarının kazındığını ve boynumda sıcak nefesini hissedebiliyorum.

Derin sesi zihnimde yankılanıyor, beni bırakmam, ona her şeyi vermem için teşvik ediyor.

Parmaklarımı daha derine sokuyorum, vücudum onları sıkıca kavrarken, zevk dalgaları üzerime çöküyor.

Gerçekten mi? Onu düşünerek boşaldım mı? Başka birini hayal edebilirdim ve bu kadar utanç verici olmazdı. Neyim var benim?

Elimde havluyla, hayal kırıklığı beni kaplıyor. İyiydi, ama aynı şey değildi. Onun parmakları, ağzı ya da penisi değildi. Sadece boş bir taklitti. Kahretsin. Onu özleyorum ve bu kabul edilemez. Onu düşüncelerimden silmenin bir yolunu bulmalıyım. İlk adım: onu düşünmeyi bırakmak. Ayrıca, özlediğim o değil. Seks.

Giyinip hazırlandım, merdivenlerden aşağı indim. Siren provaları, müzik ve performansın heyecanı düşüncelerimi kaplıyor.

Griffen'a hızlıca veda edip kapıdan dışarı fırlıyorum. Karanlık bulutlar gökyüzünde asılı duruyor ve şehri gölgeliyor. Silecekleri çalıştırıp yağmurla ıslanmış camdan gözlerimi kısarak dışarıya bakıyorum.

Trafiğin içinden geçiyorum, otomatik pilot devreye giriyor, radyo uzaktan uğultu yapıyor.

Bir çığlık havayı yırtıyor. Tam zamanında başımı kaldırıp bana doğru gelen bir kamyonu görüyorum. Her şey yavaşlıyor. Adrenalin yükseliyor. Frenlere basarım, ama çok geç. Kamyonet Range Rover'ıma çarpar. Kontrolü sağlamak için uğraşırım, ama SUV yoldan çıkar ve bir binaya çarpar. Çarpmanın etkisiyle öne doğru savrulurum, emniyet kemeri göğsüme batır. Nefesim kesilir. Nefes nefese kalırım, yanık lastik kokusu havayı doldururken panik başlar.

Emniyet kemeriyle uğraşarak sonunda kendimi kurtarırım ve bacaklarım titreyerek kapıyı açarım. Ne oldu böyle? Yukarı bakınca kamyonun yakınlarda park ettiğini görürüm.

Sürücü kapısı açılır ve orta yaşlı bir adam, telefonunu telaşla tutarak dışarı atlar. "Seni geri ararım," diye mırıldanır ve telefonu kapatıp bana döner, yüzünde suçluluk ifadesi vardır. "İyi misin?" diye sorar ve pişmanlık dolu bir ifadeyle yanıma koşar. "Gerçekten üzgünüm, benim hatam," diye kekeler. "Bir mesaja cevap yazmaya çalışıyordum, aşağı baktım ve..." Sesi kesilir.

"Ben iyiyim," diye ters bir şekilde cevap veriyorum, hala sarsılmış durumdayım. Adam takım elbise giymiş, kravatı çözülmüş, saçları kazadan dolayı dağınık.

"Emin misin?" Koluma uzanır ama ben çekilirim. "Yaralanmadın mı?"

"Ben iyiyim," diye tekrar ediyorum, gözlerim Range Rover'da. Hasar kötü ama felaket düzeyinde değil. Ön ve arka yolcu kapısında büyük bir çukur var ve boyası çizilmiş, ama genel olarak her şey yolunda görünüyor ve hava yastıkları açılmamış. Durum kötü, ama halledilebilir.

"Endişelenme," diyorum, o bir kez daha özür dilerken, zorla gülümsemeye çalışıyor. "Kazalar olur."

Etrafımızdaki insanlar, sanki bu şehirdeki en son olaymış gibi fotoğraf çekiyorlar.

Kamyoneti hurdaya dönmüş: ön kısmı ezilmiş, ön camı parçalanmış, her yer cam parçalarıyla dolu. Polise veya araçlara ihtiyacım olmadığını söylüyorum. Biraz homurdandıktan sonra bana kartvizitini uzatıyor ve sigorta şirketini aramam için ısrar ediyor.

Kafamı sallayıp, zoraki bir gülümsemeyle Range Rover'a geri biniyorum. Artçı sarsıntılar başlıyor — ağrıyan kaslar, durumun ne kadar kötü olabileceğini acı bir şekilde hatırlatıyor.

Yola odaklanıyorum, bu karmaşayı geride bırakmaya kararlıyım. Pavilion'da, içeri koştuğumda tanıdık müzik sesleri beni karşılıyor. Çantamı soyunma odasına bırakıp doğrudan provaya gidiyorum.

Rutinimin ortasına giriyorum, müziğin ritmi adımlarımla senkronize oluyor. Diğer Sirenler sıvı gibi hareket ediyorlar ve ben de onların ritmine uyum sağlıyorum, göğsümdeki ve omzumdaki kemiren ağrıyı bastırarak.

"Çekim bitti," diyor Dom, müziği keserek. "Harika iş çıkardınız, bayanlar. Gidebilirsiniz."

Omuzlarımı çevirirken yüzümü buruşturuyorum. Yarınki gösteri çok acı verici olacak.

Giyinme odamın kapısını açtığımda midem düğümlenir. Alicia, sanki orası ona aitmiş gibi makyaj masamda uzanmaktadır.

"Benim soyunma odamda ne işin var?"

Aynadan bana bakıyor, gözlerinden küçümseme damlıyor. Tasarımcı elbisesi ve kusursuz makyajı, terden sıırıslı cildim ve karışık saçlarımla tezat oluşturuyor.

"Konuşmak istedim," diye soğukkanlılıkla cevap veriyor, bana bakmaya bile tenezzül etmeden. "Ne hakkında konuşmak?" diye soruyorum, kollarımı kavuşturarak.

Ayağa kalkar, yavaşça döner ve sıırıtarak gülümser. "Görünüşe göre çok meşgulmüşsün, Rory —yoksa Jade mi demeliyim?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye karşılık veriyorum, sakinliğimi korumaya çalışarak.

"Aptal numarası yapma," diye alaycı bir şekilde yaklaşır. Telefonunu yüzüme doğru uzatır. Birkaç hafta önce bir müşterimle çekilmiş bir fotoğrafım vardır.

"Yani, rastgele bir adamla seks yaptım. Sana ne bundan?"

Sırtışı genişliyor. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum, ama kendini aştın. Kendini daha da fahişe yaptın."

"Siktir git, Alicia," diye bağıryorum, kapı kolunu tutup açıyorum.

"Seni mahvedebilirim, Rory." Sesi peşimden geliyor. "Banka hesap özetlerin? Sovereign'den değil, birkaç erkekten gelen ödemeler. Bu ayrıntıları kolayca paylaşabilirim." Geri dönüyorum, kalbim deli gibi atıyor. Sırtışı sinir bozucu. "Peki ya o fotoğraflar? Küçük kızının sıradan bir fahişeden başka bir şey olmadığını bilse baban ne düşünürdü, bir düşün."

"Buna cesaret edemezsin." Kalbim hızla atıyor olsa da sesim sabit.

"Cesaret edemez miyim?" Sesi sahte bir tatlılıkla doludur. "Baban, kardeşin, hatta Axel bile... Hepsi dehşete düşer. Gerçekten öğrenmelerini istiyor musun?"

"Ben fahişe değilim," diye bağıryorum, öfkem kaynıyor.

"Oh, lütfen. Para için erkeklerle yatıyorsun, bu fahişenin tanımıdır. Herhangi bir hükümdarı elde edebildin, ama bunun yerine en alçak olanların peşine düşüyorsun. Neden böyle, Rory?"

"Siktir git," diye hırslıyorum, ona yaklaşıp. "Kiminle yattığım seni ilgilendirmez."

"Hayır, tatlım. Sovereign olmayan erkeklerle yatıyorsan bu beni ilgilendirir. Ve bunun için para alıyorsan. Bu seni bir hain yapar. Sovereign'in düşmanı."

"Yeminde Sovereign olmayanlarla yatamayacağımı söyleyen bir şey yok."

"Ama sen sadece onlarla yatmıyorsun. Kendini satıyorsun. Yemine göre bu seni bir düşman yapar."

"Ben düşman değilim," diye karşılık veriyorum, ama sesimde şüphe belirliyor.

"Hizmetkarlar *her şeyde* Sovereign'e güvenmek zorundadır. Yemin budur. Söylesene Rory, hükümdar bir sirenin kendini satarken yakalarsa ne yapar sence? Sırf eğlence için kendi parasını kazanırken?"

"O fotoğrafları nereden buldun?"

"Önemli değil," diyor, yüzünden silmek istediğim bir gülümsemeyle. "Önemli olan, onlarla ne yapacağım. Tabii..."

"Yoksa ne?"

"Annenin Venedik'teki villasını istiyorum. Tapusunu, anahtarlarını, her şeyi."

"Ne?" Sesimde şok belli oluyor. "Babam o evi annem öldükten sonra sattı."

"

"Hayır, satmadı. Annen vasiyetinde sana bıraktı."

"Olmaz. Yalan söylüyorsun!" Sesim titriyor ve kendimi tutmakta zorlanıyorum.

"Yalan söylemiyorum," diyor zaferle. "Annen akıllı bir kadındı. Babandan birçok şeyi sakladı, ama o mülk her zaman onundu. Tapuda senin adın yazıyor, onun değil."

"Bu imkansız... Ben bilirdim."

"Artık biliyorsun. Peki, bu konuda ne yapacaksın?" Kollarını kavuşturup, benim sıkıntımı keyifle izliyor.

"Neden villayı istiyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez." Omuzlarını silkiyor.

"Sana inanmıyorum. Babam böyle bir konuda asla yalan söylemez."

"İstedigine inan. Ama villa senin. Yani, küçük sırrını ifşa etmemi istemiyorsan, tapuyu bana devredeceksin."

"Bana şantaj yapamazsın. Bu saçmalık."

"Evet, yapabilirim," der, gülümsemesi şeytani bir şekilde bükülür. "Ve yapacağım da. Ee, ne olacak, Rory?"

"Neden istiyorsun ki?"

"Tekrar söylüyorum, bu seni ilgilendirmez," diye tersledi. "Şimdi, kararın ne?"

"Siktir git," diyorum, yumruklarımı sıkarak.

"Anlaşma şöyle, Rory. Villayı teslim etmek için ay sonuna kadar vaktin var. Aksi takdirde, o fotoğrafları ve banka hesap özetlerini baban Spencer'a, Yüksek Şansölye'ye ve Axe'e göndereceğim."

"Beni öldürürler," diye yalvarırım, panik içinde.

"Bu karışıklığı sen yarattın. Kuralları biliyordun, yemini bozdun." "Neden bunu yapıyorsun?"

"Çünkü yapabilirim." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. "Ay sonuna kadar. Yoksa kirli sırrın herkese yayılır." Kapıyı açtı ve omzunun üzerinden son bir kez buz gibi bir bakış atarak durdu. "Ah, bir şey daha var: Siren'in liderliğinden istifa et."

"Cesedimi çiğnemedен olmaz."

"Bu ayarlanabilir." Omuzlarını silkiyor, gözlerinde soğuk bir parıltı var. "Eminim baban ve hükümdar bunu anlayacaktır."

Gülerek, giyinme odasından çıkıp gider.

Korku, öfke ve utanç içimde dönüyor. Harekete geçmem lazım, ama nasıl? Tek bir yanlış hareket ve işim biter. Hükümdar bunu affetmez; babam beni reddeder. Beni öldürürler. Yemini bozmak hoş görülmez.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken, göğsümden hıçkırıklar yükselir. Titreyerek lavaboya doğru sendelerim.

Bir plana ihtiyacım var. Ama ne? Kapana kısıldım.

Lavaboya tutunarak aynada yansımamı görüyorum: kan çanağı gözler, gözyaşlarıyla ıslanmış yüz. Alicia doğru mu söylüyor? Villa gerçekten benim mi? Babam bunu neden benden sakladı?

Peki ya annem? Onun da sırları mı vardı? Babamı görmem lazım. Hemen.

Yüzüme su serperek kendimi toparlamaya çalışıyorum. Paniklemek bir işe yaramaz. Sakin kalmalıyım. Derin nefesler alıp içimdeki fırtınayı yatıştırmaya çalışıyorum, ama midemdeki boşluk her geçen saniye daha da derinleşiyor.

Giyinme odasından fırladım, nabzım şiddetli yağmurla aynı hızda atıyordu. Trafik kurallarını ve yolumdaki yayaları hiçe sayarak şehirde hızla ilerlerken yağmur ön camıma vuruyordu.

Park yerine girip rastgele park ediyorum. Düğmelere basarken elim titriyor. Asansör kapıları açılıyor ve içeri giriyorum. Hayır, yalan söylüyor olmalı. Babam böyle bir şey yapmaz. Yapmaz.

Babamın ofisine doğru koşarım. Babam masasında, yüksek rütbeli Sovereign'ler tarafından çevrelenmiştir. Spencer başını kaldırır, şaşkınlığı bellidir.

"Rory!" Babamın şoku öfkeye dönüşüyor. "Ne yapıyorsun sen? Buraya öylece dalamazsın."

"Annem villayı bana mı bıraktı?" diye soruyorum, kendimi sert göstermeye çalışsam da sesim titriyor.

Çenesi gerilir, gözleri kısıılır. "Bunu nereden duydun?"

"Cevap ver!" diye ısrar ederim, sesim titrerken sakinliğimi korumaya çalışırım.

"Sattım," diye bağırır, yüzünde taş gibi bir ifadeyle.

"Yalan söylüyorsun! Onu satmadın!" diye bağırırım, çaresizlik içime yerleşir.

Ayağa kalkar, öfkesi açıkça bellidir ve soğuk bir emirle diğerlerini gönderir.
"Toplantı sona ermiştir." Hükümdarlar, bana temkinli bakışlar atarak dışarı çıkarlar.

"Cevap ver! Annem villayı bana bıraktı mı?"

"Rory, şimdi bunun sırası değil." Babam, nefes alışından açıkça anlaşılan hayal kırıklığıyla sertçe cevap verir.

"Ama gerçeği bilmeye hakkım var!"

"Yeter, Rory!"

"Lütfen," diye yalvarırım, gözyaşları yanaklarımdan süzülürken sesim çatlar.
"Baba, bana bıraktı mı?"

"Evet." Cevabı, sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi kayıtsızdır.

"Ve bana hiç söylemedin mi? Neden bunu benden sakladın?" "Rory, sakın ol," diyor küçümseyen bir tonla.

"Neden bana söylemedin?"

"Sebeplerim vardı," diyor, çenesini sıkarak. "Ne sebepleri?"

"Yeter! Gitmelisin." Sesi sert, gözleri uyarı dolu bir şekilde bana bakıyor.

"Gerçeği istiyorum!" diye bağıyorum, ellerim kontrolsüzce titriyor ve gözyaşları yüzümden akıyor.

"Annen seni oraya götürmemeliydi," diye dişlerini sıkarak, öfkeyle söylüyor.

"Ona güvenmemem gerektiğini bilmeliydim."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, kafam karışık ve incinmiş bir halde.

"Bir şey saklıyorsun. Bilmeye hakkım var!" Sesim titriyor, ama yerimden kıpırdamıyorum.

"VICTORIA!" diye bağırır, yüzü öfkeden kızarır. "YETER! Bu bir emir!"

"Ama..."

"ÇIK DIŞARI DEDİM!" Sesi o kadar yüksek ki camlar titriyor.

"Peki," diye fısıldadım. "Zaten bana hiç baba gibi davranmadın." Onun sözlerinin acısı içimi yakarken, hızla dönüp koridora koştum.

Spencer'ın acil çılgınlıkları peşimden geliyor, ayak sesleri arkamda yankılanıyor.

"Rory! Rory, bekle!" Kolumu yakaladı ve kaçışımı durdurdu.

"Biliyor muydun?!" diye soruyorum, sesim kırılıyor, gözlerim bıçak gibi bakıyor.

Gözyaşlarımdan. "Bunca yıldır bana yalan söylediğini biliyor muydun?!"

Acı çekmiş gibi başını salladı. "Hiç bilmiyordum."

"Bana yalan söyledi," diyorum, ihanetin acı verici etkisiyle titreyerek. "Bunca yıldır bana yalan söyledi."

Spencer beni kucakladı.

"O benden nefret ediyor, Spencer. Hep benden nefret etti," diye göğsüne yaslanarak ağladım, gözyaşlarım gömleğini ıslattı.

"Bu doğru değil," diyor, beni tutarken sesi sakın. Kafama bir öpücük konduruyor. "Ne olursa olsun, sebebi ne olursa olsun, o seni seviyor."

"Benden bu kadar önemli bir şeyi nasıl saklayabilir? Bu konuda nasıl yalan söyleyebilir?" diye fısıldarım, inanamama duygusu göğsümü sıkıştırır. "O villa, ondan geriye kalan tek şeydi ve o onu benden aldı."

"Bilmiyorum. Ama bir nedeni olmalı."

"Önemli değil," diyorum, gözyaşlarımı silerek. "Artık ona güvenemem."

"Rory, hadi ama. Ona açıklaması için bir şans vermelisin." "Evet, ama açıklamak için pek acele etmedi."

"Ona biraz zaman ver. Önemli bir toplantıya daldın. Sakinleşmek için zamana ihtiyacı var. Her şey yoluna girecek. Eve git ve biraz dinlen."

CHAPTER 35

RORY

, sürücü koltuğuna çöküp alnımı direksiyona dayadım, gözlerimin köşelerinde gözyaşları yanıyordu.

Alicia'nın tehdidi açık ve net: villayı teslim et ya da Sovereign ile yüzleş. Bu bir seçim değil. Bu bir ölüm cezası.

Axe'nin adı aklımdan geçiyor, ama onu bastırıyorum.

O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ben bir fahişeyim. Bir hainim. Asla öğrenmemeli.

Hükümdar affetmez. Hainlere tahammül etmezler. Yaptığım şeyi öğrenirlerse, hiç düşünmeden beni parçalarlar. Daha azı için bile Hizmetkarları öldürdüler.

Kendimi kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım, ama nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Arabayı çalıştırıp amaçsızca sürmeye başladım, gözyaşlarım serbestçe akıyordu.

Saatler sürmüş gibi gelen bir sürüşün ardından, bir zamanlar gurur duyduğum evime bakarak, evimin garajına giriyorum. Bu, ne kadar yalnız olduğumu acı bir şekilde hatırlatıyor.

Kendimi içeri sürükleyip kapıyı kilitliyorum ve misafir yatak odasına yöneliyorum. Eski hayatımın mobilyaları ve eşyaları hâlâ burada, dokunulmamış, sanki hiç buradan uzaklaştırılmamışım gibi. Dolabı karıştırırken, eski giysilerin ve unutulmuş ayakkabıların altında gömülü olan kutuyu çıkarıyorum. Onu mutfığa taşıyıp masanın üzerine koyuyorum ve ellerim titreyerek kapağı açmaya çalışıyorum.

Kapağı kaldırdığımda, anılarım bir anda akın ediyor ve kalbim kurşun gibi ağırlaşıyor. Kutunun içinde, çocukluğumla olan tek bağlantım olan İtalya'da geçirdiğim yazların kalıntıları var. Annemin çerçevesi bir fotoğrafını çıkarıyorum, güneş ışığında parıltı veren canlı gülümsemesi ve parlak sarı saçları.

"Neden?" diye fısıldıyorum gözyaşları içinde. "Neden bana yalan söyledi?"

Hatıraları, günlükleri ve küçük kil figürleri karıştırıyorum. Günlüğü sıkıca tutarken, çocukluğumun masum günlüklerini okurken parmak eklemlerim beyazlıyor. Gözyaşlarım sayfaları bulanıklaştırıyor ve sinirlenerek kitabı masaya çarpıyorum.

"Siktir et," diye homurdanarak günlüğü odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Duvara çarparak sayfalar yere düşüyor.

Benim ne olduğumu bilen tek bir kişi var ve onu da pek tanımıyorum. Telefonumu çıkarır, cevapsız aramaları ve mesajları silerim. Dikkatsizce bir hareket ama umurumda değil. Maskeli adama mesaj atarım:

■

Ben: Lütfen. Sana ihtiyacım var.

Gönder tuşuna basıp konumumu paylaşıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Hamptons'tan beri ondan haber almadım. Bu gece neden farklı olsun ki?

Ellerimle saçlarımı tarayarak titremeyen bedenimi ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Axe ve Griffen, Pavilion'da olmadığımı anlayacaklar, tabii henüz fark etmedilerse. Ne halt ediyorum ben?

Bir şişe şarap alıp, büyük bir kadehe dolduruyorum ve bir dikişte içiyorum. Boğazımı yakıyor ama göğsümdeki acıyı neredeyse hiç dindirmiyor. Alicia'ya villayı veremem, annemden kalan son şey bu.

Telefonum titreyerek beni irkiltir. Dudaklarıma götürdüğüm kadehi yarıda bırakıp donakalırım. Yavaşça kadehi bırakıp telefona uzanırım. Kahretsin, arayan Axe. Şimdi olmaz. Elim titreyerek ekrana bakarım. Yine arıyor. Görmezden gelip sesli mesaja düşmesine izin veririm. Axe eninde sonunda beni bulacaktır, ama belki, sadece belki, önce maskeli adamdan istediğimi alabilirim.

Bir yudum daha alıp, bir bardak daha dolduruyorum ve telefonu bırakarak oturma odasına gidiyorum.

Kanepeye gömülerek kıvrılıyorum, kanepenin arkasından bir battaniye alıp omuzlarıma sarıyorum. Şarap damarlarımı ısıtıyor ve gözlerimi kapatıp dışarıdaki fırtınayı engellemeye çalışıyorum.

Pencerelere çarpan dalların sesi beni uyandırır. Gözlerimi açtığımda, camlara çarpan yağmur ve ağaçların arasında uğuldayan rüzgarı görürüm. Vücudum uyuşmuş, zihnim bulanık.

Ne kadar süre baygın kaldım? Saate bakıyorum, saat neredeyse 12:30. Maskeli adamdan iz yok. Gelmeyecek.

Hayal kırıklığı beni sarar. Neden geleceğini düşündüm ki?

Bir araba kaldırırma yanaşır ve kalbim hızla atmaya başlar. Ön kapının kolunun sallandığını duyuyorum.

"Rory! Lanet kapıyı aç!" Griffen'in sesi fırtınanın içinde yankılanıyor. Kapıyı açarken paniğe kapılıyorum. Sırılsıklam ve öfkeli bir şekilde içeri giriyor. "Ne oluyor, Rory?! Delirdin mi sen?!"

"Griffen, burada ne işin var?"

"Burada ne mi yapıyorum? Sen burada ne yapıyorsun?! Az önce ne yaptığının farkında mısın?" Kanım donar; oda dönmeye başlar.

"Ben..."

"Az önce büyük bir hata yaptın, Rory. Axel çok kızgın!"

"Griffen, ben..."

"Siktir, Rory! Ne düşünüyordun sen? Başın büyük belada!"

"Griffen, lütfen," diye yalvarıyorum, sesim titriyor.

"O seni öldürecek!"

"Sadece beni dinle. Lütfen," diye yalvarıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor.

"Araba kullanabilir misin, yoksa sarhoş musun?" Bakışları şarap şişesine takılır, yüzü kararır.

"Sarhoş değilim," diye bağıriyorum, ama bu sadece öfkesini daha da artırıyor.

"Eşyalarını topla. Gidiyoruz. Hemen." Dişlerini sıkıyor ve tartışmamam gerektiğini biliyorum. Yenilgiye uğramış bir şekilde mutfaktan çantamı ve telefonumu alıp evime son bir kez bakıyorum.

"Rory!"

"Tamam," diye ters bir cevap veriyorum ve o kolumu tutup beni fırtınanın içine sürüklüyor.

Yağmur yağıyor, rüzgâr uluyor, o beni Range Rover'a doğru itiyor. Sürücü koltuğuna tırmanıyorum, midem korkudan bulanıyor. Griffen'in Bugatti'si geceye doğru gürleyerek uzaklaşıyor, lastikler ıslak asfaltta gıcırıyor.

Titreyerek nefes alıp arabayı sürmeye başlıyorum, midemdeki korku daha da artıyor. Griffen haklı, Axe beni öldürecek.

Sürerken ellerim kontrolsüzce titriyor.

Garaj yoluna girdiğimde, güvenlik ışıkları duvarlara ürkütücü gölgeler düşürüyor. Fırtına şiddetleniyor, yağmur çatıya vuruyor ve sessizliği bozan tek ses silecekler.

Kapı açılır ve ben, gözyaşlarımdan bulanıklaşan görüşümle yavaşça geçerim. Bunu nasıl açıklayabilirim? Hıçkırıklar vücudumu sarsar ve her şeyin ağırlığı üzerime çöküverir. Direksiyonu kavrarken korku beni sıkıştırır. Araba durur ve önümdeki garaj kapısına bakarım.

Seçimimi yaptım ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundayım. Ya cesur olup sorumluluğumu üstleneceğim ya da korkak olup annemin bana bıraktığı her şeyi kaybedeceğim.

Arabadan inerken, yağmur ve rüzgar bana vuruyor. Giysilerim sırılsıklam olmuş, vücuduma yapışmış ve saçlarım yüzüme yapışıyor.

Birden duruyorum. Axe'ın arabası garaj yolunda duruyor.

Panik beni kaplar ve midem düğümlenir. Daha fazla zamanım olacağını sanmıştım. Ama artık kaçış yok. Merdivenleri çıkarken kapı açılır. Kapının önünde duruyor, gözleri saf öfkeyle parlıyor — bu bakışı daha önce görmüştüm. Beni damgaladığı gece.

Göğsüm sıkışıyor ve boğazımda oluşan yumru yüzünden nefes alamıyorum.

Beni öldürecek.

Vücudum titreyerek kendimi zorla yaklaşıyorum. En üst basamağa ulaştığımda bakışları hala sert. Geçebilmem için kenara çekiliyor ve sesi sessizliği deliyor.

"İçeri gir."

İçeri girerken gözlerine bakmaya cesaret edemiyorum. Sırılsıklam giysilerim yerde su izleri bırakıyor. Kontrolsüz bir şekilde titriyorum, dişlerim takırdıyor.

"Rory," diyor, alçak ve tehditkar bir sesle. "Neden aramalarımın cevap vermedin?"

Konuşmaya çalışıyorum ama boğazım düğümleniyor, kelimeler çıkmıyor. Kendimi toparlayamadan, eli uzanıyor, boğazımı kavırıyor ve beni duvara çarpıyor. Keskin bir acı patlıyor, ciğerlerimdeki havayı sıkıştırıyor.

"Cevap ver," diye homurdanıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Öfkesi ondan yayılıyor.

"Özür dilerim," diyorum, kelimeleri zar zor çıkararak. Elini daha da sıkılaştırıyor, beni duvara daha sertçe yapıştırıyor.

"Sana bir soru sordum. Cevap vereceksin. Tekrar sormak zorunda bırakma beni."

"Ben..." Sesim kesilir ve gözyaşları yüzümden süzülür. "Axel, çok üzgünüm." Parmakları daha da sıkı baskı yapar, nefesimi daha da keser.

"Üzüleceğin kadar üzgün değilsin," diye hırlar.

"Lütfen," diye yalvarırım, çaresizlik beni kaplar.

"Şansın vardı. O zaman konuşmak istemedin. Artık çok geç." Beni acı verici bir şekilde duvardan çekip, bodruma doğru sürükler. Direnmeye çalışırken panik başlar.

"Axe!" diye bağıryorum, ona karşı direniyorum. "Lütfen, bunu yapma!" Cevap vermiyor. "Özür dilerim!" diye ağlayarak koluna tutunuyorum.

"Öyle olmalı. Kuralları çiğnedin. Bedelini ödeyeceksin."

"Axel, lütfen dur! Beni önemsediyiğini biliyorum. Bunu yapmak zorunda değilsin. Özür dilerim! Lütfen!" O beni bodrum merdivenlerine doğru sürüklerken yalvarıyorum.

Aniden durur, bana dönerek yüzünü bana çevirir — gözleri kapkara. "Seni önemsediyimi mi sanıyorsun?" Yüzüme doğru eğilirken nefesi yüzümü yakar. "Seni neden önemsemem ki?"

"Ama sen..." Çenemi sertçe kavrar, bana bakmamı zorlar. "Ne? Seni kucakladım mı? Sana dokundum mu? Seni orgazm ettim mi?"

Ağzım titreyerek başımı sallıyorum.

"Bunu herhangi bir orospuyla yapabilirim. Sen sikilecek bir delikten başka bir şey değilsin."

Kalbim onun acımasızlığının ağırlığı altında paramparça oluyor. Soğuk, duygusuz gözlerle bana bakıyor.

"Sana inanmıyorum," diyorum boğuk bir sesle. "Yalan söylüyorsun. Umursamıyorsan neden benim için o arabayı satın aldın?"

Kolumu daha sıkı kavrar ve yüzü öfkeyle buruşur.

"Sana araba aldım çünkü sen benim malımsın. Bir nesnesin. Bir oyuncaksın. Tıpkı araba gibi. Sahip olduğum, oynadığım bir şey. Seni umursadığım için değil."

Acıyı gizlemeye çalışıyorum, ama sanki göğsümde bir hançer dönüyor gibi hissediyorum. Onun bana karşı bir şeyler hissetmesini hiç istemedim, ama onun benim için bir hiç olduğumu onaylamasını duymak yine de çok acı verici.

Beni bodrum merdivenlerine doğru çeker ve direnmenin anlamsız olduğunu bilirim. Onun ve Sovereign'in kurallarını çiğnedim.

Alt katta, ağır ahşap bir kapının kilidini açıyor ve beni içeri itiyor. Soğuk beton, nem ve küf kokusu bir duvar gibi üzerime çöküyor. Tökezliyorum,

ve o arkamdan kapıyı çarparak kapatırken kendimi tutarım. Kilidin tık sesi kaderimi mühürler ve tam bir karanlık beni yutar.

Yalnız.

Boş.

Babam tarafından ihanete uğradım, Alicia tarafından şantaja uğradım ve şimdi de

Axe tarafından cezalandırıldım.

Kimse yok. Hiçbir şey yok.

CHAPTER 36

AXE

"F uck!" diye bağıarak yumruğumu duvara vuruyorum.

Neden lanet kuralları çiğnediğini anlayamıyorum. Oturma odasına dalıyorum, bir şişe viski alıp bir yudum alıyorum.

"Ne dedi?" Griffen'in sesi öfkemin gürültüsünü keser. "Hiçbir şey," diye homurdanırım, saçlarımı elime geçiririm. Bir içki daha, öfkemi bastırmak için bir deneme daha. "Onun hakkında bir yanılgısı var

"

"Umursamıyor musun?" Sanki esprinin sonunu beklermiş gibi kaşlarını kaldırır. "Ne? Hayır," diye terslerim. "O sadece bir seks partneri. Daha fazlası değil."

"Gerçekten mi?" Gülüyor, başını sallıyor. "Axe, ona karşı hislerin olmasaydı, bu kadar sinirlenmezdi."

"Siktir git."

Gözlerini devirdi ve geriye yaslanarak ayaklarını masanın üzerine koydu. "Ben oraya vardığımda içki içiyordu. Bir şeyler oldu ve tabii ki, senin döndüğün gece kuralları çiğnedi."

"Artık kurallardan daha önemli şeyler için endişelenmesi gerekiyor," derim, bir içki daha doldururken. Ateşe bakarım, alevler öfkemi alay ediyor. Bir şey olduğunu biliyorum. Maskeli adama mesaj attı. *Ona* sadece acı çektiğinde mesaj atar. İhtiyacı olduğunda. Peki, *ona* ne için ihtiyacı vardı?

"Beni önemsemediğini biliyorum" sözleri kafamda tekrar tekrar yankılanıyor. Benim onu önemsemediğimi düşünüyor. Neden? Onu umursamıyorum. Hiç kimseyi umursamadım. Benim odak noktam kurallar, onun itaatsizliği ve aksini düşünmesi gereken lanet olası aptallığı.

Titrek vücudu, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü ve korkuyla dolu iri mavi gözleri aklımda tekrar tekrar canlanıyor. Cevaplara ihtiyacım var. Öfkeyle adımlarımı hızlandırarak kapıdan fırlıyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Cevapları bulmak," diye omzumun üzerinden ters bir şekilde cevap veriyorum. Telefonu Range Rover'da olmalı ve belki de lanet olası cevapları orada bulabilirim.

Garajın önüne park edilmiş SUV'ye ulaştığımda adımlarım sendeliyor. Ön tarafı buruşmuş, yüzeyinde büyük bir çukur var. Kanım donuyor. Bir şeye çarpmış olabilir mi? Aracın etrafında dolaşarak başka hasar var mı diye bakıyorum. İşte orada, arka yolcu tarafındaki kapı çökmüş. Çarpışma şiddetli olmuş, bu lanet olası zırhlı bir SUV.

Kaza yapmış. Neden bana söylemedi? Onu buldular mı? Dolore ona ulaştı mı? Bu yüzden mi bu kadar korkmuş?

"Ne oldu lan?!" Kapıyı açtığımda Griffen içeriden bağıyor.

"Kız lanet bir araba kazası geçirdi," diye homurdanıyorum, öfkemi zar zor bastırarak.

öfkemi zorlukla bastırarak.

"Emin misin?"

"Lanet SUV'yi kontrol et!" diye bağıyorum, her kelimedede aciliyet hissediliyor bodruma koşarken.

Yaralandı mı? Onu kasaba evine mi sürüklediler? Neden yalan söyledi? Her olasılık beni daha da karanlık ve daha da çarpık bir hale getiriyor.

Kapıyı açtığımda, hıçkırıkları mideme yumruk gibi çarptı. Soğuk betonun üzerinde kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekmiş, her nefes alışında titriyordu. Onu daha önce de ağlarken görmüştüm, ama böyle değil. Bu sadece gözyaşları değildi; daha derin, ham ve kırık bir şeydi, sanki içinden dışına doğru parçalanmış gibiydi.

Kendimi zorlayarak yaklaşıyorum, hareketlerim sert ve doğal değil.

"Rory," diyorum ve sanki ona vurmuşum gibi irkiliyor, sanki ben bir tehditmişim gibi geri çekiliyor. Gözleri - geniş, dehşet dolu - keskin ve acımasızca içimi deliyor.

"Hayır, lütfen," diye fısıldıyor. "Bana zarar verme."

Bu sözler, işkence ettiğim insanlardan binlerce kez duyduğum, karnıma saplanan bir bıçak gibi. Ama bunları ondan duymak? Onun bunu içten söylediğini bilmek? Bu beklenmedik bir acı, midemde yerleşen ve içimi burkan bir acı.

Öfkem yok oluyor, yerine neredeyse tanıyamadığım bir şey geliyor: onu korumak için içimdeki ilkel, amansız bir ihtiyaç. *Bana ne oluyor böyle?* Onun korkusu ve acısı içimi kesiyor, beni olduğum yere çiviliyor, işe yaramaz hale getiriyor.

"Rory," diye başlıyorum, sesim istemediğim bir yumuşaklık barındırıyor. "Araba kazasını bilmem gerek."

O, sanki benim bakışlarımdan korkuyormuş gibi, irkilir ve başka yere bakar.

"Bana bak." Dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimle yüzünü kavrayarak bana bakmasını sağlıyorum. "Söyle bana. Yaralandın mı? Dolore seni buldu mu?"

"Ne?" Sesi o kadar sessiz ki, odanın gürültüsü içinde neredeyse kayboluyor.

"Dolore seni buldu mu?"

"Hayır. Beni bulmadılar."

"Ne oldu? Araba nasıl hasar gördü?"

"Bir kamyon çarptı," diye cevapladı sonunda, sesi titriyordu. "Prova yolundaydım. Kırmızı ışıktı geçti."

Onun hissettiği dehşeti hayal ederken, içimi tanıdık olmayan bir duygu kapladı.

"Yaralandın mı?" Başparmağım, kendimde olduğunu bilmediğim bir şefkatle yanağından bir gözyaşı sildi.

"Hayır," diye fısıldadı, ama öfkemi gizleyemeyen gözlerim, köprücük kemiğinde büyük bir çürük fark etti.

"Bu ne?" diye soruyorum, morluğa nazıkçe dokunarak. O, gözlerini benden kaçırarak yüzünü buruşturur. "Rory, bana bak."

Tereddüt eder ama sonunda gözlerime bakar. "Sadece emniyet kemeri yüzünden." "Hastaneye gittin mi? Sağlık görevlileri seni muayene etti mi?"

"Hayır, ben iyiyim," der, gözlerini yere indirir.

Öfkem kaybolur, yerine tedirgin bir endişe gelir.

"Diğer arabayı kim sürüyordu?" Ses tonumu sabit tutarak, kontrolümü kaybetmemeye çalışıyorum.

"Sadece bir adam," diye cevapladı.

"Adını biliyor musun? Onunla ilgili başka bir şey biliyor musun?"

Kafasını sallar. "Bana kartını verdi, ama ben okumadım. Aklımdan bile geçmedi. Sadece korkmuştum."

Aklım hızla çalışıyor, SUV'nin bilgisayar sisteminin beni uyarmış olması gerektiğini fark ediyorum. Ciddi şekilde yaralanmış ya da daha kötüsü olabilirdi...

"Bu yüzden mi kuralları çiğnedin? Kaza yüzünden mi?" diye ısrar ediyorum. "Hayır," diyor sessizce.

"O zaman neden?" diye soruyorum, sakın kalmaya çalışmama rağmen sesim yükseliyor.

"Çünkü," diye tereddüt eder, sesi titrer. "Çünkü ne?"

"Babam, annemin İtalya'daki villasını sattığı konusunda yalan söyledi. Orası benim için çok önemli bir yerdi. Annem vasiyetinde villayı bana bırakmıştı, ama babam bunu benden sakladı."

Geri çekildim, sözlerinin etkisi beni derinden etkilemişti. *Annesi*. Bana annesi hakkında pek bir şey anlatmamıştı, ama maskeli adama güvenmişti. Ve lanet olası bir nedenden dolayı, bu beni rahatsız ediyordu.

"Rory," diye başlıyorum, doğru kelimeleri bulmaya çalışarak.

"Onun hiçbir şeyi bende yok," diye fısıldadı, bakışları daldı. "Sadece çok üzgündüm. Arabayla yola çıktım ve kendimi şehirdeki evimde buldum."

Bu hikayenin daha fazlası var. Bunu hissedebiliyorum.

"Yani, üzgün olduğun için kuralları çiğnedin." Gözleri yere sabitlenmiş bir şekilde başını salladı.

"Hepsi bu mu?"

"Evet," diye

mırıldanır. "Rory,

bana bak."

Gözleri isteksizce benimkilere bakıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Bunu yapmamalıydım. Bir hataydı." "Öyleydi," dedim, gözyaşlarını silerek. "Ölebilirdin."

Peşimde tehlikeli insanlar var. Aramalarımı görmezden gelemezsin." Elimi itip oturur. "Senin umurunda değil ama."

"Umursamıyorum," diye cevap veriyorum. Bana sert bir bakış atıyor, çenesini sıkıyor. "Ama sen benim malımsın, Rory. Benim oyuncağımsın. Ve seninle oynamayı bitirmeden ölmeni istemiyorum." Sözlerimden irkiliyor, bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Şimdi söyle, kimse sana yaklaştı mı? Seni bulan oldu mu?"

"Hayır. Ama umarım seni bulurlar. Ve bulduklarında, seni paramparça ederler." "Rory..."

"Beni rahat bırak," diye yalvarır, sesi gergin ve kırık. Yüzünü dizlerine gömer ve yine ağlamaya başlar.

Hiçbir şey hissetmemem gerekiyordu. Ama onu bu halde görmek içimde bir şeyleri harekete geçirdi, lanet olasıca açıklayamadığım bir şey. Lucas'tan beri yüzeye çıkmasına izin vermediğim bir duygu. Acı, keder, lanet olasıca boşluk... Hepsi orada, gözlerinde, bana bakışında. Ve bu beni sinirlendiriyor.

"Odana git."

"Ne?" Kafası karışmış bir şekilde başını kaldırıyor. "Odana. Hemen," diye bağıyorum.

Tereddüt ediyor ama sonra sanki omuzlarında dünyanın yükünü taşıyormuş gibi kapıya doğru yürüyor. Adımları yavaş, tereddütlü ama itaat ediyor. Onun uzaklaşmasını izliyorum, içimde bir şeylerin kıvrıldığını hissediyorum - lanet olsun, hoşuma gitmeyen bir şey.

Ben bir boşluk, boş bir kabuğum. Babam bunu sağladı. Ve şimdi, bu kız beni uzun zaman önce gömdüğüm duygularla yüzleşmeye zorluyor.

O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Kesinlikle. Hiçbir şey.

"Siktir," diye homurdanıyorum, ellerimle saçlarımı tarıyorum. "Bana ne oluyor böyle?"

Yukarıya fırlarım, Griffen'ı kanepede uzanmış, parmaklarında bir viski şişesi sallanırken bulurum. Uzun bir yudum alır, gözleri eğlenerek beni takip eder.

"Seni hiç böyle görmemiştim, Axe," diyor gülerek. "Nasıl?"

"Bilirsin... umursayan."

"Siktir git."

Gözlerini devirir. "Hadi, itiraf et. Endişelendin. Belki de kaygılandın," der gülerek, bir içki daha doldurur.

"Hayır, endişelenmedim. Sadece Dolore'nin karımı sikebileceğini düşünmesini istemiyorum." Çenem hemen sıkışır, kelime ağzımdan çıkarken içimi yakar. Siktir, bu çıkmamalıydı.

"Karın, ha?" Beni yalan söylerken yakalamış gibi sırtıyor.

"Griffen, çeneni kapatsan iyi olur. O benim demek istedim. Onu öldürecek biri varsa, o da ben olurum."

"Hey, duyguların olması normal. Hatırlaması zor biliyorum, ama sen bir insansın." Sırtışı, çenesini kırmak istememe neden oluyor. "Kötü

Reaper bile bir şeyler hissetmeye hakkı var."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun," diye hırlıyorum.

"Peki." Omuzlarını silkiyor. "Kabul etme. Ama *karına* bağlı olduğun çok açık. Öyle olmasaydı böyle tepki vermezdi."

Ona cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Viski şişesini alıp odama gidiyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Sözleri kafamda yankılanıyor, benimle alay ediyor.

Dizüstü bilgisayarımı açıp, karımın odasındaki video görüntüsünü açtım. Orada, yatağa kıvrılmış, yüzünü yastığa gömmüş duruyordu. Boğuk ağlamaları hoparlörlerden geliyordu, her biri beni bıçak gibi kesiyordu.

Ona ne oldu? Babasının ondan sakladığı villa mı, yoksa söylemediği başka bir şey mi var?

Sadece üzgün olduğu için bana karşı gelme riskini almazdı. Başka bir şey var. Bunu hissedebiliyorum.

Ağlamaları dinip nefes alışı düzelince, aklım maskeli adama kayıyor. Ona güveniyor, bana güvenmediği şekilde ona güveniyor.

Kıskanacak bir şey yok. O benim. Kendimi kıskanamam. Bu beni sakinleştirmeli, ama sakinleştirmiyor. Beni sinirlendiriyor. Onunla arasında bir şey var, bizim aramızda olmayan bir şey. Onun nefretini, öfkesini, öfkesini istiyorum. Ama bir şey hissedecekse, bu benim için olsun.

Aklımı kaçırıyorum.

Maskeli adam benim, ama o *ben* değilim.

Onun odasına girip maskesini yırtıp atmalıyım. Gerçeği görmesine izin vermeliyim — onu inciten, tehdit eden ve korkutan adamın, onu kucaklayan, teselli eden, dinleyen ve en karanlık sırlarını bilen adamla aynı kişi olduğunu.

Ben öyle biri değilim.

Ona karşı hislerim olamaz. Ama ekranda kıvrılmış ve savunmasız bir şekilde uyuduğunu izlerken, göğsümdeki tanıdık olmayan ağrı bana aksini söylüyor. Dizüstü bilgisayarı kapatıp viskiyi alıyorum, yakıcı tadı istenmeyen acıyı uzaklaştırsın diye.

Huzursuz bir uykuya dalarken, geçmiş beni pençeliyor — tek bir pişmanlık, asla düzeltemeyeceğim tek şey. Mezara kadar taşıyacağım tek başarısızlık.

Rüzgar uluyor, ben pürüzlü kayalık yamacı tırmanırken cildimi kemiriyor. Parmaklarım, yaralı ve kanayan, soğuk kayaya tutunuyor. Aşağıda

dalgalar kıyıya şiddetle çarpıyor, yüzüme buz gibi bir sis gönderiyor.

Her adrenalin dalgası beni hareket ettiriyor, kaslarımdaki yanma ve ellerimdeki acıdan başka hiçbir şey hissetmemi engelliyor.

Acıyı kontrol edebilirim. Acıyı ben seçerim.

"Başarabilirsin, Axe!" Lucas aşağıdan bir yerden bağırıyor, sesi okyanusun uğultusunu zar zor kesiyor.

"Senden daha hızlıyım, ezik!" diye bağıyorum.

Bu bizim şeyimiz, bizim yerimiz, yükün hafıflediği, yumrukların ve öfkenin bize dokunamadığı tek yer. Burada, biz değersiz oğullar değiliz. Başarısız değiliz. Sadece özgürüz.

"Hayal kurma!" diye gülüyor.

Gülümserim, kalbim çarpıyor, tepeye ulaşp çıkıntıya yığılırken, keskin soğukta nefes nefese kalırım. Kaburgalarımdaki ağrı keskindir — dün öğrenemediğim dersin bir hatırlatıcısı.

Lucas yanıma tırmanır, kahkahalarla nefes nefese kalır. Siyah çoban köpeği Zeus koşarak gelir ve yüzünü yalar. Lucas gülerek aptal köpeğe bir sopa atar.

"İyi misin?" diye sorar, yan tarafımdaki morarmış çürüğe bakarak. "Evet," yalan söylüyorum, kararan ufka bakarak. Gökyüzü turuncuya boyanıyor. ve mor, ama manzara umurumda değil.

Bu anın bitmesini istemiyorum. Ona geri dönmek istemiyorum. "Bir tırmanış daha," diyorum.

Lucas inleyerek başını sallar. "Bıktım. Kollarım mahvoldu." Beni takip edecek. Her zaman öyle yapar.

"Korkak olma." Onu dırterim.

Bu uçurum, bu tırmanış, sadece bir oyundan daha fazlası. Özgürlük. Kaçış. Tırmandığımız her saniye, kemerinin vurmadığı, mükemmel askerler olmak zorunda olmadığımız bir saniye.

"Korkmuyorum."

"O zaman kanıtla." Sırıtişım, beni boğmak üzere olan çaresizliği gizliyor. Buna ihtiyacım var. Tekrar o heyecanı hissetmeye, sonsuz yumruk darbeleri dışında başka bir şey hissetmeye ihtiyacım var.

"Axe, hadi. Griff'in evine geri dönelim." Sesi titriyor ve bu titremeyi duymaktan nefret ediyorum. Bu sesin bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum.

"Bir tane daha." Zaten kenara doğru ilerliyorum, aşağıya baktığımda adrenalinim yükseliyor. Aşağıdaki kayalar karanlıkta daha keskin görünüyor. Ama korkuyu bir kenara itiyorum. Korku zayıflıktır. O hep böyle derdi. Hayatta kalamazsın.

Koşarak hayatta kalırsın, ne pahasına olursa olsun, istediğini alarak, zorlukları aşarak.

"Aptal olma!" diye bağırır Lucas, ama ben çoktan inişe geçmişimdir, ellerim daha önce çizdiğim yaralardan kanla kaplıdır.

Her adım daha tehlikeli geliyor, ama hızımı kesmiyorum. Kesecek durumda değilim.

"Bu çok tehlikeli!" Sesi titriyor, şimdi daha yüksek, paniği hissedilmeye başlıyor.

"Sorun yok!" diye bağırırım, kendimi daha hızlı iterek, onun korkusunu bastırmaya, kendi korkumu bastırmaya çalışırım.

Bir tutamağa uzanıyorum, ama kanlı parmaklarım kayıyor ve sendeliyorum.

"Axe, dur!"

"Kapa çeneni!" Dişlerimi sıkarak, öfkeyle bağırıyorum — ona, kendime, tüm lanet olası dünyaya öfkeyle. Ama sonra onu duyuyorum — çılgılığını — her şeyi kesip geçen çılgılığını. Kalbim duruyor.

Başımı kaldırdığımda Lucas'ın tutunamadığını, vücudunun düşerek kayalara doğru çakıldığını görüyorum.

"Hayır! Lucas!" Vücudu aşağıdaki sivri kayalıklara çarparak mide bulandırıcı bir ses çıkarır.

Bu olamaz.

Kayalıktan aşağıya doğru koşarım. Her şey bulanıklaşır - kayalar, su, gökyüzü - ta ki tek gördüğüm, kırılmış ve hareketsiz, dalgaların onu çoktan aşağıya sürüklediği o olana kadar.

"Lucas!" Buz gibi suya daldım, soğuk kaslarımı sardı ama umursamadım. Akıntıya, içimi parçalayan acıya karşı mücadele ettim.

Vücudu cansız bir şekilde yüzer, gözleri donuk, ağzı gevşek. "Hayır, hayır, hayır."

Onu yakaladım, cansız bedenini kıyıya sürükledim ve kumların üzerine yığıldım. Ellerim titriyordu, göğsüne vurarak onu hayata döndürmek için çaresizce çabaladım.

"Hadi, Lucas! Yapma! Beni bırakamazsın!" diye bağırıyorum, sesim çatlıyor ve gözlerim yaşlarla bulanıyor, ama o cevap vermiyor. Kulağımı göğsüne dayıyorum, hiçbir şey yok.

Uzakta Zeus havlıyor, boş bir ses, okyanusun sonsuz uğultusu tarafından yutuluyor.

"İmdat! Kimse yok mu, yardım edin!"

Kimse gelmiyor. Sadece ben varım. Yalnızım.

Göğsünü tekrar tekrar yumrukluyorum, ama işe yaramıyor.

"Çok üzgünüm Lucas. Çok üzgünüm," diye hıçkırarak ağlıyorum, gözyaşlarım yüzümden akarken onun bedenini kucaklıyorum.

Onu öldürdüm. En iyi arkadaşımı. Kardeşimi. Gitti. Ve hepsi benim suçum.

CHAPTER 37

RORY

Pencereden içeri giren güneş ışığına gözlerimi kırıştırdım, göğsümde donuk bir ağrı hissediyordum. Yataktayım, ama her şey... yanlış geliyor.

Gözlerim maskeli adamın bıraktığı bıçağa takılıyor, hala komodinin üzerinde duruyor. Onu görmek beni sinirlendiriyor, bu yüzden odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Bıçak yere düşüyor ve bu ses öfkemi yatıştırmaya yetmiyor.

"Aptal herif," diye mırıldanıyorum. Bana hiçbir borcu yok, ama yokluğu olması gerekenden daha fazla acıtıyor.

Bana bakışı, sanki gerçekten umursuyormuş gibi, beni tutuşu... Ne komik. Aramızda olan şey sadece seksti. Özel bir şey değildi ve kesinlikle hiçbir anlamı yoktu.

Gittiğine seviniyorum.

Dün gecenin karmaşası tekrar tekrar gözümün önüne geliyor ve lanet olsun, yine gözyaşları akmaya başlıyor.

Alicia ve onun ultimatoları. Annemin bana bıraktığı tek şeyi, bu acınası hayatın parçalanmaması için gerçekten feda eder miydim? Babam umursamadığını açıkça belli etti. Spencer'ın da kendi hayatı var. Siren olarak yerimi kaybetmek mi? Axe onu da elimden almadan önce, bu sadece saatli bir bomba.

Duşta duvara yaslanıp, sıcak suyun üzerime akmasına izin veriyordum, ama artık ağlayacak gözyaşım kalmadı. Geriye hiçbir şey kalmadı.

Dün gece Axe'ın sözleri hala içimi delip geçiyor, her biri yeni bir yara gibi. Öfkesi, şiddeti, insanlıktan tamamen yoksunluğu... Hepsi beynime kazındı. Bir an bile olsa onun bana karşı bir şeyler hissedebileceğini düşünmekle ne kadar aptalmışım?

Artık çok açık — ben onun için bir hiçim. Babama karşı oynadığı hastalıklı intikam oyununda bir araçtan başka bir şey değilim, ki gerçekçi olalım, babam da beni hiç umursamıyor.

Suyu kapatıp bir havlu alıp yatak odasına geri dönüyorum. Tam o sırada telefonum çalıyor ve beni düşüncelerimden koparıyor.

■

Dom: Dün geceki fırtına sırasında Pavyon su altında kaldı. Bu geceki gösteri iptal edildi, ama prova saat 4'te devam ediyor.

Ne kadar da mükemmel. Hayatımın bu felaketinden kafamı uzak tutacak bir şey. Alicia'nın karışıklığını çözmek için neredeyse bir ayım var, en azından provaya odaklanabilirim. Belki Axe'yi avlayan pislikler beni de ortadan kaldırır. Kaybedecek çok şeyim yok zaten.

Bıçağı alıp komodinin üzerine geri koyuyorum ve aşağı iniyorum. Ev sinir bozucu bir şekilde sessiz ve havada taze kahve kokusu var. Mutfaka girip bir fincan kahve dolduruyorum ve içine biraz yulaf sütü ekliyorum. Tezgaha yaslanıp uzun bir yudum alıyorum, ama sıcaklık midemdeki düğümleri çözmeye yetmiyor.

"Range Rover serviste. Seni provaya ben götürürüm," Axe'ın sesi sessizliği bozar.

Yavaş, kararlı adımlarla bana doğru geldiğini duyuyorum. Ona bakmıyorum. Ama varlığı üzerimde bir ağırlık gibi, havayı kalınlaştırıyor. Şimdi çok yakın, fazla yakın.

Koluma dokunur ve ben kaskatı kesilirim. "Bana bak."

Titrek bir nefes veriyorum, sakın kalmaya çalışsam da ellerim titriyor. Her yanımla onu görmezden gelmemi, gözlerimi ondan başka bir yere dikmemi haykırıyor.

"Rory."

Dişlerimi sıkıyorum ve sonunda onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Çenemi kavrayıp yüzümü yukarı doğru çeviriyor. Kapüşonlu sweatshirtimin yakasını aşağı çekip, köprücük kemiğimdeki çirkin morluğu ortaya çıkarıyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"İyiym." Onun beni ne kadar rahatsız ettiğini ona göstermeyeceğim. Gözlerimin köşelerine yaşlar doluyor, ama onları silerek uzaklaştırıyorum. Hâlâ benim üzerimde bu kadar etkisi olmasına, hâlâ istemediğim şeyler hissettirmesine nefret ediyorum.

"Başka bir yerin morarmış mı?" "Önemli değil."

"Göster bana."

"İyiym dedim." Elini sıkıyor, parmakları derime batıyor.

"Göster bana. Hemen." Sesinde tartışmaya yer yok. Sinirli bir şekilde kahvemi bırakıp kapüşonumu kaldırıyorum ve emniyet kemerinin batmış olduğu kalçamdaki çürüğü gösteriyorum.

Başparmağı morluğun kenarını izler, tüylerim diken diken olur.

tüyle

rim "Acıyor mu?" "Evet."

dike Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve bir anlığına, onun gözlerinde bir şeyin

n parladığını gördüm.

dike

n

oldu.

bakış. Ne olduğunu bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum.

Gözyaşlarım akmak üzere, ama onları geri tutuyorum. Üzgün değilim, çok kızgınım. Ona, maskeli adama, babama, tüm lanet olası dünyaya.

Durduramadan aptalca bir hıçkırık kaçıyor.

"Ağlıyorsun," diyor, neredeyse şaşırmış gibi.

"Hayır, ağlamıyorum." Gözlerimi silerim ve kapüşonumu aşağı çekerim. Geri adım atarak aramıza mesafe koyarım, bu kadar açıkta kalmış hissini üzerinden atmaya çalışırım.

Bir yanım ona sarılmak, yüzümü göğsüne gömmek ve beni kucaklamasına izin vermek istiyor. Diğer yanım ise ondan olabildiğince uzaklaşmak istiyor.

Onun ortadan kaybolmasını, beni rahat bırakmasını istiyorum.

Beni becermesini, unutmamı sağlamasını, bu aptal duygular karmaşasından başka bir şey hissetmemi sağlamasını istiyorum.

Gitmesini

istiyorum.

Onun burada

olmasını

istiyorum.

Aynı anda her şeyi ve hiçbir şeyi istiyorum ve bu beni parçalıyor.

Onun için hiçbir şey ifade etmiyorum. Bana sadece sikilecek bir delik olduğumu söyledi, ama yine de onu istiyorum — dokunuşunu, ilgisini. Bu beni hasta ediyor. Kendimden nefret ediyorum, içimi kemiren bu zayıflığımdan dolayı.

Ama beni asıl kızdıran, duygularımı ne kadar kolayca oynadığı, bu gücü sanki hiçbir şey değilmiş gibi üzerimde nasıl kullandığı.

Dökülmek üzere olan gözyaşlarımı silerim ve kahvemi alıp, oradan uzaklaşmak için çaresizce kaçırım. "3:30'da çıkmam lazım."

"Yemek yemelisin," diye seslendi arkamdan.

"Aç değilim." Onun yanında bir saniye daha geçirmektense aç kalmayı tercih ederim.

Odama çekiliyorum, kapıyı arkamdan çarpıyorum, sanki bu, kalbimi mahvettiği karmaşayı dışarıda tutabilecekmiş gibi. Düşüncelerim dağınık, onunla ve onun için önemsiz olduğum soğuk gerçekle karışmış durumda.

Gün uzayıp gidiyor ve ben provaya gidebilmek için dakikaları sayıyorum. Sonunda zamanı geldiğinde, dans çantamı alıp aşağı iniyorum. Arabadaki sessizlik boğucu, onun gözleri yola, benimkiler ise ondan başka her şeye odaklanmış durumda.

Sonunda vardığımızda, mesafeyi korumak için kendimi arabadan atmak üzereyim. Ama sonra sesi bıçak gibi havayı kesiyor.

"Rory."

Duruyorum, isteksizce onun güneş gözlüğünün karanlık perdesinin arkasından bakışlarına karşılık veriyorum.

"Seni almaya geldiğimde konuşuruz."

Bunun bir tehdit mi yoksa söz mü olduğunu anlayamıyorum, ama her halükarda, bunun bir parçası olmak istemiyorum. Sadece dönüp uzaklaşıyorum, karnımda sıkışan korku düğümünü görmezden gelmeye çalışıyorum.

Dom bizi çok zorluyor ve bu seferlik ona minnettarım. Kaslarımdaki yanma hissi, kafamdaki kaostan dikkatimi dağıtıyor. Zaman geçiyor ve Dom son provadan önce bize bir mola verdiğinde, terden sıırıslık olan kıyafetlerimi çıkarmak için aceleyle soyunma odama koşuyorum.

Ama içeri girdiğim anda, eldivenli eller ağzımı ve boğazımı sıkıca kapatıyor ve nefes almamı engelliyor. Mücadele ediyorum, kollara tırnaklarımı geçiriyorum. Adamın tutuşu sıkılaşıyor, vücudu benimkine bastırıyor, hayatımı içimden çekiyor. Her şey kararmadan önce gördüğüm son şey, aynada maskeli adamın yansıması, bana bakan soğuk gözleri.

CHAPTER 38

AXE

, cansız bedenini yere bırakıyorum, yüzü solgun, gözleri sıkıca kapalı. Bir rulo koli bandı çıkarıp bir şerit kesiyorum ve ağzına yapıştırıyorum. Hızlı, alıştırılmış hareketlerle bileklerini iple bağlıyorum, yukarı çekip başımın üstündeki kirişe sabitliyorum. Orada sarkıyor, gevşek bir bez bebek gibi, vücudu gergin.

Üstünü çekip çıkarırım, göğüsleri serbest kalır. Ayak parmakları yere zar zor değiyor, meme uçları soğuk havada sertleşiyor. Geri adım atıp manzarayı içime çekiyorum. "Lanet olasıca güzel," maskenin içinden sesim bozuk ve kaba bir şekilde homurdanıyorum.

Eldivenli ellerim onun kıvrımlarını keşfediyor, göğüslerinin hatlarını, belinin kıvrımlarını, kalçalarının şişkinliğini izliyor.

Kemerimden bıçağı çıkarıp bıçağı onun cildinde gezdiriyorum. Keskin kenar, arkasında ince, kırmızı bir baskı izi bırakıyor. Onun vücudunda yayılan titremeyi, cildinde yayılan tüylerin diken diken olmasını zevkle izliyorum.

Penisim zonkluyor, pantolonuma baskı yapıyor.

O inliyor, başı yana doğru eğiliyor. Gözleri açılıyor ve yüzünde bir anlık bir tanıma ifadesi beliriyor. Şokla gözleri büyüdü, sonra önünde duran kişinin kim olduğunu anlayınca gözleri daraldı ve sert bir bakışa dönüştü. Koli bandı öfkeli protestolarını susturuyor.

Onu becerdikten sonra istediği kadar bağırıp çağırabilir.

Bağlarından kurtulmaya çalışıyor, ip bileklerine batarken ve bant derisine keserken kıvranıyor. Vücudu sallanıyor, göğüsleri hareketle sallanıyor. Boğuk çığlıkları maskenin arkasında beni gülümsetiyor.

Onu bu halde görmekten büyük zevk alıyorum — tamamen benim merhametime kalmış, direnişi ortadan kalkmış. Onun üzerinde sahip olduğum güç bağımlılık yapıyor, istediğim her şeyi almamı engelleyemeyeceğini bilmek. Bunun için ne kadar can attığını bilmek ise daha da tatlı.

Bıçağı boynundan aşağı, köprücük kemiği üzerinden ve göğsüne doğru kaydırıyorum. Bıçağın kenarını külotunun bel kısmı ile cildi arasına kaydırarak kumaşı kesiyorum. Külotu ve taytı yere düşerken, son giysisi de atılmışken, inlemeleri daha da yüksek oluyor.

Onun önüne geçiyorum, yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta. Gözlerinde yaşlar parıldıyor ve dudaklarından boğuk bir itiraz çıkıyor.

Ona tam olarak istediği şeyi vereceğim.

İhtiyacı olan şeyi.

Yavaşça parmağımı içine kaydırıyorum, duvarlarının etrafımda sıkılaştığını hissediyorum. İnliyor, kalçaları elime doğru sallanıyor, gözleri arzuyla çılgına dönmüş. Bağlarını çekiyor, vücudu sallanıyor.

İçine bir parmak daha sokuyorum, onu genişletiyorum. En son sevişeli bir haftadan fazla oldu ve o sıırıslıkam, sıvıları yere damlıyor. Hızımı kasten yavaşlatıyorum ve onun inlemeleri benim açlığını daha da artırıyor.

O inliyor, sesi banttın zar zor çıkıyor.

Orada, sınırda sallanıyor. Parmaklarımı kıvrıp onun tatlı noktasını vuruyorum ve o bantın içine çığlık atıyor. Onu sınırda bırakıp çekiliyorum, onun işkencesinin her anının tadını çıkarıyorum.

O mükemmel.

Pantolonumu çözüyorum, ağrıyan sikimi serbest bırakıyorum, ucu ön sıvıyla kaygan. Kendimi onun arkasına yerleştiriyorum, kalçalarını kavırıyor ve onu kaldırıyorum, sikimin ucu ona baskı yapıyor. Ayakları sallanıyor, vücudu tamamen benim kontrolüm altında.

Gerginleşir, kasları sertleşir. Onun içine girerken kalçalarını daha sıkı kavrarım.

Onu sikme isteğim çok yoğun, yavaşlayamıyorum.

Odanın içinde homurtularım yankılanıyor, her seferinde daha sert ve daha derine giriyorum. Onun boğuk çığlıkları beni onu daha sert sikmeye itiyor. Vücudu sallanıyor, her hareketinde göğüsleri zıplıyor.

Aynada yansımasını izliyorum — başı geriye eğilmiş, gözleri sıkıca kapalı, saçları dağınık. O muhteşem.

Alnımda ter damlaları, nefesim düzensiz. Onu vahşi bir şekilde sikiyorum, boşalma ihtiyacım ilkel bir dürtü. Bana bunu o yapıyor, kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

Birlikte, ham ve mükemmel bir ritimle hareket ediyoruz. Zirveye yaklaştığını hissediyorum, vücudu kıvranıyor ve bağlarına karşı çırpınıyor. Klitorisini daireler çizerek okşuyorum ve o bantlara doğru çılgılık atıyor.

O çöküyor ve ben gerilimin arttığını hissediyorum, sonra benim doruğum onun doruğunu takip ederken gerilim kırılıyor, spermim onun içine dökülüyor, iç duvarlarını kaplıyor. Onu sıkıca tutuyorum, her damlayı almasını zorluyorum.

Öyle kalıyoruz, bedenlerimiz birbirine dolanmış, hava seks ve ter kokusuyla yoğunlaşmış. Yüzüm onun yüzüne bastırıyor, maskemin serin dokunuşu kızarmış tenine değişiyor. İnkâr edemem - bunu çok özledim... onu özledim.

Ondan çıkıp pantolonumu çekiyorum. O bitkin, yorgun, başı koluna düşmüş halde duruyor. Kemerimden bıçağı çıkarıp ipleri kesiyorum. Bana yaslanıyor, ben de onun ağırlığını tutuyorum, göğsü sıkı nefeslerle inip kalkıyor.

Bantları çıkardığımda dudakları zayıf bir nefesle açılıyor.

"Sana ihtiyacım vardı!" Beni itmeye çalışırken sesi çatallanır, boğuk ve kırılmalıdır. "Sana ihtiyacım vardı," diye tekrarlar, sesi artık neredeyse bir fısıltıdır. "Neden geri dönmedin?"

Onu daha sıkı tutarak kendime doğru çekerim.

Bana yaslanarak sessizce ağlar, gözyaşları kapüşonlu sweatshirtimi ıslatır.

Ellerim sırtında dolaşarak, omurgasının kıvrımlarını rahatlatmak için dokunuyorum ama bu dokunuş bana yabancı geliyor. Onu yere yatırıyorum, vücudu benimkine sıkıca yapışıyor.

"Sana ihtiyacım var. Lütfen, beni bir daha terk etme."

Parmaklarım saçlarına dolanıyor, yumuşak teller eldivenli parmaklarımın arasından kayıyor. Onu tutmak, güvende tutmak, korumak istiyorum. Ama aynı zamanda onu uzaklaştırmak, bu duyguları bastırmak istiyorum.

Tanıdığım acımasız halimle, bu beklenmedik, rahatsız edici yeni halim arasında bir çatışma var. Onun için derin bir şey hissediyorum, tehlikeli bir şey, kontrolümün ötesinde bir şey.

Griffen haklı, bunu inkâr edemem. Ona aşık oluyorum.

Ben babam değilim, ama bazen öyle olmak isterdim. Vicdansızlığı, soğukluğu... Hiç kimseye ihtiyacı yoktu, kendi oğullarına bile. Biz onun için sadece araçtık, hükümdarın amaçları için şekillendirilmiş varlıklar. Oğullar değil, askerler.

Ama şimdi, onu kollarımda tutarken, kendime hiç izin vermediğim kadar çok şey hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Neden dün gece gelmedin?"

Onu göğsüme sıkıca çekiyorum, kalbinin benimkine çarptığını hissediyorum. Sessiz, nefesi düzensiz. Daha fazla konuşmasını bekliyorum

—herhangi bir şey—dün gece neden bu kadar üzgün olduğunu açıklayacak bir şey.

Gözleri kapanıyor, yüzü gömleğime gömülüyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, "geri geldiğin için. Burada olduğun için."

Cevap vermiyorum. Maskeyi çıkarmam gerekirdi, ama çıkarmayacağım. Mesafemi korumak, kontrolü elimde tutmak için ona ihtiyacım var. Yüzümü ortaya çıkarmak, etrafımda kurduğum her şeyi riske atmak anlamına gelir.

O hareket eder, gözlerini açarak benimkilere bakar. "Maskeyi çıkar," diye fısıldar, parmakları gömleğimi kavrar. "Lütfen."

Midemi sıkışır, nefesim kesilir.

"Sadece bir kez," diye yalvarır, gözleri çaresizlikle doludur.

Bu maske çıktığı anda... bu lanet olası şeyi kaybedeceğim.

Ona bakıyorum, aramızdaki her saniyenin ağırlığını hissediyorum.

Gözlerimi ondan ayırmadan, bekliyor, yalvarıyor.

"Peki," diyor sertçe. "Sen bana açık davranmayacaksan, ben de davranmayacağım. Hayatımdaki her erkeğin bana bok gibi davranmasından bıktım." Benden uzaklaşıyor, şifonyerinden temiz bir çift giysi alıp giyiyor.

Yeni bir duygu beni kaplıyor. *Bu duygu da ne böyle?*

Onu bırakamam.

Ona ihtiyacım var ve bu farkındalık beni korkutuyor.

Bir şeyler mırıldanarak arkasını döner. Bir anda onun yanına varırım, birkaç uzun adımla odayı geçerim. Elinden gömleği kapar ve onu duvara yapıştırırım. Hızlı bir hareketle gömlekle gözlerini bağlar ve sıkıca bağlarım.

"Ne yapıyorsun?"

Onu duvara daha sert bastırıyorum ve sonra maskemı çıkarıyorum. Bir saniye bile kaybetmiyorum, dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum ve her türlü itirazını susturuyorum. Onun şaşkın inlemesi içimde titreşiyor ve içimde yanan ateşi daha da körüklüyor.

Dilimi ağzına zorla sokuyorum ve o da aynı vahşı, çaresiz arzuyla karşılık veriyor.

Öpücük acımasızdır, açlık ve öfkenin çarpışması gibidir, bedenlerimiz ham bir tutku fırtınasında birbirine çarpar.

Sonunda ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefeseyiz. Hala nefes nefeseyim, maskeyi takıyorum ve geçici göz bağıni çözüyorum. Titreyerek bana sarılıyor, kolları boynuma sıkıca dolanıyor.

Bu lanet bir hata.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, yanağını göğsüme dayayarak. Ona teşekkür etmeye değmediğini söylemek istiyorum.

Bunu onun için

yapmıyorum. Ama sessiz kalıyorum.

Her şey çöktüğünde, beni gerçekte olduğum gibi göreceksin.
gördü.

Kötü adam.

DEVAM EDECEK...

AUTHOR'S END NOTE

, ne heyecan verici bir son! Once A Villain, çılgın Sovereign Assassin Universe'ün sadece başlangıcı. Bu sonun acımasız olduğunu düşündüyseniz, gelecek olan kötü kaosu bekleyin. Yeni yayınlar (ve daha keyifli acımasızlıklar) hakkında güncellemeler için lütfen web sitemi ziyaret edin.

ABOUT THE AUTHOR

Saige Parker, her zaman destekleyici olan kocasıyla yağmurlu Pasifik Kuzeybatı'da yaşıyor. Hayat boyu kitap kurdu olan yazar, tutkulu bir okuyucu grubuyla karanlık aşk hikayelerini paylaştıktan sonra bağımsız yayıncılığa atıldı ve daha büyük bir adım atmanın zamanının geldiğini fark etti.

Hikaye anlatımının karanlık tarafına ilgi duyan Saige, *çoğunlukla* aşık olmaktan kendinizi alamayacağınız kötü karakterlerin yer aldığı, kapkara aşk hikayeleri yaratıyor. Bizi insan yapan karmaşık ve çetrefilli duygulara dalma tutkusuyla, genellikle kurtarılamaz, seviemez ve tamamen kaotik olarak görülen karakterler yaratarak insanları insan yapan şeyleri keşfetmeyi seviyor.

Onun kötü dünyasına hoş geldiniz — karanlık kalplerle ve daha da karanlık aşkla dolu.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

